

ΜΕΛΕΤΗ ΣΧΟΛΗΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ 3ης ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 2026

Α΄ και Β΄ προς ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ**
- 2. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ**
- 3. ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ**
- 4. ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**
- 5. «ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΕΤΕ ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»**
- 6. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ**
- 7. ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ**
- 8. Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**
- 9. ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ**
- 10. ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ**
- 11. ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗ**
- 12. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΣ ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ**
- 13. ΧΑΡΗ - ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ**

Συγγραφέας Adenilton T. de Aguiar

Απόδοση στα Ελληνικά: Ελληνική Αποστολή
Κομπιούτερ, Επιμέλεια: Ελληνική Αποστολή

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΑΝΤΒΕΝΤΙΣΤΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
Μαιάνδρου 7, τ.κ. 18450 Νίκαια
Τηλ. 210 52 24 962**

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

B.C. – S.D.A. Bible Commentary

Βιβλία της αδ. Χουάιτ

T.C. Testimonies for the Church

S.P. Spirit of Prophecy

S.M. Selected Messages

Z.X. Η Ζωή του Χριστού

Π.Π. Πατριάρχες και Προφήτες

Π.Β. Προφήτες και Βασιλείς

Π.Α. Οι Πράξεις των Αποστόλων

T.Π.Σ. Η Τελική Παγκόσμια Σύρραξη

B.X. Βήματα προς τον Χριστό

Z.Y. Ζωή και Υγεία

Λ.Ζ. Λύσεις για τη Ζωή

ΕΚ. Εκπαίδευση

Ε.Ο.Ο. Η επί του Όρους Ομιλία

M.N. Μηνύματα στα Νιάτα

Χ.Ο. Χριστιανική Οικογένεια

I.A. Η Ιστορία της Απολυτρώσεως

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η Ουσία της Χριστιανικής Ζωής και Μαρτυρίας

Η γραφή επιστολών είναι μια δραστηριότητα αιώνων που δεν έχει καταστεί ξεπερασμένη. Απλώς έχουμε αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο γράφονται οι επιστολές. Ναι, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης έχουν αντικαταστήσει το χαρτί. Ωστόσο, στην ουσία τους, οι ηλεκτρονικές επιστολές και άλλες μορφές ηλεκτρονικής αλληλογραφίας επιτελούν βασικά την ίδια λειτουργία: συνδέουν τους ανθρώπους μέσω της ανταλλαγής πληροφοριών, συναισθημάτων και σκέψεων.

Γιατί οι άνθρωποι γράφουν επιστολές; Μια πιθανή απάντηση είναι ότι έχουν κάτι να πουν. Το ίδιο συνέβαινε και με τον απ. Παύλο που παρότι είχε τόσα πολλά να πει, δεν είχε πάντοτε την ευκαιρία να βρεθεί προσωπικά με εκείνους με τους οποίους ήθελε να μιλήσει.

Έτσι, έγραφε επιστολές – όπως τις προς Κορινθίους – οι οποίες περιέχουν μερικές από τις βαθύτερες αλήθειες της Αγίας Γραφής. Μεταξύ των αληθειών αυτών είναι: «Επειδή, αποφάσισα να μη ξέρω ανάμεσά σας τίποτε άλλο, παρά μονάχα τον Ιησού Χριστό, και Αυτόν σταυρωμένον» (Α' Κορ. 2/β' 2), και «επειδή, ξέρετε τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ότι, ενώ ήταν πλούσιος, έγινε για σας φτωχός, για να γίνετε εσείς πλούσιοι με τη φτώχεια Εκείνου» (Β' Κορ. 8/η' 9). Καθώς και τον συγκλονιστικό ύμνο της αγάπης στην Α' Κορ. 13/γ'!

Από την άλλη πλευρά, όποιος διαβάζει τις επιστολές του απ. Παύλου προς τους Κορίνθιους αναπόφευκτα θα προβληματιστεί, όχι μόνο εξαιτίας ορισμένων σοβαρών προβλημάτων μέσα στην εκκλησία – όπως η σεξουαλική ανηθικότητα – αλλά και εξαιτίας των μικροπρεπών παραταξιακών αντιπαραθέσεων μεταξύ των μελών. Αν νομίζετε ότι η δική σας εκκλησία έχει δύσκολα ζητήματα, ετοιμαστείτε να δείτε τη χιονοστιβάδα των προβλημάτων που ο απ. Παύλος έπρεπε να αντιμετωπίσει στην Κόρινθο. Ίσως τα προβλήματα της τοπικής σας εκκλησίας να μην είναι τόσο σημαντικά όσο φαντάζεστε. Πολύ πιθανό να διαπιστώσετε ότι τα πράγματα στην Κόρινθο ήταν πολύ χειρότερα.

Όσο ανησυχητικά κι αν ήταν τα προβλήματα στην Κόρινθο, οι επιστολές προς τους Κορίνθιους τραβούν την προσοχή μας όχι τόσο λόγω των προβλημάτων, όσο λόγω του αξιοθαύμαστου τρόπου που ο απ. Παύλος τα αντιμετωπίζει. Προτρέποντας τα μέλη της εκκλησίας να αξιολογήσουν τον εαυτό τους, τη συμπεριφορά τους και τον περιβάλλοντα πολιτισμό υπό το φως του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, εξυψώνει το μήνυμα του Σταυρού. Άλλωστε, και

στη Γαλ. 1/α' 8-9, ο απ. Παύλος δηλώνει πως οποιοδήποτε πρό-
τυπο κατώτερο από το μήνυμα του Ευαγγελίου πρέπει να θεωρεί-
ται «ανάθεμα».

Την εποχή του απ. Παύλου, η Κόρινθος ήταν ξακουστή για τον πλούτο και το ισχυρό εμπόριό της, χάρη στο λιμάνι της, την αρχιτεκτονική της, τη ναυπηγική και την κεραμική της. Η πόλη ήταν ένα σημαντικό οικονομικό κέντρο. Ωστόσο, ήταν επίσης γνωστή για τη σεξουαλική ανηθικότητα, τη θρησκευτική σύγχυση και τα ιερά αφιερωμένα σε διάφορους θεούς. Η καθημερινή ζωή στην Κόρινθο χαρακτηριζόταν από καταφανή ειδωλολατρία. Αυτό το ιστορικό-πολιτισμικό υπόβαθρο, μας βοηθά να κατανοήσουμε τις κύριες ανησυχίες του απ. Παύλου σχετικά με τους χριστιανούς αυτής της πόλης και, κατά συνέπεια, τις προτροπές του προς αυτούς.

Αυτήν την τριμηνία θα μελετήσουμε τις προς Κορινθίους επιστολές του απ. Παύλου. Σε αυτά τα δύο αξιοσημείωτα βιβλία της Καινής Διαθήκης, ο Παύλος παρουσιάζει το μήνυμα – το πρίσμα μέσω του οποίου πρέπει να κρίνεται οτιδήποτε άλλο. Όποιες κι αν είναι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε ο καθένας προσωπικά ή η εκκλησία γενικά στην πορεία μας προς τον ουρανό, η απάντηση στα πιο δύσκολα ζητήματα στο έργο μας για τον Χριστό είναι η ίδια όπως και για τους Κορινθίους: «Μονάχα τον Ιησού Χριστό, και Αυτόν σταυρωμένον» (Α' Κορ. 2/β' 2).

Ο Χριστός έρχεται σύντομα. Τώρα είναι ο καιρός για περισσότερη ενότητα στον Χριστό, για δεκτικότητα στο Άγιο Πνεύμα, για επιμελή χρήση των πνευματικών μας χαρισμάτων και για μια βαθύτερη εμπειρία με τον αναστημένο Κύριό μας. Είναι καιρός για γνήσια χριστιανική διακονία, για συμμετοχή στη διαχείριση και στην αποστολή, για πνευματικό αγώνα ενάντια στις ψευδείς διδασκαλίες και για αύξηση στη χάρη, την αγάπη και την κοινωνία. Είναι καιρός να κρατηθούμε σταθερά και με πίστη στο μήνυμα του Σταυρού – και αυτό ακριβώς μας διδάσκουν οι επιστολές του απ. Παύλου προς τους Κορινθίους.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΤΕΙΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Ελάτε στη Σχολή Σαββάτου καλύτερα προετοιμασμένοι και με μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση, ακολουθώντας μερικές απλές συμβουλές.

- Σάββατο απόγευμα. Διαθέστε 20-30 λεπτά για να ρίξετε μία γρήγορη ματιά στο μάθημα της επόμενης εβδομάδας.
- Κάθε μέρα. Διαθέστε 15-20 λεπτά για να μελετήσετε το μάθημα της ημέρας. Σημειώστε τυχόν απορίες σας. Ανοίξτε άλλα βιβλία για να δείτε τι λένε και άλλοι συγγραφείς, ιδιαίτερα η αδελφή Χουάιτ.

Καθώς μελετάτε να σκέπτεστε τέσσερα πράγματα:

1. Γιατί αυτό το μάθημα είναι σημαντικό για μένα;
(ΤΟ ΚΙΝΗΤΡΟ)
2. Τι μπορώ να μάθω από αυτό το μάθημα;
(ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ)
3. Τι μπορώ να εφαρμόσω στη ζωή μου σήμερα;
(ΕΞΑΣΚΗΣΗ)
4. Από αυτά που έμαθα, τι μπορώ να κάνω για τους άλλους; (ΕΦΑΡΜΟΓΗ)

Την ώρα του μαθήματος, στη Σχολή Σαββάτου, παραμείνετε στο θέμα αποφεύγοντας άσκοπες ερωτήσεις.

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΘΕ ΕΥΛΟΓΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

1. ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Και ο Κύριος, διαμέσου οράματος, τη νύχτα, είπε στον Παύλο: Μη φοβάσαι, αλλά μίλα και μη σιωπήσεις· επειδή, Εγώ είμαι μαζί σου, και κανένας δεν θα βάλει χέρι επάνω σου για να σε κακοποιήσει· δεδομένου ότι, έχω πολύ λαό μέσα σ' αυτή την πόλη» Πράξεις 18/ιη' 9, 10.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 1/α' 1, Γαλ. 1/α' 1, Πράξ. 17/ιζ' 16-34, Α' Κορ. 5/ε' 9-11, Πράξ. 18/ιη' 4-10, Β' Κορ. 2/β' 4.

Ο μεγάλος Άγγλος ιεραπόστολος Γουίλιαμ Κάρει συνήθιζε να λέει ότι για να μπορέσει να βιοποριστεί επισκεύαζε παπούτσια, αλλά η πραγματική του εργασία ήταν να κερδίζει ψυχές.

Κατά παρόμοιο τρόπο, ο απ. Παύλος εργαζόταν ως σκηνοποιός για να ζει (Πράξ. 18/ιη' 1-3), αλλά το πραγματικό του έργο φυσικά ήταν να οδηγεί ανθρώπους στον Χριστό.

Αυτή την εβδομάδα θα ρίξουμε μια ματιά στη διακονία του Παύλου προς την εκκλησία της Κορίνθου. Όπως θα δούμε, η εκκλησία ήταν γεμάτη προβλήματα, πολλά από τα οποία δεν διαφέρουν από αυτά που αντιμετωπίζουν οι εκκλησίες μας σήμερα, σχεδόν δύο χιλιάδες χρόνια αργότερα. Πράγματι, όποιος έχει ασχοληθεί με τον Χριστιανισμό για κάποιο χρονικό διάστημα ή έχει συμμετάσχει στο έργο της εκκλησίας, θα μπορούσε να θέσει το ερώτημα: Υπήρξε ποτέ χριστιανική ομάδα που να μην έχει προβλήματα; Η απάντηση, φυσικά, είναι προφανής.

Ο Παύλος αντιμετωπίζει προκλήσεις στην Κόρινθο, αλλά το κάνει με το μήνυμα του Σταυρού (Α' Κορ. 2/β' 2). Η πιστότητα σε αυτό το μήνυμα είναι επίσης ο τρόπος για να αντιμετωπίζουμε τις προκλήσεις που έχουμε σήμερα. Όπως θα δούμε αυτή την εβδομάδα και σε όλη τη διάρκεια αυτής της τριμηνίας, το μήνυμα των επιστολών Α' και Β' Κορινθίους ισχύει και για τη δική μας ζωή.

Κυριακή 28 Ιουνίου

ΠΑΥΛΟΣ - ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ο Παύλος ξεκινά την επιστολή του προς τους Κορινθίους παρουσιάζοντας τον εαυτό του ως απόστολο του Ιησού, καλεσμένο «κατά το θέλημα του Θεού» (Α' Κορ. 1/α' 1, Β' Κορ. 1/α' 1). Η πεποίθησή του σχετικά με το ποιος είναι σε σχέση με τον Ιησού είναι τόσο ισχυρή που, με ελάχιστες εξαιρέσεις, έτσι ξεκινά όλες τις επιστολές του. Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 1 και Ρωμ. 1/α' 1. Ποια δύο στοιχεία της διακονίας του Παύλου τονίζονται σε αυτά τα εδάφια; (Δείτε και Γαλ. 1/α' 1)

.....

.....

Ο Παύλος μιλάει για την κλήση και την αποστολική του ιδιότητα ως εκπλήρωση του θελήματος του Θεού. Είναι πεπεισμένος ότι η κλήση του δεν προέρχεται από ανθρώπους, αλλά από τον Θεό (Γαλ. 1/α' 1). Ο Παύλος κλήθηκε από τον Θεό ήδη από την κοιλιά της μητέρας του, όπως ο Ιερεμίας (Ιερ. 1/α' 5), ως ενέργεια της χάρης του Θεού (Γαλ. 1/α' 15), και αυτό συνέβη για να κηρύξει το ευαγγέλιο του Χριστού στους εθνικούς.

Στην Α' Κορ. 15/ιε' 8, ο Παύλος συμπεριλαμβάνει τον εαυτό του μεταξύ εκείνων στους οποίους εμφανίστηκε ο Χριστός μετά την Ανάσταση (Α' Κορ. 15/ιε' 5-7). Λίγα εδάφια αργότερα, υπονοεί ότι η κλήση του να γίνει απόστολος ήταν αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης με τον Ιησού (Α' Κορ. 15/ιε' 9-11).

Ο τίτλος «απόστολος του Ιησού» περιλαμβάνει μια σειρά από έννοιες. Πρωτίστως, μεταφέρει την ιδέα κάποιου που αποστέλλεται από τον Ιησού. Ωστόσο, ο Παύλος χρησιμοποιεί επίσης αυτή τη φράση για να προσδιορίσει τον εαυτό του ως δούλο του Χριστού (Ρωμ. 1/α' 1, Τίτ. 1/α' 1, Γαλ. 1/α' 10), καθώς και ως κήρυκα και διδάσκαλο (Α' Τιμ. 2/β' 7, Β' Τιμ. 1/α' 11). Είτε κηρύττει είτε διδάσκει, ο Χριστός βρίσκεται πάντοτε στο επίκεντρο. Με άλλα λόγια, ο Παύλος είναι απόστολος του Ιησού.

Ο Ιησούς δεν είναι μόνο το κέντρο της αποστολικής διακονίας του Παύλου, αλλά και το κέντρο της ζωής του. Οι σκέψεις και τα συναισθήματά του ήταν γεμάτα από την παρουσία του Ιησού. Απόδειξη αυτού του γεγονότος είναι ότι αναφέρεται επανειλημμένα στον Ιησού στην εισαγωγή και στην ευχαριστία της Α' προς Κορινθίους επιστολής (εννέα φορές σε εννέα εδάφια). Ο απ. Παύλος αγαπούσε τόσο πολύ τον Ιησού που δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται και να μιλάει γι' Αυτόν. Ήθελε να μοιραστεί τον Ιησού με όσους ήταν υπό τη φροντίδα του, ώστε και η δική τους ζωή να είναι επικεντρωμένη στον Χριστό. Ενώ ο ίδιος κλήθηκε να είναι απόστολος, εκείνοι κλήθηκαν να είναι πιστοί ακόλουθοι του Ιησού σε όποιο έργο τους

κάλεσε ο Κύριος.

ΣΚΕΨΗ: Ο Παύλος κλήθηκε να είναι απόστολος. Ποια είναι η δική σας κλήση και πώς ξέρετε ότι πράγματι είναι η κλήση σας; Αν νομίζετε ότι δεν έχετε κάποια κλήση, γιατί δεν ζητάτε τώρα από τον Θεό να σας δείξει το έργο που επέλεξε για εσάς;

Δευτέρα 29 Ιουνίου

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Διαβάστε Πράξ. 17/ιζ' 16-34. Πού βρισκόταν ο Παύλος πριν πάει στην Κόρινθο και τι έκανε εκεί;

.....

Οι Πράξ. 17/ιζ' 16-34 περιγράφουν το κήρυγμα του Παύλου στους Αθηναίους πριν πάει στην Κόρινθο. Φαινομενικά, δεν σχεδίαζε να επισκεφθεί την Αθήνα εκείνη τη στιγμή, αλλά πήγε εκεί με τη βοήθεια κάποιων φίλων εξαιτίας της αντίστασης που αντιμετώπισε στη Βέροια (εδ. 13-15).

Εκείνοι που συνόδευσαν τον Παύλο στην Αθήνα επέστρεψαν στη Βέροια με το παράγγελμα να πουν στον Τιμόθεο και τον Σίλα να πάνε σε αυτόν το συντομότερο δυνατό (εδ. 15). Τα εδάφια 16-34 περιγράφουν τι κάνει ο Παύλος όσο τους περιμένει. Μιλάει για τον Ιησού στη συναγωγή, στην αγορά και στον Άρειο Πάγο. Δεν μπορούσε να μη μιλάει για τον Ιησού και εκμεταλλευόταν κάθε ευκαιρία να το κάνει.

Διαβάστε Πράξ. 18/ιη' 1-11. Τι έκανε ο Παύλος όταν έφτασε στην Κόρινθο και κατά τη διάρκεια της παραμονής του εκεί;

.....

Ο Παύλος πήγε στην Κόρινθο κατά τη διάρκεια του δεύτερου ιεραποστολικού του ταξιδιού. Ο Λουκάς μας πληροφορεί ότι ο Παύλος έμεινε εκεί ενάμιση χρόνο.

Όπως συνήθιζε, ο Παύλος ξεκίνησε το ιεραποστολικό του έργο στη συναγωγή (Πράξ. 18/ιη' 4-6). Στις Πράξ. 17/ιζ' 1-2 διαβάζουμε ότι το έκανε αυτό «κατά τη συνήθειά του». Ακολουθούσε τη στρατηγική «στον Ιουδαίο, πρώτα» (Ρωμ. 1/α' 16, Πράξ. 13/ιγ' 46), όπως ακριβώς είχε προστάξει ο Ιησούς στους αποστόλους Του (Πράξ. 1/α' 8). Όταν τελικά ο Σίλας και ο Τιμόθεος τον συνάντησαν στην Κόρινθο, ο Παύλος «συσφιγγόταν στο πνεύμα του, δίνοντας μαρτυρία προς τους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς είναι ο Χριστός» (Πράξ. 18/ιη' 5). Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Κόρινθο, ήταν απασχολημένος «διδάσκοντας ανάμεσα σ' αυτούς τον λόγο του Θεού» (Πράξ. 18/ιη' 11). Σε αυτό το πλαίσιο, επίσης, εξέφρασε τα περίφημα λόγια:

«αποφάσισα να μη ξέρω ανάμεσά σας τίποτε άλλο, παρά μονάχα τον Ιησού Χριστό, και Αυτόν σταυρωμένον» (Α' Κορ. 2/β' 2).

ΣΚΕΨΗ: Τι μπορούμε να μάθουμε από την ιεραποστολική δραστηριότητα του Παύλου στην Αθήνα και στην Κόρινθο; Τι κάνει τη διάδοση του ευαγγελίου τόσο δύσκολη στις πόλεις και τις κοινότητες μας σήμερα; Πώς μπορούμε να διακηρύξουμε το ευαγγέλιο με επιτυχία σε αυτά τα δύσκολα μέρη; Ποιες στρατηγικές μπορούμε να μάθουμε από την ιεραποστολική δραστηριότητα του Παύλου σχετικά με το πώς να ενεργήσουμε με τον καλύτερο τρόπο;

Τρίτη 30 Ιουνίου

Η ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Διαβάστε Πράξ. 18/ιη' 1-3, Α' Κορ. 5/ε' 9-11 και 8/η' 4. Τι μπορούμε να συμπεράνουμε για την οικονομία, την ηθική και τη θρησκευτική ζωή της Κόρινθου;

.....
.....

Η Κόρινθος αποτελούσε σημαντικό κέντρο της αρχαιότητας, και ήταν γνωστή για την έντονη εμπορική της δραστηριότητα. Η πόλη καταστράφηκε από τη Ρώμη το 146 π.Χ. και ξαναχτίστηκε από τον Ιούλιο Καίσαρα ως ρωμαϊκή αποικία το 44 π.Χ. Επομένως, στην Καινή Διαθήκη παρουσιάζεται η Ρωμαϊκή Κόρινθος. Την εποχή του Παύλου, η Κόρινθος ήταν ανταγωνίσιμη της Αθήνας και την είχε ξεπεράσει σε διάφορους τομείς. Η Κόρινθος είχε δύο σημαντικά λιμάνια που διευκόλυναν την ανταλλαγή εμπορευμάτων και την ανάπτυξη του εμπορίου της.

Ο Παύλος επέλεξε την Κόρινθο λόγω της σημασίας της και της πλεονεκτικής της γεωγραφικής θέσης. «Έτσι παρουσιάστηκε μια ευκαιρία για τη διάδοση του ευαγγελίου. Μόλις εδραιωνόταν στην Κόρινθο, θα μεταδιδόταν εύκολα σε όλα τα μέρη του κόσμου». Ε. Χουάιτ, *Sketches From the Life of Paul*, σ. 99.

Επιπλέον, η ακμάζουσα εμπορική δραστηριότητα της Κόρινθου, θα διευκόλυνε τον Παύλο να συντηρεί τον εαυτό του κατασκευάζοντας και πουλώντας σκηνές ενώ κήρυττε το ευαγγέλιο στην πόλη (Πράξ. 18/ιη' 2-3). Φυσικά, το ιεραποστολικό έργο σε μια μεγάλη και πλούσια πόλη δεν είναι απαλλαγμένο από προκλήσεις. Η Κόρινθος χαρακτηριζόταν από πολλές διαφορετικές θρησκείες (Α' Κορ. 8/η' 5), όπως αποδεικνύεται από τα πολυάριθμα ιερά της που είχαν χτιστεί προς τιμήν θεών όπως ο Απόλλωνας, η Αθηνά και η Αφροδίτη, καθώς και στη λατρεία αιγυπτιακών θεών όπως ο Σέραπις και η Ίσις. Εκτός από αυτήν τη θρησκευτική σύγχυση, η Κόρινθος ήταν επίσης γνωστή για τη σεξουαλική της ανηθικότητα. Ο Στράβων, Έλληνας

ιστορικός, αναφέρει ότι υπήρχαν 1.000 ιερόδουλες αφιερωμένες στη λατρεία της Αφροδίτης στον ναό της στην Κόρινθο. Παρότι πολλοί μελετητές αντιμετωπίζουν αυτήν την πληροφορία με επιφύλαξη και τη συνδέουν με την αθηναϊκή προπαγάνδα κατά της Κόρινθου, η τελετουργική πορνεία ήταν συνηθισμένη στον αρχαίο κόσμο. Η σεξουαλική ανηθικότητα ήταν ένα πρόβλημα στην Κόρινθο, όπως και αλλού. Η ειδωλολατρία και η ανηθικότητα αποτελούσαν μέρος της καθημερινής ζωής, και αυτή η θλιβερή πραγματικότητα εξηγεί σε μεγάλο βαθμό το περιεχόμενο των επιστολών Α' και Β' Κορινθίου.

ΣΚΕΨΗ: Στη ιεραποστολική του δραστηριότητα στην Κόρινθο, ο Παύλος αντιμετώπισε την πρόκληση μιας ειδωλολατρικής και ανήθικης κοινωνίας. Ποιες προκλήσεις στη σημερινή κουλτούρα μπορούν να κάνουν δύσκολη τη διακήρυξη του ευαγγελίου; Πώς μπορούμε να τις ξεπεράσουμε; Πόση διαφορά υπάρχει, αν υπάρχει, μεταξύ της Κόρινθου και των πόλεων μας σήμερα;

Τετάρτη 1 Ιουλίου

«ΕΧΩ ΠΟΛΥ ΛΑΟ ΜΕΣΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΟΛΗ»

Διαβάστε Πράξ. 18/ιη' 4-8. Ποια ήταν τα αποτελέσματα του κηρύγματος του Παύλου;

.....
.....

Το έργο του Παύλου μεταξύ των Ιουδαίων στην Κόρινθο δεν ήταν τόσο καρποφόρο όσο θα ήθελε. Αντιμετώπισε εχθρότητα και μίσος. Η Αγία Γραφή λέει ότι «εναντιώνονταν και κακολογούσαν» (εδ. 6) – «ηναντιούντο και εβλασφήμουν» (*Έκδοση Αρχ. Ν. Βάμβα*). Έδειξαν ασέβεια και επεδίωκαν να δυσφημήσουν τον Παύλο και να τον εμποδίσουν να πετύχει στο ιεραποστολικό του έργο.

Ευτυχώς, το έργο του Παύλου στη συναγωγή της Κόρινθου δεν ήταν μάταιο. Άλλωστε, ο Θεός είχε τον έλεγχο αυτής της αποστολής. Έχει υποσχεθεί: «(Ο λόγος Μου) δεν θα γυρίσει σε Μένα αδειανός» (Ησ. 55/ε' 11). Κάποιοι Ιουδαίοι δεν περίμεναν ότι ο Χριστός – ο αρχισυνάγωγος και όλη η οικογένειά του θα αποδέχονταν τον Ιησού ως Μεσσία και θα βαπτίζονταν (εδ. 8). Επιπλέον, «πολλοί από τους Κορινθίους, ακούγοντας, πίστευαν και βαπτίζονταν» (εδ. 8), πιθανότατα και λόγω της επιρροής του Χρίστου.

Διαβάστε Πράξ. 18/ιη' 9-10. Τι μπορούμε να συμπεράνουμε για τα συναισθήματα του Παύλου απέναντι στις προκλήσεις που αντιμετώπισε στην Κόρινθο; Πώς ενθάρρυνε ο Θεός τον δούλο Του;

.....
.....

Αμέσως μετά την αποχώρησή του από τη συναγωγή, ο Παύλος είχε

μια εμπειρία που τον ενθάρρυνε. Ο Ίδιος ο Χριστός εμφανίστηκε σε όραμα τη νύχτα, με λόγια που θυμίζουν το εδάφιο Ησ. 41/μα' 10: «Μη φοβάσαι· επειδή, Εγώ είμαι μαζί σου». Πράγματι, ο Παύλος παραδέχεται ότι βρισκόταν στην Κόρινθο «με ασθένεια, και με φόβο, και με πολύν τρόμο» (Α' Κορ. 2/β' 3). Αναγκάστηκε να φύγει από τη Βέροια για την Αθήνα εξαιτίας της έντονης αντίστασης. Φαίνεται να πίστευε πως θα έπρεπε να φύγει και από την Κόρινθο για τον ίδιο λόγο. Αλλά αυτό δεν θα συνέβαινε αυτή τη φορά. Ο Ιησούς του είπε «έχω πολύ λαό μέσα σ' αυτή την πόλη» (Πράξ. 18/ιη' 10). Και ο Παύλος ήταν το μέσο Του για να τους μεταφέρει το μήνυμα της σωτηρίας.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Ησ. 41/μα' 10. Ποιες υπέροχες υποσχέσεις σας δίνει ο Θεός σε αυτό το εδάφιο; Τι ελπίδα σας προσφέρουν αυτή τη στιγμή στη ζωή σας;

Πέμπτη 2 Ιουλίου

ΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ

Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 11-13, 4/δ' 14, 5/ε' 11, 7/ζ' 1, 14/ιδ' 37, 40. Επίσης, Β' Κορ. 1/α' 12, 2/β' 9, 11/ια' 3, 13/ιγ' 10. Πώς μας βοηθούν αυτά τα εδάφια να κατανοήσουμε το γιατί ο Παύλος έγραψε τις επιστολές στους Κορινθίους;

.....
.....
.....

Όταν έγραψε την Α' Κορινθίους, ο Παύλος βρισκόταν στην Έφεσο (Α' Κορ. 16/ις' 5-9). Από την οικογένεια της Χλόης, πληροφορήθηκε ότι τα πράγματα στην Κόρινθο δεν πήγαιναν καλά (Α' Κορ. 1/α' 11). Στα κεφ. 1/α'-6/ς' της Α' Κορινθίους, ο Παύλος αντιμετωπίζει τα προβλήματα που του αναφέρθηκαν: σχίσματα, σεξουαλική ανηθικότητα, δικαστικές διαμάχες και πορνεία. Ο Παύλος έλαβε επίσης μια επιστολή με συγκεκριμένα ερωτήματα (Α' Κορ. 7/ζ' 1). Η απάντησή του δίνεται από το κεφ. 7/ζ' και μετά. Οι ερωτήσεις σχετίζονταν με τον γάμο, το διαζύγιο, την αγαμία, τα ειδωλόθυτα (κρέας ειδωλολατρικής θυσίας), τη συμπεριφορά στη λατρεία, τη χρήση των πνευματικών χαρισμάτων και τη λανθασμένη κατανόηση της Ανάστασης. Η εκκλησία της Κορίνθου ήταν ιδιαίτερα προβληματική και ανώριμη. Ίσως και η τοπική σας εκκλησία να έχει πολλά προβλήματα. Ωστόσο, η εκκλησία της Κορίνθου ήταν πιθανώς χειρότερη.

Η πρώτη επιστολή του Παύλου προς τους Κορινθίους είναι πολύ σχετική και με τη δική μας εποχή. Και σήμερα δεν αντιμετωπίζουμε σε κάποιο βαθμό παρόμοια ζητήματα σε πολλές εκκλησίες μας; Αυτή η επιστολή έχει πολλά να μας διδάξει. Είναι «μία από τις

πολυτιμότερες, διδακτικότερες και δυναμικότερες επιστολές του.» Π.Α. σ. 264.

Ο Παύλος μπορεί να έγραψε τρεις ή τέσσερις επιστολές στους Κορινθίους (Β' Κορ. 10/1' 9). Έγραψε μια αρχική επιστολή πριν την Α' Κορινθίους (Α' Κορ. 5/ε' 9), η οποία χάθηκε. Πριν τη Β' Κορινθίους, έγραψε μια επιστολή (Β' Κορ. 2/β' 3-4, 9, 7/ζ' 8) που οι μελετητές αποκαλούν «αυστηρή επιστολή», η οποία επίσης έχει χαθεί. Κάποιοι θεωρούν ότι αναφέρεται στην Α' Κορινθίους ή ότι αυτή η επιστολή διασώζεται εν μέρει στη Β' Κορινθίους.

Από τη Β' Κορινθίους αντιλαμβανόμαστε ότι τα μέλη της Κορίνθου επηρεάζονταν από το πολιτισμικό τους περιβάλλον. Εκτιμούσαν πράγματα όπως τον ανταγωνισμό, την εξουσία και τον πλούτο – πράγματα που μπορούν να αποτελέσουν πρόκληση και για την εκκλησία μας σήμερα. Αντίθετα, ο Παύλος επιδίωκε να δημιουργήσει μια νοοτροπία επικεντρωμένη στον Χριστό, έναν τρόπο να βλέπουν τον κόσμο μέσα από το πρίσμα του ευαγγελίου. Πόσο σημαντικό είναι και για εμάς να βλέπουμε τον κόσμο υπό το πρίσμα του Ευαγγελίου!

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε ξανά Β' Κορ. 2/β' 4. Τι μας λέει αυτό το εδάφιο για το πόσο πολύ νοιαζόταν ο Παύλος για αυτούς τους ανθρώπους; Εμείς, πόση αγάπη έχουμε στην καρδιά μας για τους άλλους;

Παρασκευή 3 Ιουλίου

Δύση Ηλίου: 20:51'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Α. σελ. 214-223.

«Κηρύττοντας στην Κόρινθο, ο απόστολος ακολούθησε διαφορετική τακτική από εκείνη που είχε χαρακτηρίσει τις προσπάθειές του στην Αθήνα... Αποφάσισε να αποφύγει τις εξεζητημένες επιχειρηματολογίες και συζητήσεις. “Απεφάσισα να μη εξεύρω μεταξύ σας, ειμή Ιησούν Χριστόν και τούτον εστραυρωμένον.”» Π.Α. σ. 214, 215.

«Ο Παύλος είχε ένα μέτρο επιτυχίας», αλλά «αμφέβαλε για τη σοφία του να οικοδομήσει μια εκκλησία από το υλικό που βρήκε εκεί. Θέωρησε την Κόρινθο ένα ιδιαίτερα αβέβαιο πεδίο εργασίας και αποφάσισε να την αφήσει... Όσο σκεφτόταν να εγκαταλείψει την πόλη για ένα πιο υποσχόμενο πεδίο δράσης, ... ο Κύριος εμφανίστηκε σε όραμα τη νύχτα και του είπε: “Μη φοβάσαι, αλλά μίλα και μη σιωπήσεις... δεδομένου ότι, έχω πολύ λαό μέσα σ' αυτή την πόλη.” Ο Παύλος κατάλαβε ότι αυτό ήταν εντολή να παραμείνει στην Κόρινθο, και εγγύηση ότι ο Κύριος θα ευλογούσε τον σπόρο που έσπειρε... Μια μεγάλη εκκλησία καταγράφηκε κάτω από το λάβαρο του Ιησού Χριστού.» Ε. Χουάιτ, *Sketches From the Life of Paul*, σσ. 106-107

«Αναφέρεται ότι ο Παύλος εργάστηκε για έναν χρόνο και έξι μήνες

στην Κόρινθο. Ωστόσο, οι προσπάθειές του δεν περιορίστηκαν αποκλειστικά σε αυτήν την πόλη... Η Κόρινθος ήταν η έδρα του... Έτσι δημιουργήθηκαν αρκετές εκκλησίες... Η απουσία του Παύλου από τις εκκλησίες που είχε υπό την ευθύνη του αντισταθμίστηκε εν μέρει μέσω σημαντικών και ισχυρών επιστολών, οι οποίες γίνονταν γενικά δεκτές ως λόγος του Θεού... Αυτές οι επιστολές διαβάζονταν στις εκκλησίες.» E. Χουάιτ, *Sketches From the Life of Paul*, σ. 109

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Ο Παύλος ήταν πεπεισμένος ότι ήταν απόστολος του Ιησού και ότι αυτή η κλήση προερχόταν από τον Θεό. Γιατί είναι τόσο σημαντικό να γνωρίζουμε ποιοι είμαστε και ποια είναι η κλήση μας;
2. Κάποια στιγμή ο Παύλος σκέφτηκε να εγκαταλείψει το ιεραποστολικό έργο στην Κόρινθο και να φύγει από την πόλη. Τι τον έκανε να αλλάξει γνώμη; Πώς μπορεί αυτό να μας βοηθήσει όταν νιώθουμε ότι θέλουμε να εγκαταλείψουμε ένα ιεραποστολικό έργο; Υπάρχει, ωστόσο, περίπτωση όπου θα πρέπει πραγματικά να αποχωρήσουμε;
3. Τα μέλη της εκκλησίας στην Κόρινθο επηρεάζονταν σημαντικά από το πολιτισμικό τους περιβάλλον. Το ίδιο ισχύει και για εμάς σήμερα. Πώς μπορούμε να είμαστε στον κόσμο (Ιωάν. 17/ιζ' 11, 15) και να μην επηρεαζόμαστε από ό,τι «υπάρχει μέσα στον κόσμο: Η επιθυμία της σάρκας και η επιθυμία των ματιών και η αλαζονεία του βίου»; (Α' Ιωάν. 2/β' 16). Με ποιους άλλους τρόπους η εκκλησία μας επηρεάζεται αρνητικά από την κουλτούρα που την περιβάλλει;

2. ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επειδή, ο λόγος του σταυρού σ' εκείνους μεν που χάνονται είναι μωρία, σε μας, όμως, που σωζόμαστε είναι δύναμη Θεού» Α' Κορινθίους 1/α' 18.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 1/α' 17-31, Κολ. 1/α' 20, Α' Πέτ. 2/β' 24, Πράξ. 13/ιγ' 16-47, Α' Κορ. 2/β' 1-5.

Ο Κικέρων, ένας ειδωλολάτρης Ρωμαίος συγγραφέας και ρήτορας, είχε πει στον ρωμαϊκό λαό να μη σκέφτεται καν τον σταυρό, τόσο αποτρόπαιος ήταν ως τρόπος θανάτου. Παρότι ο Κικέρων πέθανε περίπου μισό αιώνα πριν γεννηθεί ο Ιησούς, η δήλωσή του δείχνει την περιφρόνηση με την οποία οι Ρωμαίοι αντιμετώπιζαν τον σταυρό.

Αντίθετα, ο απ. Παύλος έγραψε: «ο λόγος του σταυρού... είναι δύναμη Θεού» (Α' Κορ. 1/α' 18). Για τον Παύλο, ο Σταυρός είναι το μέσο συμφιλίωσης μεταξύ Θεού και ανθρώπου (Εφεσ. 2/β' 16, Κολ. 1/α' 20), το υπέρτατο σύμβολο της ταπεινότητας του Ιησού (Φιλιπ. 2/β' 8) και ο τόπος όπου πληρώθηκε το τεράστιο χρέος μας (Κολ. 2/β' 14).

Ο Σταυρός είναι η απάντηση του Παύλου στα προβλήματα της Κορίνθου. Δεν χρειάζεται να προχωρήσει κανείς πολύ την ανάγνωση στην Α' Κορινθίους για να καταλάβει ότι τον απασχολεί έντονα ένα βασικό ζήτημα: οι διαιρέσεις στην εκκλησία. Ο Παύλος είναι τόσο προβληματισμένος που, αμέσως μετά τον χαιρετισμό του (Α' Κορ. 1/α' 1-3) και την ευχαριστία (Α' Κορ. 1/α' 4-9), αυτό είναι το πρώτο θέμα το οποίο θίγει (Α' Κορ. 1/α' 10-17). Αυτήν την εβδομάδα, θα στραφούμε στο ισχυρό μήνυμα του Σταυρού ως απάντηση σε αυτό το πρόβλημα και σε άλλα ζητήματα στην Κόρινθο.

Κυριακή 5 Ιουλίου

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Ο απ. Παύλος λέει ότι το μήνυμα του Σταυρού είναι η δύναμη του Θεού για εμάς. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι το επίκεντρο της διακήρυξής του δεν είναι «τίποτε άλλο, παρά μονάχα τον Ιησού Χριστό, και Αυτόν σταυρωμένον» (Α' Κορ. 2/β' 2).

Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 17-31. Ποιο σημαντικό σημείο τονίζει εδώ ο Παύλος;

.....
.....
.....

Στην Α' Κορ. 1/α' 18-31, ο Παύλος ασχολείται με την αντίθεση μεταξύ της ανθρώπινης ανοησίας και της Θεϊκής σοφίας. Ο Σταυρός έχει τη δύναμη να φανερώσει το χειρότερο του ανθρώπου και το καλύτερο του Θεού. Αυτό εισάγεται με τη δήλωση στο Α' Κορ. 1/α' 17. Επειδή ο Σταυρός του Χριστού δεν πρέπει να στερηθεί τη δύναμή του (Α' Κορ. 1/α' 17), το μήνυμα του Σταυρού πρέπει να καταλαμβάνει την κεντρική θέση στη διακήρυξή μας (Α' Κορ. 2/β' 2).

Ο Παύλος λέει ότι δεν στάλθηκε για να βαπτίζει, αλλά για να κηρύττει το ευαγγέλιο του Σταυρού. Αυτή η δήλωση απαιτεί δύο σημαντικές παρατηρήσεις: Πρώτον, το βασικό αποστολικό έργο του απ. Παύλου ήταν η διακήρυξη του ευαγγελίου. Δεύτερον, τα λόγια του για το βάπτισμα δεν σήμαιναν ότι το βάπτισμα δεν ήταν σημαντικό ή ότι ήταν λιγότερο σημαντικό από το κήρυγμα. Αντιθέτως, επέπληττε εκείνους που έδιναν μεγάλη σημασία στο ποιοι ήταν εκείνοι που βάπτιζαν, αντί στον Ιησού Χριστό στον Οποίο είχαν βαπτιστεί. Με τη φράση «σοφία λόγου» (Α' Κορ. 1/α' 17), ο Παύλος δεν εννοεί ότι οι καλοδιατυπωμένες ομιλίες είναι κακές. Το θέμα είναι ότι η ανθρώπινη σοφία δεν πρέπει να επισκιάζει το μήνυμα του Σταυρού. Η φράση αυτή αναφέρεται στην ελληνορωμαϊκή ρητορική. Στην Αθήνα, ο Παύλος χρησιμοποίησε τη λογική, την επιστήμη και τη φιλοσοφία, αλλά αυτό είχε ελάχιστα αποτελέσματα. Έτσι, «προτίμησε να εφαρμόσει ένα διαφορετικό τρόπο εργασίας στις προσπάθειές του να ελκύσει την προσοχή των αδιάφορων και αμέριμνων Κορινθίων. Αποφάσισε να αποφύγει τις εξεζητημένες επιχειρηματολογίες και συζητήσεις. “Απεφάσισα να μη εξεύρω μεταξύ σας, ειμή Ιησούν Χριστόν και τούτον εσταυρωμένον.”» Π.Α. σ. 215.

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους τρόπους οι περίπλοκες ομιλίες μπορούν να επισκιάσουν το μήνυμα του Σταυρού; Γιατί διακηρύττοντας «μονάχα τον Ιησού Χριστό, και Αυτόν σταυρωμένον», απέφερε περισσότερο καρπό στην Κόρινθο απ' ό,τι έφεραν η λογική, η επιστήμη και η φιλοσοφία στην Αθήνα; Θα μπορούσαν, ωστόσο, να υπάρχουν

περιπτώσεις όπου η λογική, η φιλοσοφία και η επιστήμη να βοηθήσουν στη διακήρυξη του ευαγγελίου;

Δευτέρα 6 Ιουλίου

ΜΩΡΙΑ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

Αντιπαραβάλλοντας την ανθρώπινη ανοησία με τη Θεϊκή σοφία, ο απ. Παύλος δηλώνει ότι «ο λόγος του σταυρού σ' εκείνους μεν που χάνονται είναι μωρία» (Α' Κορ. 1/α' 18). Αυτή είναι η πρώτη από τις έξι συνολικά αναφορές στη «μωρία» ή στα «μωρά» (Α' Κορ. 1/α' 18-31). Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 20, 21, 23, 25 και 27. Πώς αυτές οι αναφορές στη μωρία μάς βοηθούν να κατανοήσουμε τι εννοούσε ο Παύλος όταν έλεγε ότι το μήνυμα του Σταυρού είναι μωρία για εκείνους που χάνονται;

.....
.....
.....

Η ελληνική λέξη «μωρία» εμφανίζεται μόνο πέντε φορές στην Καινή Διαθήκη, και όλες βρίσκονται στην Α' Κορινθίους (1/α' 18, 21, 23, 2/β' 14, 3/γ' 19). Εκτός από τη λέξη «μωρία», άλλες λέξεις της ίδιας οικογένειας εμφανίζονται πολλές φορές στην Καινή Διαθήκη.

Η αναφορά στη «μωρία» στην Α' Κορ. 1/α' 18, 23 δεν υποτιμά τη διανοητική ικανότητα των Κορινθίων, αλλά στρέφει την προσοχή στην απροθυμία τους να εξετάσουν την αλήθεια του ευαγγελίου. Ως αποτέλεσμα, ο Παύλος έπρεπε επίσης να αντιμετωπίσει ανήθικη συμπεριφορά και σκέψη, έλλειψη διάκρισης, ακόμη και εξέγερση απέναντι στον Θεό.

Σκεφτείτε την κατάσταση του Παύλου σε αυτή την πόλη. Έρχεται σε έναν τόπο που καυχιόταν για τη γνώση, τη σοφία και την πολιτισμική του καλλιέργεια. Και μέσα σε αυτό το πλαίσιο μιλά για έναν Ιουδαίο από τη Γαλιλαία, τον Ιησού Χριστό από τη Ναζαρέτ, που σταυρώθηκε από τους Ρωμαίους και αναστήθηκε από τους νεκρούς – και όλα αυτά για να πληρώσει όχι μόνο τις δικές τους αμαρτίες αλλά και τις αμαρτίες όλου του κόσμου. *Θα μπορούσε κανείς να τον πάρει στα σοβαρά; Ποιον προσπαθούσε να πείσει; Δεν επρόκειτο για κάποια βαθιά φιλοσοφική έννοια που θα μπορούσε να αναλυθεί και να εξεταστεί φιλοσοφικά.* Φαινόταν σαν τρέλα, ανοησία, κάτι που κανέναν έξυπνο και μορφωμένο Κορίνθιο δεν θα έπαιρνε σοβαρά.

Και όσο ανόητο κι αν ακουγόταν το μήνυμα του Παύλου στους ειδωλολάτρες, για πολλούς Ιουδαίους το μήνυμα του Σταυρού ακουγόταν ακόμη χειρότερα. Ποιος Ιουδαίος περίμενε έναν Μεσσία που θα εκτελούνταν από τη Ρώμη; Ο Μεσσίας υποτίθεται ότι θα νικούσε τους Ρωμαίους, όχι ότι θα σταυρωνόταν από αυτούς. Έτσι, από την αρχή,

ο Παύλος είχε πολλά εμπόδια στην Κόρινθο. Παρόλα αυτά, τόσο Ιουδαίοι όσο και εθνικοί, πίστεψαν στο ευαγγέλιο.

Ποιο είναι το μήνυμα εδώ; Όποια αντίσταση κι αν αντιμετωπίζουμε, ο Θεός έχει ανθρώπους που είναι δεκτικοί να ακούσουν την αλήθεια. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να χρησιμοποιηθούμε από Εκείνον για να φτάσουμε σε αυτούς τους ανθρώπους όπου κι αν βρίσκονται, ακόμη και σε μέρη που σήμερα είναι τόσο άσχημα ή ακόμα χειρότερα από ό,τι ήταν η Κόρινθος.

Τρίτη 7 Ιουλίου

ΔΥΝΑΜΗ ΣΕ ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΣΩΖΟΝΤΑΙ

Το μήνυμα στην Α' Κορ. 1/α' 18 είναι τόσο ξεκάθαρο που δεν μπορεί να παρερμηνευτεί. Η σημασία του Σταυρού εξαρτάται από το πώς τον αντικρίζει κανείς. Για εκείνους που αντιστέκονται στον Θεό είναι μωρία, αλλά για όσους αποζητούν τη σωτηρία Του είναι δύναμη. Διαβάστε Κολ. 1/α' 20 και Α' Πέτ. 2/β' 24. Τι πέτυχε ο Ιησούς Χριστός για εμάς επάνω στον σταυρό;

.....
.....
.....

Όπως έχουμε ήδη δει, στη διακήρυξη του ευαγγελίου πρέπει να αποφεύγεται η «σοφία λόγου, για να μη ματαιωθεί ο σταυρός του Χριστού» (Α' Κορ. 1/α' 17). Υπό το φως αυτού του εδαφίου, γίνεται πιο εύκολα αντιληπτό γιατί το αντίθετο της μωρίας δεν είναι η ανθρώπινη σοφία, αλλά η δύναμη του Θεού (Α' Κορ. 1/α' 18). Ο Σταυρός, ο οποίος έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την ανθρώπινη σοφία, αποκαλύπτει πόσο ανόητη είναι πραγματικά η ανθρώπινη σοφία.

Το εδ. 18 υποδηλώνει ότι [*«τους απολλυμένους» (Έκδοση Αρχ. Ν. Βάμβα)*] «εκείνοι που χάνονται», βιώνουν το αποτέλεσμα των ίδιων των πράξεών τους. Θα μπορούσε να αποδοθεί ως εξής: «ο λόγος του Σταυρού σ' εκείνους μεν που καταστρέφουν τον εαυτό τους είναι μωρία». Το αρχαίο ελληνικό ρήμα «ἀπόλλυμι/ἀπολλύω» (καταστρέφω, αφανίζω, διαφθείρω) μπορεί επίσης να σημαίνει «εξολοθρεύσει» (Ιωάν. 10/ι' 10) – [*«απολέση» (Έκδοση Αρχ. Ν. Βάμβα)*]. Στην πραγματικότητα, στο Α' Κορ. 1/α' 19 αποδίδεται ως «εξολοθρεύσει». Τι συμβαίνει εδώ; Ο απ. Παύλος δίνει Βιβλική βάση σε αυτή τη δήλωση, παραθέτοντας στο εδάφιο 19 τα λόγια του Θεού στον προφήτη Ησαΐα (Ησ. 29/κθ' 14). Στο εδάφιο 19 φαίνεται ότι ο Θεός είναι Αυτός που εξολοθρεύει, κάτι που μοιάζει να έρχεται σε αντίθεση με την ιδέα της αυτοκαταστροφικής υπερηφάνειας που αναφέρθηκε προηγουμένως. Ωστόσο, δεν υπάρχει καμία αντίφαση: η ιδέα είναι ότι ο Θεός θα καταστρέψει αυτό που ήδη καταστρέφει τον εαυτό του.

Αντίθετα με εκείνους που χάνονται, η φράση «σε μας, όμως, που σωζόμαστε» (Α' Κορ. 1/α' 18) υποδηλώνει ότι η σωτηρία προέρχεται μόνο από τον Θεό. Ο Παύλος τονίζει ότι «σωζόμαστε» - δηλαδή δεν σώζουμε εμείς τον εαυτό μας. Και φυσικά, δεν μπορούμε. Η σωτηρία μας έχει εξωτερική πηγή. Ενώ η καταστροφή προκαλείται από εμάς τους ίδιους, η σωτηρία μόνο να μας δοθεί μπορεί ως δώρο χάρις στους αμαρτωλούς. Όπως φαίνεται και στο Α' Κορ. 1/α' 21, ο Θεός είναι που σώζει αυτούς που πιστεύουν. Η «μωρία», με αυτή την έννοια, είναι η πράξη της απόρριψης αυτού που ο Θεός έχει προσφέρει στην ανθρωπότητα μέσω του Σταυρού του Χριστού (Α' Κορ. 1/α' 30), οδηγώντας έτσι τον άνθρωπο στην αυτοκαταστροφή.

ΣΚΕΨΗ: «Επειδή, ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος· το χάρισμα, όμως, του Θεού αιώνια ζωή διαμέσου του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας» (Ρωμ. 6/ς' 23). Με ποιους τρόπους αυτό το εδάφιο επαναδιατυπώνει όσα λέει ο Παύλος στην Α' Κορ. 1/α' 18-19;

Τετάρτη 8 Ιουλίου

ΕΝΑΣ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΜΕΣΣΙΑΣ

Ο Παύλος έγραψε ότι «οι Ιουδαίοι σημείο ζητούν, και οι Έλληνες σοφία ζητούν» (Α' Κορ. 1/α' 22). Ο Σταυρός – η ιδέα του Θεού, του Μεσσία, που σταυρώθηκε – δεν ήταν ένα σημάδι που περίμεναν οι Ιουδαίοι. Ούτε ήταν το είδος της σοφίας που ήθελαν οι Έλληνες. Ήταν αντίθετο με τις προσδοκίες όλων.

Στην πραγματικότητα, αρκεί να διαβάσει κανείς πώς αντέδρασαν οι μαθητές στην ιδέα της σταύρωσης του Ιησού (Μάρκ. 8/η' 31, 32, 9/θ' 30-32, 10/ι' 32-34) για να καταλάβει πόσο ξένη και αποκρουστική ήταν η όλη ιδέα, ειδικά για τους Ιουδαίους. Όπως προαναφέρθηκε, οι Ιουδαίοι περίμεναν ότι ο Μεσσίας θα νικούσε τους Ρωμαίους· αυτό όμως δεν συνέβη, τουλάχιστον όχι με την κοσμική, στρατιωτική έννοια της νίκης.

Εδώ και αιώνες, ο Σταυρός αποτελεί για τους Χριστιανούς σύμβολο πίστης. Είναι δύσκολο για τους Χριστιανούς του 21^{ου} αιώνα να κατανοήσουν πόσο παράδοξη φαινόταν, για τη νοοτροπία του 1^{ου} αιώνα, η ιδέα ενός σταυρωμένου Θεού.

Ωστόσο, ακριβώς επειδή αυτό το μήνυμα ήταν τόσο συγκλονιστικό, αξίζει να το σκεφτούμε σε βάθος. Η εικόνα ενός σταυρωμένου Μεσσία καθιστά απολύτως σαφές σε ολόκληρο το σύμπαν μέχρι πού ήταν διατεθειμένος να φτάσει ο Θεός για να ολοκληρώσει το σχέδιο της απολύτρωσης. Η ίδια η ιδέα του σταυρού και του θανάτου του Κυρίου πάνω σε αυτόν είναι αρκετά συγκλονιστική για εμάς τους αμαρτωλούς εδώ στη γη. (Φανταστείτε τι θα σήμαινε για τα αναμάρτητα όντα που γνώριζαν και λάτρευαν τον Χριστό στον ουρανό!)

Διαβάστε Πράξ. 13/ιγ' 16-47 (ειδικά τα εδάφια 26, 38 και 47). Τι μας διδάσκει αυτή η περικοπή για τη σημασία του Σταυρού;

.....
.....
.....

Ο Παύλος λέει ότι ο Χριστός τον έστειλε να κηρύξει το ευαγγέλιο. Έτσι, ο Παύλος κηρύττει το μήνυμα ενός σταυρωμένου Μεσσία (Α' Κορ. 1/α' 23). Επανερχεται σε αυτές τις ιδέες στην Α' Κορ. 2/β' 1-5. Ο Παύλος ήταν πιστός στην αποστολή που του ανέθεσε ο Χριστός. Κατά την κήρυξη του ευαγγελίου, δεν χρησιμοποίησε «υπεροχή λόγου ή σοφίας» (Α' Κορ. 2/β' 1), αλλά επικεντρώθηκε μόνο στον «Ιησού Χριστό, και Αυτόν σταυρωμένον» (εδ. 2). Ο λόγος και το μήνυμά του «δεν γίνονταν με πειστικά λόγια ανθρώπινης σοφίας, αλλά με απόδειξη Πνεύματος και δύναμης» (εδ. 4), γιατί πράγματι η σοφία των ανθρώπων βρίσκεται σε εμφανή αντίθεση με τη δύναμη του Θεού.

ΣΚΕΨΗ: Ένας σταυρωμένος Μεσσίας ήταν κάτι εντελώς απροσδόκητο για τους Ιουδαίους και τους Έλληνες. Τι μας λέει αυτό για το ότι ο Θεός δεν ενεργεί πάντα με τον τρόπο που εμείς περιμένουμε; Γιατί είναι σημαντικό να το κατανοήσουμε αυτό, ιδιαίτερα όταν τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως τα περιμένουμε;

Πέμπτη 9 Ιουλίου

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ – Η ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στην Α' Κορ. 1/α' 19, 20, 30 και 31, ο Παύλος μιλά για το πώς η σοφία του Θεού και η ανθρώπινη σοφία είναι εντελώς διαφορετικές και, επομένως, η μία αποκλείει την άλλη. Προσέξτε ότι ο Παύλος δεν απορρίπτει τη σοφία καθατή, αλλά απορρίπτει το είδος της ανθρώπινης σοφίας που προσπαθεί να ανταγωνιστεί τον Θεό. Η ανθρώπινη σοφία είναι ανίκανη να ελευθερώσει τον άνθρωπο από την αμαρτία. Μόνο ο Χριστός, η σοφία του Θεού, μπορεί να επιτελέσει αυτό το έργο. Δείτε τον παρακάτω πίνακα.

σε μας, όμως, που σωζόμαστε	[το μήνυμα του Σταυρού] είναι δύναμη Θεού	Α'Κορ. 1/α'18
στους ίδιους, όμως, τους προσκαλεσμένους	τον Χριστό, Θεού δύναμη	Α'Κορ. 1/α'24

Και τα δύο αυτά εδάφια δείχνουν ότι ο Χριστός είναι η δύναμη του Θεού, με την έννοια ότι έχει τη δύναμη να σώζει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους. Πράγματι, «ο Θεός ευδόκησε διαμέσου της μωρίας του κηρύγματος να σώσει αυτούς που πιστεύουν» (εδ. 21). Οι φράσεις «σε μας, όμως, που σωζόμαστε» (εδ. 18), «αυτούς που πιστεύουν» (εδ. 21) και «στους ίδιους, όμως, τους

προσκαλεσμένους» (εδ. 24), αναφέρονται στην ίδια ομάδα, δηλαδή σε ανθρώπους που βιώνουν την σωτηρία μέσω της πίστης. «Το ευαγγέλιο του Χριστού... είναι δύναμη Θεού προς σωτηρία σε κάθε έναν που πιστεύει» (Ρωμ. 1/α' 16).

Ο Χριστός δεν είναι μόνο η δύναμη αλλά και η σοφία του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι μέσω Αυτού ο Θεός αντιμετώπισε και έλυσε το πρόβλημα της αμαρτίας, ένα πρόβλημα που η ανθρώπινη σοφία ήταν ανίκανη να λύσει. Η σοφία αυτού του κόσμου δεν μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στη γνώση του Θεού (Α' Κορ. 1/α' 21). Αντίθετα, μέσω του Χριστού γινόμαστε σοφοί προς σωτηρία (Β' Τιμ. 3/γ' 15). Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 24-29. Προσέξτε λέξεις όπως «μωρό», «ασθενές», «δύναμη» και «σοφούς». Τι θέλει να τονίσει;

.....

.....

.....

Διαβάζοντας Α' Κορ. 1/α' 24-29, πρέπει επίσης να προσέξουμε τους όρους μωρό (ή μωρία) και ασθενές (ή αδυναμία). Το νόημα είναι ότι η ανθρώπινη σοφία μπορεί να θεωρεί το μήνυμα του Σταυρού ως μωρία και αδυναμία. Ωστόσο, «το μωρό του Θεού είναι σοφότερο από τους ανθρώπους· και το ασθενές του Θεού είναι ισχυρότερο από τους ανθρώπους» (εδ. 25). Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι ο Θεός είναι αδύναμος ή μωρός – είναι ένας τρόπος να δείξει ότι η δύναμη και η σοφία του Θεού υπερβαίνουν κατά πολύ οτιδήποτε ανθρώπινο.

ΣΚΕΨΗ: Σκεφτείτε τα λόγια: «βλέπετε την πρόσκλησή σας, ότι, κατά σάρκα, είστε όχι πολλοί σοφοί, όχι πολλοί δυνατοί, όχι πολλοί ευγενοί» (εδ. 26). Ποιο μήνυμα υπάρχει εδώ για εμάς;

Παρασκευή 10 Ιουλίου

Δύση Ηλίου: 20:49'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σελ. 714-730.

«Στη σκέψη πλήθους συγχρόνων ανθρώπων ο σταυρός του Γολγοθά περιβάλλεται από ιερές αναμνήσεις. Διάφορα ευλαβικά περιστατικά σχετίζονται με τις σκηνές της σταύρωσης. Στις ημέρες του Παύλου όμως, ο σταυρός προξενούσε αισθήματα αποστροφής και φρίκης. Να παρουσιάζει κανείς ως Σωτήρα του κόσμου κάποιον που είχε πεθάνει στο σταυρό, φυσικό ήταν να προκαλέσει την ειρωνεία και την αντίδραση. Ο Παύλος ήξερε καλά με τι τρόπο θα έβλεπαν το άγγελμά του τόσο οι Ιουδαίοι όσο και οι Έλληνες της Κορίνθου... Ανάμεσα στους Εβραίους ακροατές του βρίσκονταν πολλοί οι οποίοι θα εξοργίζονταν με το μήνυμα που θα τους μετέδιδε σε λίγο. Όσο πάλι για την κρίση των Ελλήνων, αυτοί θα έβρισκαν τα λόγια του

σωστή ανοησία. Θα τον υπέβλεπαν ως αφελή προσπαθώντας να υποδείξει ότι ο σταυρός είχε οτιδήποτε να κάνει με την εξύψωση της φυλής ή με τη σωτηρία της ανθρωπότητας. Για τον Παύλο όμως ο σταυρός αποτελούσε το μοναδικό αντικείμενο ύψιστου ενδιαφέροντος. Αφότου είχε αναχαιτισθεί στο καταδικαστικό του στάδιο εναντίον των οπαδών του εσταυρωμένου Ναζωραίου, δεν έπαυσε ποτέ να καυχάται στο σταυρό. Την εποχή εκείνη είχε δεχθεί την αποκάλυψη της άπειρης αγάπης του Θεού όπως την αποκαλύπτει ο θάνατος του Χριστού. Και μια θαυμάσια αλλαγή επέρχεται στη ζωή του, εναρμονίζοντας όλα του τα σχέδια και τις προθέσεις με τον ουρανό... Ήξερε από προσωπική πείρα πως όταν ο αμαρτωλός αντικρίσει μια φορά την αγάπη του Πατέρα – όπως αυτή εξωτερικεύεται με τη θυσία του Υιού Του – και όταν παραχωρήσει τον εαυτό του στη θεϊκή επιρροή, μεσολαβεί τότε η αλλαγή της καρδιάς, και στο εξής ο Χριστός γίνεται “τα πάντα εν πάσι”.» Π.Α. σελ. 215, 216.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Στον Κήπο της Γεθσημανής, ο Ιησούς είπε: «Πατέρα Μου, αν είναι δυνατόν, ας παρέλθει από Μένα αυτό το ποτήρι» (Ματθ. 26/κς' 39). Τι δηλώνει αυτή η προσευχή για το τεράστιο τίμημα που πλήρωσε ο Ιησούς πάνω στον σταυρό;
2. Ο Παύλος λέει: «Το μωρό του Θεού είναι σοφότερο από τους ανθρώπους» (Α' Κορ. 1/α' 25). Με ποιους τρόπους η σοφία του Θεού διαφέρει τόσο πολύ από την ανθρώπινη σοφία;
3. Το μήνυμα ενός σταυρωμένου Χριστού ήταν σκάνδαλο για τους Ιουδαίους και μωρία για τους Έλληνες. Ποια Βιβλικά θέματα που κηρύττουμε σήμερα μπορεί να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα στον σύγχρονο κόσμο και γιατί;
4. Ο Παύλος λέει ότι «Ο φυσικός άνθρωπος, όμως, δεν δέχεται αυτά που ανήκουν στο Πνεύμα του Θεού» (Α' Κορ. 2/β' 14). Πώς, λοιπόν, μπορούμε να μιλήσουμε για τον Ιησού σε αυτούς τους ανθρώπους με τρόπο που να αγγίξει την καρδιά τους; Ή μήπως οι πράξεις μας μόνο θα τους επηρεάσουν;

3. ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να λέτε όλοι το ίδιο, και να μη υπάρχουν μεταξύ σας σχίσματα, αλλά να είστε εντελώς ενωμένοι, έχοντας το ίδιο πνεύμα και την ίδια γνώμη» Α' Κορινθίους 1/α' 10.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 1/α' 12-17, Ρωμ. 1/α' 29, Α' Κορ. 1/α' 10, 3/γ' 1-4, Φιλιπ. 2/β' 5-8, Β' Κορ. 11/ια' 23-28, Κολ. 1/α' 24.

Στην άγρια φύση, κάποια πλάσματα ζουν σε αγέλες, κοπάδια ή ομάδες, όλων των μεγεθών. Από τους λύκους, μέχρι τα δελφίνια, ακόμη και τα μυρμηγκια-στρατιώτες, αυτά τα πλάσματα παραμένουν μαζί. Οι χιμπαντζήδες είναι ιδιαίτερα γνωστοί για τους στενούς κοινωνικούς τους δεσμούς, καθώς μερικές φορές ζουν σε ομάδες από 15 έως 150 χιμπαντζήδες. Ωστόσο, αυτές οι σχέσεις δεν είναι πάντα αρμονικές και μερικές φορές οι χιμπαντζήδες τσακώνονται μεταξύ τους.

Κάπως έτσι είναι και οι άνθρωποι. Όχι μόνο τείνουν να ζουν σε ομάδες, αλλά μερικές φορές συγκρούονται και μεταξύ τους μέσα σε αυτές. Και αυτό ισχύει ακόμη και στις εκκλησίες μας! Δημιουργούνται παρατάξεις-κλίκες, συχνά γύρω από κάποιον χαρισματικό ηγέτη της εκκλησίας. Και το χειρότερο είναι όταν, κάποιες φορές, η μία παράταξη δεν τα πάει καλά με τις άλλες.

Έχετε δει να συμβαίνει αυτό στην εκκλησία σας; Αν ναι, τότε έχετε μια ιδέα του τι αντιμετώπισε ο απ. Παύλος στην Κόρινθο. Αυτήν την εβδομάδα θα εξετάσουμε τα κεφάλαια Α' Κορ. 1/α' 4/δ', όπου ο απ. Παύλος ασχολείται με τις διαμάχες στην εκκλησία και πώς μπορούν να ξεπεραστούν – δηλαδή μέσω της ενότητας εν Χριστώ.

Κυριακή 12 Ιουλίου

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΝ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η έκκληση του Παύλου «να μη υπάρχουν μεταξύ σας σχίσματα, αλλά να είστε εντελώς ενωμένοι, έχοντας το ίδιο πνεύμα και την ίδια γνώμη» (Α' Κορ. 1/α' 10), κυριαρχεί στα πρώτα κεφάλαια της Α' Κορινθίους. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι μελετητές συμφωνούν ότι η ενότητα είναι το βασικό θέμα που συνδέει όλα τα μέρη της επιστολής.

Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 12-17. Πώς μας βοηθά αυτή η περικοπή να κατανοήσουμε πόσο παράλογο είναι να δημιουργούνται κλίκες γύρω από τοπικούς υπευθύνους; Ποια είναι η λύση του Παύλου;

.....

.....

Ο Παύλος χρησιμοποιεί έντονους όρους – «σχίσματα» (εδ. 10) και «φιλονικίες» (εδ. 11) – για να περιγράψει την έλλειψη ενότητας μεταξύ των μελών της εκκλησίας στην Κόρινθο. Το ουσιαστικό σχίσμα (καθώς και το ρήμα σχίζω, «χωρίζω») χρησιμοποιείται αλλού στην Καινή Διαθήκη για να περιγράψει διαφορές απόψεων που οδηγούν σε διχασμούς. Αντίστοιχα, το ουσιαστικό ἔρις («φιλονικία») εμφανίζεται συχνά σε καταλόγους κακών συμπεριφορών που δεν πρέπει να χαρακτηρίζουν τους χριστιανούς.

Διαβάστε Ρωμ. 1/α' 29, 13/ιγ' 13, Α' Κορ. 3/γ' 3, Β' Κορ. 12/ιβ' 20 και Γαλ. 5/ε' 20. Ποιες άλλες αμαρτίες αναφέρονται μαζί με τις έριδες – φιλονικίες; Τι μας δείχνει αυτό για το πόσο κακό πράγμα είναι;

.....

.....

Οι διαφωνίες στην εκκλησία της Κορίνθου βγήκαν στην επιφάνεια, ακόμη και με τη μορφή αγωγών μεταξύ τους (Α' Κορ. 6/ζ' 1-3). «Προς εντροπή σας το λέω αυτό» (Α' Κορ. 6/ζ' 5), τους γράφει ο Παύλος για αυτές τις διαμάχες μεταξύ τους. Στην πραγματικότητα, δεν άφηναν κατά μέρος τις διαφορές τους ούτε όταν συμμετείχαν στο Δείπνο του Κυρίου (Α' Κορ. 11/ια' 17-22).

Η έλλειψη ενότητας μεταξύ των μελών της εκκλησίας είναι ιδιαίτερα σοβαρό πρόβλημα και ο Παύλος ανησυχεί τόσο πολύ γι' αυτό που είναι το πρώτο ζήτημα το οποίο αντιμετωπίζει στην επιστολή του προς τους Κορίνθιους.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε ξανά Α' Κορ. 1/α' 12-27. Πώς μας βοηθούν αυτά τα εδάφια να κατανοήσουμε το γιατί οι κλίκες είναι τόσο επικίνδυνες για την ενότητα της εκκλησίας; Τι μπορεί να κάνει η τοπική σας εκκλησία για να αποφύγει αυτό το πρόβλημα;

Δευτέρα 13 Ιουλίου

ΕΣΤΙΑΣΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 10. Τι εννοούσε ο Παύλος με τη φράση «να είστε εντελώς ενωμένοι, έχοντας το ίδιο πνεύμα και την ίδια γνώμη»;

.....

.....

Η δημιουργία κλικών ουσιαστικά αποτελούσε άρνηση της αφοσίωσης στον Χριστό (Α' Κορ. 1/α' 10). Ο Θεός μάς κάλεσε να είμαστε «κοινωνοί του Υιού Του, του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας» (Α' Κορ. 1/α' 9). Ο Κύριός μας είναι ο Χριστός και πρέπει να είμαστε επικεντρωμένοι σε Αυτόν. Έτσι, η απάντηση στα ρητορικά ερωτήματα «Κομματιάστηκε ο Χριστός; Μήπως ο Παύλος σταυρώθηκε για σας; Ή, στο όνομα του Παύλου βαπτιστήκατε;» (εδ. 13) είναι ένα ξεκάθαρο «Όχι!» Ο Χριστός δεν είναι διαιρεμένος. Ο Χριστός είναι Αυτός που σταυρώθηκε για εμάς. Βαπτιστήκαμε «στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» (Ματθ. 28/κη' 19). Ο Παύλος αναφέρει ότι είμαστε «σώμα του Χριστού, και μέλη κατά μέρος» (Α' Κορ. 12/ιβ' 27). Αν και το σώμα έχει πολλά μέλη – καθένα με τη δική του λειτουργία – παραμένει ένα σώμα. Για να λειτουργεί σωστά το σώμα, κάθε μέλος πρέπει να επιτελεί τον ρόλο του σύμφωνα με τις δυνατότητές του. Αυτή η εικόνα δείχνει ότι ο Παύλος αναζητά *ενότητα*, όχι *ομοιομορφία*. Δηλαδή, ενότητα μέσα στην ποικιλομορφία, και μάλιστα παρά την ποικιλομορφία.

Ωστόσο, όλες οι σκέψεις και οι απόψεις πρέπει να υποτάσσονται στον Χριστό, τον Κύριό μας. Το γεγονός ότι ο Χριστός είναι ο Κύριός μας είναι τόσο σημαντικό για τον Παύλο, ώστε το τονίζει επανειλημμένα στην αρχή της επιστολής (Α' Κορ. 1/α' 2, 7, 8, 9, 10). Έτσι, πριν ασχοληθεί με το πρόβλημα των κλικών και των επίγειων ηγετών, ο Παύλος τονίζει πρώτα ότι όλοι μας έχουμε τον Ιησού ως Κύριό μας. Η εκκλησία δεν επικεντρώνεται σε ανθρώπινους ηγέτες. Οι Χριστιανοί επικεντρώνονται στον Ιησού.

Η έμφαση στην κυριαρχία του Ιησού Χριστού μας βοηθά να κατανοήσουμε τι εννοεί ο Παύλος με τα λόγια «να είστε εντελώς ενωμένοι, έχοντας το ίδιο πνεύμα και την ίδια γνώμη». Όταν σχηματίζονται κλίκες γύρω από ανθρώπινους ηγέτες, οι σχέσεις μέσα στην εκκλησία πρέπει να αποκατασταθούν στη σωστή τους κατάσταση – και αυτό μπορεί να συμβεί μέσω της ενότητας εν Χριστώ και της νέκρωσης του εγώ που αυτή συνεπάγεται.

ΣΚΕΨΗ: Κατά τις τελευταίες δεκαετίες, ορισμένα τμήματα της Χριστιανικής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Έβδομης Ημέρας έχουν δώσει έμφαση σε μικρές ομάδες μελέτης της Αγίας Γραφής. Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στις κλίκες και τις μικρές ομάδες; Πώς

μπορούμε να διασφαλίσουμε ότι οι μικρές ομάδες δεν θα μετατραπούν σε κλίκες;

Τρίτη 14 Ιουλίου

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΩΡΙΜΟΤΗΤΑ

Σε γενικές γραμμές, οι κλίκες προκύπτουν από την υπερβολικά υψηλή εκτίμηση στους επίγειους ηγέτες. Αυτό αποτελεί σοβαρή απειλή για την ενότητα της εκκλησίας και για την πνευματική υγεία των μελών της, διότι μια διαστρεβλωμένη αντίληψη για τη χριστιανική διακονία μπορεί να οδηγήσει μια εκκλησία στο να δώσει υπερβολική σημασία σε ορισμένους υπευθύνους, σε βάρος των υπολοίπων. Το αποτέλεσμα είναι ένα κλίμα ανταγωνισμού που μπορεί να διαιρέσει την εκκλησία. Επιπλέον, αν αντιμετωπίζουμε τους ανθρώπινους ηγέτες ως κεντρικό στοιχείο της χριστιανικής μας ταυτότητας, κινδυνεύουμε να μετακινήσουμε τον Χριστό από τη σωστή Του θέση στη ζωή μας.

Διαβάστε Α' Κορ. 3/γ' 1-4. Πώς περιγράφει εδώ ο Παύλος την πνευματική ανωριμότητα των Κορινθίων;

.....
.....

Ο Παύλος ξεκαθαρίζει ότι η πνευματική ωριμότητα οδηγεί τον πιστό στο να εκτιμά τη σοφία του Θεού (Α' Κορ. 2/β' 6, 7), η οποία μας αποκαλύπτεται μέσω του Αγίου Πνεύματος (Α' Κορ. 2/β' 13) και έρχεται σε αντίθεση με τη σοφία αυτού του κόσμου και την ανθρώπινη σοφία. Η σοφία του Θεού αποκαλύπτεται στον Σταυρό του Χριστού (Α' Κορ. 2/β' 1-4), δηλαδή στα παθήματα, τον θάνατο και την ανάστασή Του. Έτσι, πριν επανέλθει στο θέμα της ενότητας (Α' Κορ. 3/γ' 1-17), ο Παύλος θέλει οι αναγνώστες του να αναγνωρίσουν την ανάγκη για αληθινή σοφία και πνευματική ωριμότητα εν Χριστώ.

Οι σοφοί και ώριμοι χριστιανοί είναι πνευματικοί άνθρωποι, όχι σαρκικοί, ούτε σαν νήπια (Α' Κορ. 3/γ' 1). Συγκρίνουν τα πνευματικά πράγματα, πνευματικά, γιατί «τα του Πνεύματος διακρίνονται πνευματικά» (Α' Κορ. 2/β' 13, 14). Οι σοφοί και ώριμοι χριστιανοί τρέφονται με στερεά τροφή, όχι με γάλα (Α' Κορ. 3/γ' 2, Εβρ. 5/ε' 12). Ο πιστός «που τρέφεται με γάλα, είναι άπειρος του λόγου της δικαιοσύνης· αφού είναι νήπιος. Η στερεή τροφή, όμως, είναι για τους τελειούς, οι οποίοι, χάρη στη συνεχή χρήση, έχουν τα αισθητήρια γυμνασμένα, στο να διακρίνουν το καλό και το κακό» (Εβρ. 5/ε' 13-14). Οι πνευματικά ώριμοι χριστιανοί δεν λένε «Εγώ μεν είμαι του Παύλου» ή «Εγώ είμαι του Απολλώ» (Α' Κορ. 3/γ' 4). Άλλωστε, αυτοί οι άνθρωποι είναι – όπως και οι ίδιοι – «συνεργοί του Θεού» (Α' Κορ. 3/γ' 9). Ως εκκλησία, είμαστε το χωράφι του Θεού, το οικοδόμημά

Του και ο ναός Του (Α' Κορ. 3/γ' 9, 16, 17). Όλοι ανήκουμε στον Θεό μέσω του Χριστού (Α' Κορ. 3/γ' 11).

ΣΚΕΨΗ: Ποια είναι η δική σας εμπειρία από απογοήτευση που σας προκάλεσε κάποιος που θαυμάζατε; Αν το έχετε βιώσει αυτό, τι διδάγματα αποκομίσατε από αυτήν την εμπειρία;

Τετάρτη 15 Ιουλίου

ΧΡΙΣΤΟΜΟΡΦΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Διαβάστε Α' Κορ. 4/δ' 1, 2. Τι μας διδάσκουν αυτά τα εδάφια για τη σωστή αντίληψη που πρέπει να έχουμε σχετικά με τους ανθρώπινους ηγέτες;

.....

.....

Στην Α' Κορ. 3/γ' 1-4, ο Παύλος υπαινίσσεται ότι οι κλίκες προκύπτουν από έλλειψη πνευματικής ωριμότητας. Ωστόσο, πριν ασχοληθεί με αυτό το θέμα, δηλώνει: «Εμείς, όμως, έχουμε νουν Χριστού» (Α' Κορ. 2/β' 16). Αυτή η φράση πιθανότατα αναφέρεται στον τρόπο σκέψης και δράσης του Χριστού. Με άλλα λόγια, ο πιστός έχει νου Χριστού όταν σκέφτεται και ενεργεί όπως Εκείνος. Ωστόσο, η εφαρμογή αυτού του τρόπου σκέψης δεν είναι και τόσο εύκολη σε όλα τα ζητήματα της ζωής, έτσι δεν είναι; Στον ελληνορωμαϊκό κόσμο υπήρχε μεγάλος ανταγωνισμός μεταξύ πολιτικών προσωπικοτήτων, φιλοσόφων, στοχαστών και θρησκευτικών ηγετών. Η επιθυμία για κοινωνική αποδοχή φαίνεται ότι οδήγησε την εκκλησία της Κορίνθου να υιοθετήσει κοσμικά πρότυπα – κάτι που μπορεί να αποτελέσει κίνδυνο και για την εκκλησία σήμερα.

Διαβάστε Φιλιπ. 2/β' 5-8. Πώς μας βοηθούν αυτά τα εδάφια να κατανοήσουμε τη φράση «νουν Χριστού»;

.....

.....

Όπως στην Κόρινθο, έτσι και στην εκκλησία των Φιλιππών υπήρχαν διαιρέσεις (Φιλιπ. 2/β' 1-4), ίσως σε μικρότερο βαθμό. Η Φιλιπ. 2/β' 1-8 μας διδάσκει ότι η Χριστόμορφη διακονία απαιτεί να πεθαίνουμε ως προς τον εαυτό μας και τις εγωιστικές φιλοδοξίες, και να επιδιώκουμε να ευλογούμε τους άλλους πάνω από τον εαυτό μας, όπως έκανε ο Ιησούς.

Αυτό εννοεί ο Παύλος Χριστόμορφη διακονία όταν αναφέρει «υπηρετές του Χριστού» (Α' Κορ. 4/δ' 1). Η έκφραση αυτή υποδηλώνει ότι υπηρετούν τον Χριστό ως βοηθοί ή υπηρέτες Του. Είναι ξεκάθαρο ότι η σωστή άποψη για τους ανθρώπινους ηγέτες βασίζεται στο παράδειγμα ηγεσίας του Χριστού. Επιπλέον, παρουσιάζονται ως οικονόμοι (Α' Κορ. 4/δ' 1-2) – άνθρωποι στους οποίους έχει

ανατεθεί η διαχείριση όσων ανήκουν σε κάποιον άλλον. Και στην πραγματικότητα, όλα όσα έχουμε ανήκουν στον Χριστό.

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε με προσευχή το μήνυμα της Φίλιπ. 2/β' 5-8. Πώς μπορούμε να κατανοήσουμε τι μας αποκαλύπτει για την αυτοπάρνηση και την αγάπη του Θεού προς εμάς; Και γιατί χρειάζεται να “πεθάνουμε” ως προς τον εαυτό μας, ώστε να μπορέσουμε να εκδηλώσουμε – στον δικό μας κύκλο επιρροής – το παράδειγμα αυτής της αγάπης;

Πέμπτη 16 Ιουλίου

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ

Το γεγονός ότι δεν πρέπει να σχηματίζουμε κλίκες, ειδικά γύρω από ανθρωπίνους ηγέτες, δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να υποστηρίζουμε τους ηγέτες μας. Πρέπει να εκτιμούμε και να βοηθάμε όσους ηγούνται στο έργο της εκκλησίας. Ο Θεός αναθέτει σε ανθρώπους να εκτελούν το έργο Του στη γη. Οι εκκλησιαστικοί ηγέτες οι οποίοι επιδεικνύουν έναν τρόπο ζωής που αντανακλά την υποταγή που συμβολίζει ο Σταυρός, είναι άξιοι να τους ακούμε και να τους ακολουθούμε.

Και αυτό συμβαίνει επειδή μόνο ο Σταυρός έχει τη δύναμη να αντιστρέψει κάθε μορφή χειριστικού ελέγχου, υπέρ της υποταγής στον Λόγο του Θεού. Οι ηγέτες που μοιάζουν με τον Χριστό αποδίδουν την επιτυχία της διακονίας τους αποκλειστικά στον Θεό. Ακόμη και ο Ιησούς, κατά την επίγεια διακονία Του, απέδιδε τη δόξα στον Θεό (Ιωάν. 17/ιζ' 4).

Σύμφωνα με τον Παύλο, η πιστή Χριστιανική διακονία πρέπει να βασίζεται σε αυτό που θα μπορούμε να ονομάσουμε ως «θεολογία του Σταυρού». Ο Σταυρός είναι η αποκάλυψη της σοφίας και της δύναμης του Θεού για σωτηρία. Ταυτόχρονα, αποκαλύπτει την ανθρωπινή σοφία ως ανοησία. Στην Α' Κορ. 4/δ' 1-13, ο Παύλος καθιστά σαφές πώς μοιάζει η θεολογία του Σταυρού. Πρώτον, υποδεικνύει ότι ο Θεός είναι Αυτός που θέτει το πρότυπο για τη Χριστιανική ηγεσία (εδ. 1-5). Δεύτερον, επισημαίνει το γεγονός ότι τα βάσανα αποτελούν το χαρακτηριστικό γνώρισμα της αληθινής Χριστιανικής διακονίας (εδ. 9, 11-13). Αυτό το σημείο αξίζει να αναπτυχθεί περαιτέρω.

Διαβάστε Β' Κορ. 11/α' 23-28 και Κολ. 1/α' 24. Τι σημαίνει να υποφέρουμε για χάρη του Χριστού;

.....
.....

Οι Χριστιανοί ηγέτες ακολουθούν τα ίχνη του Ιησού, όντας πρόθυμοι να υποφέρουν για τα αδέρφια τους και να πεθάνουν ακόμη αν

χρειαστεί για τη διακονία τους. Ο Παύλος αναφέρει τον εαυτό του και τον Απολλώ «σαν καταδικασμένους σε θάνατο» (Α΄ Κορ. 4/δ΄ 9). Περιγράφονται να πεινούν, να διψούν, χωρίς τα απαραίτητα ενδύματα, χτυπημένοι και περιπλανημένοι (Α΄ Κορ. 4/δ΄ 11). Επιπλέον, χλευάζονται, διώκονται, συκοφαντούνται και θεωρούνται ως «περικαθάρματα του κόσμου» (Α΄ Κορ. 4/δ΄ 12-13). Ακόμη, αναφερόμενος ειρωνικά στους Κορίνθιους ως πλούσιους, βασιλιάδες, σοφούς και ένδοξους (Α΄ Κορ. 4/δ΄ 8, 10), ο Παύλος δείχνει ότι η υπερηφάνεια δεν πρέπει να έχει θέση στην αληθινή Χριστιανική ηγεσία, γιατί είναι η ρίζα της διαίρεσης στην εκκλησία (Α΄ Κορ. 4/δ΄ 6).

ΣΚΕΨΗ: Πόσο έχετε υποφέρει για χάρη του Χριστού, όποια κι αν είναι η ιδιότητά σας στην εκκλησία; Τι διδάγματα αντλείτε από την απάντησή σας;

Παρασκευή 17 Ιουλίου

Δύση Ηλίου: 20:46΄

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Α. σελ. 8-14.

«Η ενότητα και η ομοψυχία του πιστού υπολοίπου στην αλήθεια του Θεού μεταδίδει ισχυρή μαρτυρία στον κόσμο ότι κατέχει την αλήθεια και ότι είναι ο ιδιαίτερος, εκλεκτός λαός του Θεού. Αυτή η ενότητα και η ομοψυχία αποδιοργανώνει τον εχθρό, και είναι αποφασισμένος να την εξαλείψει. Η παρούσα αλήθεια, που πιστεύεται στην καρδιά και εκδηλώνεται στη ζωή, κάνει τον λαό του Θεού ένα και του δίνει ισχυρή επιρροή.» Τ.Σ., τ. 1, σ. 327.

«Ο Θεός οδηγεί έναν λαό να σταθεί σε τέλεια ενότητα πάνω στη βάση της αιώνιας αλήθειας. Ο Χριστός έδωσε τον εαυτό Του για τον κόσμο, ώστε “να μας καθарίσει για τον εαυτό Του λαόν εκλεκτό, ζηλωτήν καλών έργων”. Αυτή η διαδικασία καθαρισμού έχει σκοπό να απομακρύνει από την εκκλησία κάθε αδικία και πνεύμα διχόνοιας και φιλονικίας, ώστε να οικοδομούν αντί να γκρεμίζουν και να συγκεντρώνουν τις δυνάμεις τους στο μεγάλο έργο που βρίσκεται μπροστά τους. Ο Θεός θέλει όλος ο λαός Του να έρθει σε ενότητα πίστης. Η προσευχή του Χριστού λίγο πριν από τη σταύρωσή Του ήταν οι μαθητές Του να είναι ένα, όπως Εκείνος ήταν ένα με τον Πατέρα, ώστε ο κόσμος να πιστέψει ότι ο Πατέρας Τον έστειλε. Αυτή η συγκινητική και θαυμαστή προσευχή φτάνει μέχρι και τις μέρες μας· γιατί τα λόγια Του ήταν: “Και δεν παρακαλώ μονάχα γι’ αυτούς, αλλά και για εκείνους που θα πιστέψουν σε Μένα διαμέσου του λόγου τους.”» Τ.Σ., τ. 4, σ. 17.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

- 1.** Προς το τέλος της επίγειας διακονίας Του, ο Ιησούς προσευχήθηκε για ενότητα, «για να είναι όλοι ένα... για να πιστέψει ο κόσμος ότι Εσύ Με απέστειλες» (Ιωάν. 17/ιζ' 21-23). Γιατί η ενότητα εν Χριστώ αποτελεί ισχυρό επιχείρημα ότι ο Θεός έστειλε τον Υιό Του για να σώσει τον κόσμο; Σε συνάρτηση με αυτό, γιατί η έλλειψη ενότητας αποτελεί εμπόδιο για την αποστολή της εκκλησίας;
- 2.** Διαβάστε Α' Κορ. 4/δ' 9-13 και δώστε ιδιαίτερη προσοχή στο πώς περιγράφονται οι απόστολοι σε αυτήν την περικοπή. Πώς αυτή η εικόνα των αποστόλων έρχεται σε αντίθεση με τα χαρακτηριστικά ηγεσίας που εκτιμά ο κόσμος μας; Τι μας διδάσκει αυτή η περικοπή για το πόσο διαφορετικά είναι τα πρότυπα του Θεού με τα πρότυπα του κόσμου;
- 3.** Στην Α' Κορ. 4/δ' 16, ο Παύλος προτρέπει τους Κορίνθιους να τον μιμηθούν. Θα ήσασταν διατεθειμένοι να μιμηθείτε ανθρώπινους ηγέτες; Πώς διαφέρει η μίμηση ενός ηγέτη από την υπερβολική – και ενδεχομένως επικίνδυνη – εξύψωσή του;

4. ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, που είναι μέσα σας, το οποίο έχετε από τον Θεό, και δεν είστε κύριοι του εαυτού σας; Επειδή, αγοραστήκατε με τιμή· δοξάστε, λοιπόν, τον Θεό με το σώμα σας» Α' Κορινθίους 6/ζ' 19,20.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 5/ε' 1-13, Β' Κορ. 2/β' 5-10, Α' Κορ. 6/ζ' 1-13, Α' Θεσ. 4/δ' 1-8, Α' Κορ. 6/ζ' 19-7/ζ' 9.

Ο εγκέφαλός μας μοιάζει με σφουγγάρι: ό,τι φτάνει σε αυτόν μέσω των αισθήσεών μας, παραμένει εκεί. Μπορεί να μη συνειδητοποιούμε το μεγαλύτερο μέρος αυτών που εισέρχονται (θα ήταν αδύνατο να σκεφτόμαστε καθαρά αν θυμόμασταν τα πάντα), αλλά όλα υπάρχουν μέσα μας και, σε κάποιο βαθμό, επηρεάζουν το τι σκεφτόμαστε, τι αισθανόμαστε και πώς ενεργούμε.

Γι' αυτό είναι τόσο εύκολο για εμάς, ακόμη και ως Χριστιανούς, να επηρεαζόμαστε από όλα τα κακά πράγματα γύρω μας. Η Χριστιανική εκκλησία, από την αρχή, αντιμετώπισε αυτό το πρόβλημα. Από πού, για παράδειγμα, προήλθε η τήρηση της Κυριακής; Απλώς η εκκλησία το επινόησε; Φυσικά και όχι. Προήλθε από τον πολιτισμό που την περιέβαλε.

Μπορούμε να δούμε αυτήν την αρχή να εκτυλίσσεται και στην Κόρινθο. Μετά το κάλεσμά ενάντια στις εσωτερικές διασπάσεις (Α' Κορ. 1/α'-4/δ'), ο Παύλος στρέφεται σε ζητήματα που αφορούν τη σεξουαλική ανηθικότητα, τις δικαστικές διαμάχες, την πορνεία, τον γάμο και την αγαμία (Α' Κορ. 5/ε'-7/ζ'). Τα πρότυπα του κόσμου, τους επηρέαζαν σε μεγάλο βαθμό. Οι κλίκες και οι διαμάχες (Α' Κορ. 1/α'-4/δ') άνοιξαν την πόρτα για την ηθική συμπεριφορά που καταδικάζεται στα επόμενα κεφάλαια. Πώς προσπαθεί ο Παύλος να αντιμετωπίσει αυτή την αμαρτία στην εκκλησία και ποια διδάγματα μπορούμε να αντλήσουμε από όσα έγραψε;

Κυριακή 19 Ιουλίου

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΠΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗΣ

Σε όλη τη χριστιανική ιστορία, θεολόγοι, ποιμένες και απλοί πιστοί έχουν μελετήσει την Καινή Διαθήκη προκειμένου να καθορίσουν πώς πρέπει να είναι η εκκλησία. Θαυμάζουμε, για παράδειγμα, την εκκλησία των Πράξεων. Όμως συχνά ξεχνάμε ένα σημαντικό στοιχείο: οι άνθρωποι έχουν προβλήματα. Επίσης, μπορούμε να διαβάσουμε την Καινή Διαθήκη για να δούμε πώς δεν πρέπει να είναι μια εκκλησία. Και επιστολές προς Κορινθίους είναι ένα καλό σημείο εκκίνησης. Διαβάστε Α' Κορ. 5/ε' 1-13. Ποια σκανδαλώδη κατάσταση περιγράφει εδώ ο Παύλος και γιατί είναι τόσο ανησυχητική;

.....

.....

Η έκφραση «να έχει τη γυναίκα του πατέρα του» (εδ. 1) δείχνει ότι ο Παύλος αναφέρεται σε μια αιμομικτική σχέση ανάμεσα σε έναν άνδρα και τη μητριά του. Αυτή η κατάσταση πιθανόν αναφέρθηκε «από τους οικείους της Χλόης» (Α' Κορ. 1/α' 11). Η αιμομιξία θεωρούνταν τόσο σοβαρή αμαρτία που «ούτε ανάμεσα στα έθνη δεν αναφέρεται» (εδ. 1). Κι όμως, συνέβαινε μέσα σε μια πρώιμη χριστιανική εκκλησία; Τα λόγια του Παύλου (εδ. 1, 2) δείχνουν ότι ήταν σοκαρισμένος όταν άκουσε πως ένα μέλος της εκκλησίας έπρατε κάτι τέτοιο. Ωστόσο, η κατάσταση γίνεται ακόμη χειρότερη. Ο Παύλος εκπλήσσεται ακόμη περισσότερο όταν συνειδητοποιεί ότι, αντί να λυτούνται για την κατάσταση, οι Κορινθίοι ήταν ακόμη και περήφανοι που ανέχονταν αυτήν την αμαρτία (εδ. 1, 2). Έτσι, θέλει να διορθώσει όχι μόνο τον ανήθικο άνθρωπο, αλλά και ολόκληρη την εκκλησία για την προφανή ασυμφωνία μεταξύ πίστης και πράξης. Στην πραγματικότητα, ο Παύλος τονίζει επανειλημμένα ότι η επιεικής στάση της εκκλησίας απέναντι στον αιμομικτή απαιτούσε διόρθωση. Το να είναι περήφανοι, και να καυχόνται μάλιστα για ένα τέτοιο σκάνδαλο (εδ. 2, 6), ήταν κάτι που δεν μπορούσε να δεχτεί! Τι συνέβαινε με αυτούς τους ανθρώπους;

Δεν γνωρίζουμε ακριβώς γιατί η εκκλησία της Κορίνθου ήταν τόσο ανεκτική απέναντι στον αιμομικτή. Ίσως ήταν ένα πλούσιο μέλος από το οποίο η εκκλησία επωφελούνταν; Ίσως, επειδή πίστευαν ότι «όλα είναι στην εξουσία» (Α' Κορ. 6/ς' 12), δεν το θεωρούσαν όπως θα έπρεπε; Δεν μπορούμε να ξέρουμε. Όποιοι κι αν ήταν οι λόγοι, είχαν τυφλωθεί σε μια ξεκάθαρη παράβαση της Αγίας Γραφής (Λευ. 18/η' 7-8) για την οποία μάλιστα ήταν και περήφανοι.

ΣΚΕΨΗ: Ποια πράγματα που καταδικάζονται ξεκάθαρα στην Αγία Γραφή κινδυνεύουμε ως εκκλησία να ανεχτούμε στο όνομα της αγάπης και της αποδοχής;

Δευτέρα 20 Ιουλίου

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΣΚΑΝΔΑΛΩΝ

Η διαχείριση σεξουαλικών ζητημάτων, πάντοτε είναι δύσκολη. Ήταν δύσκολη για τον Παύλο και είναι δύσκολη και για εμάς. Σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει να είμαστε πιστοί στις Γραφές και να αντιμετωπίσουμε το θέμα με προσευχή και αγάπη. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε ότι στόχος μας είναι η αποκατάσταση.

Διαβάστε ξανά Α' Κορ. 5/ε' 1-13. Πώς τους λέει ο Παύλος να χειριστούν αυτή την κατάσταση;

.....
.....

Ο Παύλος καθιστά σαφές στην Α' Κορ. 5/ε' ότι τα σεξουαλικά σκάνδαλα απαιτούν εκκλησιαστική πειθαρχία. Λέει ότι ο άνθρωπος που διέπραξε αιμομιξία πρέπει διωχθεί (εδ. 2), να κριθεί (εδ. 3), να παραδοθεί στον Σατανά (εδ. 5) και να αποβληθεί (εδ. 13). Τα μέλη της εκκλησίας έλαβαν την εντολή: «να μη συναναστρέψετε» μαζί του (εδ. 9, 11), «ούτε να συντρώγετε» (εδ. 11). Ο Παύλος χρησιμοποιεί σκληρή γλώσσα που μπορεί να ακούγεται προσβλητική σήμερα, αλλά τα λόγια του πρέπει να κατανοηθούν στο ιστορικό τους πλαίσιο. Επίσης, πρέπει να θυμόμαστε ότι έχει να κάνει με έναν κραυγαλέο, αμαρτωλό τρόπο ζωής. Συνήθως, σε ακραίες καταστάσεις, είναι αναγκαία η έντονη γλώσσα. Σε κάθε περίπτωση, μια σύντομη εξήγηση ορισμένων εκφράσεων είναι χρήσιμη:

- **«Να εκδιωχθεί από ανάμεσά σας»** (εδ. 2, 13). Αυτό αναφέρεται στην εκκλησιαστική πειθαρχία.
- **«Να παραδώσετε αυτού του είδους τον άνθρωπο στον Σατανά»** (εδ. 5). Εφόσον ο άνθρωπος αυτός δεν επέλεξε να βρίσκεται υπό την προστασία του Θεού μέσω υπακοής σε Αυτόν, γίνεται ευάλωτος στον Σατανά. Έτσι, αυτή η έκφραση μπορεί απλώς να σημαίνει: Αφήστε τον να θερίσει τους καρπούς των επιλογών του.
- **«Να μη συναναστρέψετε»** (εδ. 9, 11), **«ούτε να συντρώγετε»** (εδ. 11). Η στενή συναναστροφή με σεξουαλικά ανήθικους ανθρώπους θεωρούνταν επικίνδυνη, επειδή μπορούσαν να επηρεάσουν άλλους να μιμηθούν τη συμπεριφορά τους. Στην αρχαιότητα, το να μοιράζεται κανείς ένα γεύμα μπορούσε να σημαίνει και το να μοιράζεται αξίες. Όλοι είμαστε ευάλωτοι στις επιρροές γύρω μας, και πρέπει να προστατεύουμε τον εαυτό μας όσο το δυνατόν καλύτερα, ειδικά σε τέτοιες περιπτώσεις.
- **«Ωστε το πνεύμα του να σωθεί»** (εδ. 5). Η εκκλησιαστική πειθαρχία έχει θεραπευτικό χαρακτήρα. Σκοπός της είναι να επαναφέρει τον αμαρτωλό σε επίγνωση και να τον οδηγήσει να εγκαταλείψει τον αμαρτωλό τρόπο ζωής του. Πιθανόν αυτό εννοούσε ο Παύλος με

τον «όλεθρο της σάρκας» (εδ. 5). Επίσης, είναι πιθανό ο άνθρωπος της Α' Κορ. 5/ε' να είναι ο μετανοημένος που αναφέρεται αργότερα στη Β' Κορ. 2/β' 5-10. Η εκκλησιαστική πειθαρχία επιτυγχάνει τον σκοπό της όταν το μέλος που έσφαλε επανεντάσσεται στην εκκλησιαστική κοινότητα.

Τρίτη 21 Ιουλίου

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Στην Α' Κορ. 6/ζ' 1-11, ο Παύλος συνεχίζει με το πώς οι Χριστιανοί πρέπει να αντιμετωπίζουν ζητήματα που αφορούν άτομα της εκκλησίας. Διαβάστε Α' Κορ. 5/ε' 3, 12, 13 και 6/ζ' 1-13. Τι προσπαθεί να διδάξει ο Παύλος στους Κορίνθιους και σε εμάς;

.....

.....

Η λέξη «διαφορά» στην Α' Κορ. 6/ζ' 1, αναφέρεται για ηθική υπόθεση. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι η Α' Κορ. 6/ζ' 1-11 δεν αναφέρεται σε ποινική υπόθεση. Η εξουσία των πολιτικών δικαστηρίων για ποινικά ζητήματα επιβεβαιώνεται στην Ρωμ. 13/ιγ' 1-5. Ο Παύλος ασχολείται με μια υπόθεση δικαστικής διαμάχης αμέσως μετά από μια περίπτωση σεξουαλικής ανηθικότητας, όπως έκανε και ο Μωυσής στο Δευτ. 22/κβ' 22-24. Αυτό δείχνει το πόσο ο τρόπος με τον οποίο ο Παύλος αντιμετωπίζει προβλήματα στην εκκλησία βασίζεται στις Γραφές.

Το γεγονός ότι η ενότητα της Α' Κορ. 6/ζ' 1-11 πλαισιώνεται από περικοπές που σχετίζονται με σεξουαλική ανηθικότητα (Α' Κορ. 5/ε' και 6/ζ' 12-20) ίσως υποδηλώνει ότι η διαφορά αφορά και αυτή κάποιο τέτοιο ζήτημα. Δεν γνωρίζουμε με βεβαιότητα ποια είναι η υπόθεση, αν πρόκειται για ένα μικρό αστικό ζήτημα, όπως μια διαφορά ιδιοκτησίας, ή για κάποιο σεξουαλικό πρόβλημα.

Όποια κι αν ήταν τελικά η διαφορά, ο Παύλος δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος που τα μέλη της εκκλησίας την έφεραν σε πολιτικό δικαστήριο. Δεν μπορούσαν, ως χριστιανοί αδελφοί και αδελφές, να το λύσουν μεταξύ τους, αντί να το φέρουν «μπροστά σε άδικους»; Είναι επίσης πιθανό, όπως κάποιοι υποθέτουν, ότι οι διάδικοι της Α' Κορ. 6/ζ' 1 είναι ο πατέρας και ο γιος της Α' Κορ. 5/ε' 1. Όπως και να 'χει, δεν είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε το ζήτημα για να καταλάβουμε το νόημα. Ο Παύλος νοιαζόταν για το πώς έβλεπαν οι εξωτερικοί παρατηρητές την ταυτότητα της εκκλησίας ως χριστιανικής κοινότητας. Οι Χριστιανοί δεν πρέπει να εκθέτουν τα εσωτερικά τους προβλήματα δημόσια (Α' Κορ. 6/ζ' 6), ούτε να χρησιμοποιούν κοσμικά μέσα για να κρίνουν εσωτερικά ζητήματα. Στον ρωμαϊκό κόσμο, άτομα με υψηλότερη κοινωνική θέση ή πολιτική εξουσία συχνά

ευνοούνταν στα δικαστήρια. Αντίθετα, οι Χριστιανοί καλούνται να κρίνουν με τρόπο όμοιο με του Χριστού και να ξεχωρίζουν από τα κοσμικά κριτήρια.

ΣΚΕΨΗ: Συλλογιστείτε τον κατάλογο των αμαρτιών στην Α' Κορ. 5/ε' 10-11 και 6/ς' 9-10. Γιατί παραθέτει τις σεξουαλικές αμαρτίες μαζί με άλλες, όπως την ειδωλολατρία, την κλοπή, την πλεονεξία και την εκμετάλλευση;

Τετάρτη 22 Ιουλίου

ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗΣ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ

Διαβάστε Α' Θεσ. 4/δ' 1-8. Τι λέει αυτό το απόσπασμα για τη σχέση μεταξύ αγιασμού και αποχής από τη σεξουαλική ανηθικότητα;

.....
.....

Παρότι στα παραπάνω εδάφια ο Παύλος έγραφε σε συγκεκριμένους παραλήπτες, η αρχή αυτή μπορεί να εφαρμοστεί γενικά σε όλους τους Χριστιανούς. Αυτό, όμως, οδηγεί στο να αναρωτηθούμε: Τι συνέβαινε στην Κόρινθο; Γιατί υπήρχαν τόσα προβλήματα; Κάποιοι στην Κόρινθο πίστευαν προφανώς πως, αφού το ευαγγέλιο τους ελευθέρωσε, μπορούσαν να κάνουν οτιδήποτε. Υποστήριζαν ότι όπως το στομάχι ήταν φτιαγμένο για την τροφή, έτσι και το σώμα ήταν φτιαγμένο για το σεξ και το σεξ για το σώμα (Α' Κορ. 6/ς' 13). Ο Παύλος απαντά ότι αυτό αποτελεί διαστρέβλωση της χριστιανικής ελευθερίας. Η έλλειψη ακεραιότητας σε σεξουαλικά ζητήματα είναι ασυμβίβαστη με τη χριστιανική ταυτότητα και αποτελεί κακή χρήση της ελευθερίας που παρέχεται στον άνθρωπο μέσω του ευαγγελίου (Ρωμ. 8/η' 2, Γαλ. 5/ε' 13). Ελευθερωθήκαμε από την αμαρτία, όχι είμαστε ελεύθεροι να αμαρτάνουμε (Ρωμ. 8/η' 2, 6/ς' 18, 22). Στην πραγματικότητα, το σώμα είναι για τον Κύριο, και ο Κύριος για το σώμα (Α' Κορ. 6/ς' 13). Ανήκουμε στον Χριστό (Α' Κορ. 6/ς' 15), και το ποιοι είμαστε πρέπει να επηρεάζει το τι κάνουμε. Αυτά τα δύο είναι άρρηκτα συνδεδεμένα. Αυτό παρουσιάζεται στην Α' Κορ. 6/ς' με τρεις τρόπους:

1. Αναγνωρίζομαστε ως άνθρωποι που λούστηκαν, αγιάστηκαν και δικαιώθηκαν «στο όνομα του Κυρίου Ιησού, και με το Πνεύμα του Θεού μας» (Α' Κορ. 6/ς' 11). Οι αμαρτίες που αναφέρονται στα εδ. 9-10, καθώς και η σεξουαλική ανηθικότητα που καταδικάζεται στα εδ. 12-20, δεν έχουν θέση στη ζωή όσων έχουν λουστεί, αγιαστεί και δικαιωθεί.
2. Είμαστε μέλη του Χριστού (εδ. 15). Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είμαστε προσκολλημένοι στον Χριστό (εδ. 17). Η σεξουαλική ανηθικότητα παραβιάζει αυτή την ένωση (εδ. 13, 15). Όποιος

συνάπτει, εκτός γάμου, σεξουαλική σχέση με κάποιον γίνεται «ένα σώμα» μαζί του (εδ. 16). Η ένωση με τον Χριστό μέσω του Αγίου Πνεύματος πρέπει να καθορίζει τη χριστιανική ηθική σε σεξουαλικά ζητήματα.

3. Το σώμα μας είναι «ναός του Αγίου Πνεύματος» (εδ. 19-20). Ο μόνος τρόπος για μια άγια ζωή με ακεραιότητα σε σεξουαλικά θέματα είναι μέσω μιας στενής σχέσης με τον Χριστό, διά του Αγίου Πνεύματος. Στη Ρωμ. 12/ιβ' 1, ο Παύλος περιγράφει αυτήν την εμπειρία ως προσφορά του σώματος, «ως θυσία ζωντανή, άγια, ευάρεστη στον Θεό».

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε την καταστροφή που έχουν επιφέρει οι σεξουαλικές αμαρτίες στην ανθρωπότητα. Τι πρέπει να μας δείχνει αυτό σχετικά με το πόσο σοβαρό είναι αυτό το ζήτημα για τον Χριστιανό;

Πέμπτη 23 Ιουλίου

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΙΑ

Η διαβεβαίωση του Παύλου ότι το σώμα «είναι ναός του Αγίου Πνεύματος» (Α' Κορ. 6/ς' 19) εμφανίζεται στο πλαίσιο μιας προειδοποίησης κατά της σεξουαλικής ανηθικότητας. Το να είναι κανείς ναός του Αγίου Πνεύματος είναι ο μόνος τρόπος για να ζει μια άγια ζωή. Η εκκλησία είναι μια χριστιανική κοινότητα που ξεχωρίζει από το περιβάλλον της, και αυτό γίνεται δυνατό χάρη στην παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Διαβάστε Α' Κορ. 6/ς' 19-7/ζ' 9. Πώς αυτά τα εδάφια ρίχνουν φως στο πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε στην πράξη την εντολή, «Να φεύγετε την πορνεία»; (Α' Κορ. 6/ς' 18)

.....

.....

Υπάρχουν σημαντικά διδάγματα για τη σεξουαλικότητα στην Α' Κορ. 7/ζ'. Σε γενικές γραμμές, το κεφάλαιο αυτό μπορεί να χωριστεί σε δύο ενότητες: ● Οδηγίες σχετικά με τον γάμο (εδ. 1-24) και ● Οδηγίες σχετικά με την αγαμία (εδ. 25-40). Η Α' Κορ. 7/ζ' μας βοηθά να κατανοήσουμε ότι είναι σημαντικό και απαραίτητο να μιλάμε για τη σεξουαλικότητα. Ωστόσο, διαβάζοντας το κεφάλαιο αυτό, πρέπει να θυμόμαστε ότι ο Παύλος απαντά σε συγκεκριμένα ερωτήματα που σχετίζονται με ζητήματα στην εκκλησία της Κορίνθου. Διαφορετικά, ορισμένες δηλώσεις θα μπορούσαν να δώσουν την εντύπωση ότι έχει χαμηλή εκτίμηση για τον γάμο, κάτι που δεν ισχύει (Α' Τιμ. 4/δ' 1-3, 5/ε' 14, Εβρ. 13/ιγ' 4).

Είναι αξιοσημείωτο ότι η εντολή, «Να φεύγετε την πορνεία» (Α' Κορ. 6/ς' 18) πλαισιώνεται από την ιδέα της ένωσης με τον Χριστό (εδ. 17) και του να είναι το σώμα ναός του Αγίου Πνεύματος (εδ. 19).

Υπάρχει καλύτερος τρόπος να αποφύγει κανείς τη σεξουαλική ανηθικότητα; Σαφώς όχι.

Επίσης, ο Θεός δημιούργησε τη σεξουαλικότητα, αλλά αυτή προορίζεται να βιώνεται μόνο μέσα στον γάμο. Η σεξουαλική σχέση αποτελεί προνόμιο εκείνων που βρίσκονται σε γάμο – μεταξύ άνδρα και γυναίκας, το μόνο είδος γάμου που επιτρέπεται στην Αγία Γραφή. Όταν ο Παύλος λέει «Να φεύγετε την πορνεία», ίσως έχει κατά νου την ιστορία του Ιωσήφ (Γεν. 39/λθ' 6-18). Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι, μπροστά στις προκλητικές προτάσεις της γυναίκας του Πετεφρή, ο Ιωσήφ «έφυγε και βγήκε έξω» (εδ. 18). Αυτό αναφέρεται τουλάχιστον τέσσερις φορές στη Γεν. 39/λθ' 6-18. Αν και στην Αγία Γραφή δεν αναφέρεται άμεσα, υπονοείται ότι ο Ιωσήφ περίμενε μέχρι τον γάμο του (Γεν. 41/μα' 45). Ήταν άνθρωπος γεμάτος με Άγιο Πνεύμα (Γεν. 41/μα' 38) και επιθυμούσε να πράττει το σωστό ενώπιον του Θεού.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε, ως εκκλησία, να προστατευτούμε από τις διαστρεβλωμένες αντιλήψεις του σύγχρονου πολιτισμού για τη σεξουαλικότητα;

Παρασκευή 24 Ιουλίου

Δύση Ηλίου: 20:41'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Α. σελ. 262-270.

Είναι ενδιαφέρον ότι στον κατάλογο των αμαρτιών στην Α' Κορ. 5/ε' 10-11 και 6/ς' 9-10, η ειδωλολατρία και η μέθη αναφέρονται μαζί με τη σεξουαλική ανηθικότητα. Όπως υπενθυμίζει ο Παύλος στην Α' Κορ. 10/ι' 7 (συγκρίνετε με Έξ. 32/λβ' 1-6), οι ειδωλολατρικές γιορτές συνοδεύονταν συνήθως από υπερβολική κατανάλωση φαγητού και ποτού, κάτι που άνοιγε τον δρόμο για σεξουαλική ανηθικότητα (Α' Κορ. 10/ι' 8). Η Ε. Χουάιτ γράφει:

«Είναι αδύνατον να απολαύσει κανείς την ευλογία του αγιασμού όσο παραμένει εγωιστής και λαίμαργος... Η δύναμη της ανθρώπινης φύσης να αντιστέκεται στις καταχρήσεις που της επιβάλλονται είναι αξιθαύμαστη, αλλά οι επίμονα λανθασμένες συνήθειες στην υπερβολική κατανάλωση φαγητού και ποτού θα αποδυναμώσουν κάθε λειτουργία του σώματος. Με την ικανοποίηση διεστραμμένων ορέξεων και παθών, ακόμη και οι ονομαζόμενοι Χριστιανοί παρεμποδίζουν τη φύση στο έργο της και μειώνουν τη σωματική, διανοητική και ηθική δύναμη.» The Sanctified Life, pp. 25, 26.

«Όταν κάποιος αδειάσει πλήρως από τον εαυτό του και κάθε ψεύτικος θεός αποβληθεί από την ψυχή, το κενό γεμίζει με την είσοδο του Πνεύματος του Χριστού. Ένας τέτοιος άνθρωπος έχει την πίστη που ενεργεί μέσω της αγάπης και καθαρίζει την ψυχή από κάθε ηθική και πνευματική ακαθαρσία.» Ε. Χουάιτ, The Home Missionary, November 1893.

«Ο Θεός επιδιώκει να μας ανυψώσει στο υψηλό, αγνό, ουράνιο πρότυπό Του. Για τον σκοπό αυτό, το Πνεύμα Του αγωνίζεται διαρκώς μαζί μας... Οι φυσικές μας τάσεις, αν δεν διορθωθούν από το Άγιο Πνεύμα του Θεού, εμπεριέχουν τους σπόρους του ηθικού θανάτου.»
Ε. Χουάιτ, Manuscript 12, 1888.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Πολλοί πιστοί στην Κόρινθο επιθυμούσαν να κερδίσουν την αποδοχή της κοινωνίας. Γιατί αυτό είναι τόσο επικίνδυνο για τη χριστιανική ταυτότητα; Τι μπορούμε να κάνουμε για να αποφύγουμε το ίδιο λάθος;
2. Η ρητορική ερώτηση του Παύλου «Ή, δεν ξέρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος;» (Α' Κορ. 6/ς' 19), κλείνει μια σειρά επτά ερωτήσεων «Δεν ξέρετε;» (Α' Κορ. 5/ε' 6, 6/ς' 2, 3, 9, 15, 16, 19). Όλες απαιτούν μια ξεκάθαρη και έντονη καταφατική απάντηση: «*Ασφαλώς και το ξέρετε!*» Πώς αυτές οι ερωτήσεις, μας βοηθούν να κατανοήσουμε τις ανησυχίες του Παύλου για την εκκλησία; Γιατί πρέπει και εμείς να ανησυχούμε για αυτά τα ζητήματα σήμερα;
3. Ο γάμος προέρχεται από τον Θεό (Γεν. 1/α' 27-28, 2/β' 18-24) και πρέπει να τιμάται (Εβρ. 13/ιγ' 4). Σε μια εποχή που πολλοί τον θεωρούν ξεπερασμένο, πώς μπορούμε να δείξουμε στον κόσμο ότι ο γάμος είναι πραγματικά ένα δώρο από τον Θεό, το οποίο έχει την αρχή του από τον Κήπο της Εδέμ;

5. «ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΕΤΕ ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Είτε, λοιπόν, τρώτε είτε πίνετε είτε κάνετε κάτι, τα πάντα να τα κάνετε προς δόξαν του Θεού» Α' Κορινθίους 10/1' 31.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 8/η', Πράξ. 15/ιε' 20, Α' Κορ. 9/θ' 1-6, 10/ι' 5-22, Δευτ. 6/ς' 4, 5, Μάρκ. 12/ιβ' 28-31.

Τα κεφάλαια Α' Κορ. 8/η'-10/ι' ολοκληρώνουν το ζήτημα για τη σεξουαλικότητα (κεφ. 5/ε'-6/ς') και ταυτόχρονα παρουσιάζουν τις απαντήσεις του Παύλου σε συγκεκριμένα ερωτήματα που του είχαν τεθεί από τους Κορινθίους μέσω επιστολής (Α' Κορ. 7/ζ' 1). Αυτές οι απαντήσεις θα κυριαρχήσουν στο υπόλοιπο της Α' προς Κορινθίους Επιστολής.

Ο μεταβατικός χαρακτήρας του κεφ. 7/ζ' δείχνει ότι η σεξουαλική ανηθικότητα (κεφ. 5/ε'-7/ζ') και η ειδωλολατρία (κεφ. 8/η'-10/ι') είναι συναφή θέματα. Πράγματι, συχνά αναφέρονται μαζί στην Καινή Διαθήκη (Πράξ. 15/ιε' 20, 29, 21/κα' 25, Α' Κορ. 6/ς' 9, Εφεσ. 5/ε' 5, Κολ. 3/γ' 5, Αποκ. 21/κα' 8, 22/κβ' 15).

Γενικά, στην Α' Κορ. 5/ε'-7/ζ' ο Παύλος ασχολείται με το πρόβλημα της σεξουαλικής ανηθικότητας, ενώ στην Α' Κορ. 8/η'-10/ι' κύριο μέλημά του είναι το ζήτημα της ειδωλολατρίας. Τονίζει ότι οι Χριστιανοί πρέπει να αποφεύγουν και τα δύο (Α' Κορ. 6/ς' 18, 10/ι' 14).

Την περασμένη εβδομάδα είδαμε ότι, όντας ναός του Αγίου Πνεύματος (Α' Κορ. 6/ς' 19-20), μπορεί κανείς να αποφύγει τη σεξουαλική ανηθικότητα. Αυτήν την εβδομάδα θα δούμε ότι μπορεί κανείς να αποφύγει την ειδωλολατρία όταν όλα τα κάνει «προς δόξα Θεού» (Α' Κορ. 10/ι' 31).

Κυριακή 26 Ιουλίου

ΓΝΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΑΠΗΣ

Διαβάστε Α' Κορ. 8/η' 1-13. Γιατί ο Παύλος αντιπαραβάλλει τη γνώση με την αγάπη και ποιο είναι το πλαίσιο εδώ; Ποιο σημείο θέλει να τονίσει;

.....
.....

Ο Παύλος χρησιμοποιεί το θέμα των τροφών που είχαν προσφερθεί σε είδωλα για να θίξει ένα βαθύτερο ζήτημα: την έλλειψη αγάπης προς τους άλλους (Α' Κορ. 8/η'). Το θέμα των τροφών που είχαν προσφερθεί σε είδωλα διαχώρισε την εκκλησία της Κορίνθου σε δύο ομάδες. Κάποιοι πίστευαν ότι η επίγνωση της ανυπαρξίας άλλων θεών, τους έδινε το δικαίωμα να τρώνε οτιδήποτε (εδ. 4). Αυτοί αναφέρονται ως «ισχυροί» (Α' Κορ. 4/δ' 10), ενώ εκείνοι που αντιτάχθηκαν σε αυτή τη συμπεριφορά ονομάζονται «ασθενείς» (εδ. 9-12). Ο Παύλος χρησιμοποιεί αυτόν τον χαρακτηρισμό επειδή δεν είχαν ξεπεράσει κάποιες δεισιδαιμονικές αντιλήψεις από την προηγούμενη ειδωλολατρική τους ζωή. Βλέποντας τους «ισχυρούς» να τρώνε τροφές προσφερόμενες σε είδωλα, μπορεί να κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι ο χριστιανισμός και η ειδωλολατρία είναι συμβατά. Έτσι, ο Παύλος δεν ήθελε οι «ισχυροί» να γίνουν αιτία σκανδάλου στους «ασθενείς».

Η Αγία Γραφή αντιμετωπίζει την κατανάλωση τροφών που έχουν προσφερθεί σε είδωλα πολύ αρνητικά (Πράξ. 15/ιε' 20, 29, 21/κα' 25, Αποκ. 2/β' 14, 20). Ο Παύλος, ωστόσο, δεν χρησιμοποιεί εδώ τόσο απόλυτες εκφράσεις, επειδή η κύρια ανησυχία του είναι η έλλειψη ενότητας που μπορεί να προκαλέσει η κακή χρήση της γνώσης. Ο Παύλος δεν καταδικάζει τη γνώση ως κάτι κακό από μόνη της, αλλά αντιτίθεται στη γνώση που οδηγεί σε αλαζονεία και διχασμό στην εκκλησία. Η γνώση χωρίς αγάπη δεν είναι πραγματική γνώση (Α' Κορ. 8/η' 2). Η αληθινή γνώση προκύπτει μόνο όταν «κάποιος αγαπάει τον Θεό, αυτός γνωρίζεται απ' Αυτόν» (εδ. 3).

Παραθέτοντας το Δευτ. 6/ς' 4, ο Παύλος δείχνει ότι οι πιστοί πρέπει να γνωρίζουν πως «δεν υπάρχει κανένας άλλος Θεός παρά μόνον ο Ένας» (Α' Κορ. 8/η' 4-6). Είναι ενδιαφέρον ότι ακολουθεί την ίδια ιδέα που βλέπουμε στο Δευτ. 6/ς' 4-5, όπου η δήλωση ότι ο Θεός είναι Ένας συνοδεύεται από την εντολή «Θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου». Τόσο για τον Παύλο όσο και για τον Μωυσή, η γνώση χωρίς αγάπη δεν έχει καμία αξία.

Οι «ισχυροί», έχοντας εμπιστοσύνη στη γνώση τους, πίστευαν ότι η κατανάλωση τροφών θυσιασμένων σε είδωλα ήταν ακίνδυνη. Όπως θα δούμε, ο Παύλος τους παραχώρησε αυτό το δικαίωμα υπο

ορισμένες προϋποθέσεις. Ωστόσο, αν αυτό γινόταν εμπόδιο στους «ασθενείς» (Α' Κορ. 8/η' 9), έπρεπε να αποφεύγεται. Οι χριστιανοί πρέπει να ασκούν αυταπάρνηση από αγάπη για τον Χριστό και τους άλλους.

ΣΚΕΨΗ: Ο Παύλος υποστηρίζει ότι, χωρίς αγάπη, η γνώση μπορεί να γίνει κάτι κακό (Α' Κορ. 8/η'). Σε ποιες περιπτώσεις η γνώση χωρίς αγάπη μπορεί πράγματι να είναι επιζήμια;

Δευτέρα 27 Ιουλίου

ΑΝΙΔΙΟΤΕΛΗΣ ΑΓΑΠΗ

Διαβάστε Α' Κορ. 9/θ' 1-6. Πώς αυτή η περικοπή δίνει ένα πρακτικό παράδειγμα του τι σημαίνει να ασκεί κανείς αυταπάρνηση με κίνητρο την αγάπη;

.....
.....

Με την πρώτη ματιά, φαίνεται ότι η υπεράσπιση του Παύλου για την αποστολική του ιδιότητα στο κεφ. 9/θ' δεν σχετίζεται με την προηγούμενη αναφορά του στη γνώση και την αγάπη. Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Αγία Γραφή δεν γράφτηκε αρχικά σε κεφάλαια. Όσα διδάσκει ο Παύλος εδώ δεν είναι άσχετα με τα προηγούμενα. Το κεφ. 9/θ' προσφέρει ένα πρακτικό παράδειγμα ανιδιοτελούς αγάπης προς τον Χριστό και τους αδελφούς. Για χάρη της αγάπης, ο Παύλος παραιτείται από ορισμένα δικαιώματα.

«Μήπως δεν έχουμε εξουσία να φάμε και να πιούμε;» (εδ. 4). Εδώ, το θέμα της σίτισης αντιπροσωπεύει γενικά την οικονομική υποστήριξη. Ως απόστολος, ο Παύλος είχε το δικαίωμα να λαμβάνει υλική βοήθεια από εκείνους που διακονούσε. Άλλοι θρησκευτικοί ηγέτες της εποχής συνήθιζαν να το κάνουν αυτό. Ο Παύλος όμως όχι. Αντιθέτως, συντηρούσε τον εαυτό του κατασκευάζοντας σκηνές (Πράξ. 18/ιη' 3).

«Μήπως δεν έχουμε εξουσία να φέρνουμε μαζί μας μία αδελφή γυναίκα...;» (εδ. 5). Ένας απόστολος είχε το δικαίωμα να πραγματοποιήσει ιεραποστολικό ταξίδι είτε με τη σύζυγό του ως ζευγάρι – όπως ο Ακύλας και η Πρίσκιλλα (Ρωμ. 16/ις' 3) – είτε με μία διακόνησσα, με έξοδα της εκκλησίας.

«Δεν έχουμε εξουσία να μη εργαζόμαστε;» (εδ. 6). Ο Παύλος και ο Βαρνάβας είχαν το δικαίωμα να λαμβάνουν μισθό για το ιεραποστολικό τους έργο (εδ. 4-6). Ο Παύλος εργαζόταν ως σκηνοποιός (Πράξ. 18/ιη' 3), ενώ για τον Βαρνάβα δεν γνωρίζουμε το επάγγελμά του – γνωρίζουμε όμως ότι ήταν δοτικός (Πράξ. 4/δ' 36, 37) και πρόθυμος να συντηρεί τον εαυτό του.

Στην Α' Κορ. 9/θ' 7-11, ο Παύλος αναπτύσσει αυτή την ιδέα για να

δείξει ότι είναι δίκαιο για τον ίδιο και τον Βαρνάβα να κερδίζουν τα προς το ζην από την εκκλησία (εδ. 11, 12). Ο ίδιος ο Κύριος δίδαξε ότι «αυτοί που κηρύττουν το ευαγγέλιο, να ζουν από το ευαγγέλιο» (Α' Κορ. 9/θ' 14, δείτε και Α' Τιμ. 5/ε' 18). Παρόλα αυτά, ο Παύλος λέει: «Αλλά, δεν μεταχειριστήκαμε αυτή την εξουσία» (Α' Κορ. 9/θ' 12). Έτσι παρουσιάζει τον εαυτό του ως παράδειγμα αυταπάρνησης και δείχνει ότι αυτό ωφελεί το κήρυγμα του ευαγγελίου στην Κόρινθο (Α' Κορ. 9/θ' 19-23).

ΣΚΕΨΗ: Ποια είναι κάποια πράγματα που, αν και ίσως σας ανήκουν δικαιωματικά, θα ήταν καλύτερο να τα εγκαταλείψετε για να γίνετε πιο αποτελεσματικοί μάρτυρες του Κυρίου;

Τρίτη 28 Ιουλίου

ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Αφού δίνει ένα παράδειγμα αυταπάρνησης, ο Παύλος στρέφεται πιο συγκεκριμένα στο ζήτημα της ειδωλολατρίας. Κατά μία έννοια, το Α' Κορ. 10/ι' αναπτύσσει την ιδέα του Α' Κορ. 9/θ' 27, όπου ο Παύλος σχολιάζει ότι ασκεί αυτοπειθαρχία για να μη βρεθεί «αδόκιμος» (ανάξιος). Θέλει οι Κορίνθιοι να ακολουθήσουν το παράδειγμά του, αλλά το κατεξοχήν πρότυπο είναι ο Ιησούς (Α' Κορ. 11/α' 1).

Διαβάστε Α' Κορ. 10/ι' 7-11. Ποιες αμαρτίες διέπραξε ο λαός Ισραήλ στην έρημο και γιατί τα προνόμια που τους είχαν δοθεί κάνουν τις αμαρτίες τους ακόμη χειρότερες;

.....
.....

Στα εδ. 1-5, ο Παύλος αναφέρεται στην ιστορία του λαού του Θεού στην έρημο. Η αναφορά στη νεφέλη και τη θάλασσα φέρνει στον νου την καθοδήγηση, την παρουσία και την προστασία του Θεού, ενώ η τροφή και το ποτό συμβολίζουν την πρόνοιά Του. Ο Παύλος αναφέρεται στην εμπειρία του Ισραήλ με τη νεφέλη και τη θάλασσα ως ένα βάπτισμα, ανάλογο με το χριστιανικό βάπτισμα. Ομοίως, με την αναφορά στην τροφή και το ποτό, υπαινίσσεται το Δείπνο του Κυρίου. Με άλλα λόγια, το Α' Κορ. 10/ι' διδάσκει ότι, κατά κάποιον τρόπο, οι χριστιανοί ζουν τις ίδιες εμπειρίες με τον λαό Ισραήλ. Ωστόσο, ο Παύλος υπενθυμίζει την ιστορία του λαού Ισραήλ επειδή δεν θέλει αυτή η ιστορία να επαναληφθεί. Παρά τα προνόμια που είχαν, πολλοί από τον λαό Ισραήλ επιθύμησαν κακά πράγματα (εδ. 6), όπως την ειδωλολατρία (εδ. 7) και τη σεξουαλική ανηθικότητα (εδ. 8). Δεν είναι λοιπόν περίεργο ότι «ο Θεός δεν ευαρεστήθηκε στους περισσότερους απ' αυτούς» (εδ. 5).

Είναι εύκολο να κατηγορήσουμε τον αρχαίο Ισραήλ και να πούμε ότι διέπραξε σοβαρές αμαρτίες. Ωστόσο, ο Παύλος υποστηρίζει ότι και

οι χριστιανοί είναι επιπρεπείς σε παρόμοιες αμαρτίες, παρά το μεγάλο προνόμιο να γνωρίζουν την ιστορία του Χριστού. Αυτό φαίνεται καθαρά στην προειδοποίηση: «Ωστε, εκείνος που νομίζει ότι στέκεται, ας βλέπει μη πέσει» (εδ. 12). Η φράση «νομίζει» υποδηλώνει ότι κάποιιοι στην εκκλησία δεν συνειδητοποιούσαν τον κίνδυνο να πέσουν σε αυτές τις αμαρτίες. Μήπως αντιμετωπίζουμε τον ίδιο κίνδυνο σήμερα; «Εκείνος που νομίζει ότι στέκεται, ας βλέπει μη πέσει.» Ποιος από εμάς δεν έχει βιώσει την πραγματικότητα αυτής της προειδοποίησης;

ΣΚΕΨΗ: Η Αγία Γραφή λέει ότι ο Θεός δεν θα επιτρέψει να πειραστούμε περισσότερο από αυτό που μπορούμε να αντέξουμε, «αλλά μαζί με τον πειρασμό θα κάνει και την έκβαση» (Α' Κορ. 10/1' 13). Γιατί λοιπόν εξακολουθούμε να πέφτουμε τόσο εύκολα στην αμαρτία;

Τετάρτη 29 Ιουλίου

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑΣ

Διαβάστε Α' Κορ. 10/1' 5-22. Γιατί πρέπει να αποφεύγουμε την ειδωλολατρία;

.....
.....

Στο Α' Κορ. 10/1' 14-22, ο Παύλος επανέρχεται στο ζήτημα των τροφίμων που είχαν προσφερθεί σε είδωλα. Η προσφορά τροφίμων σε είδωλα μπορεί σήμερα να φαίνεται παράξενη σε πολλούς πολιτισμούς, αλλά τη Βιβλική εποχή ήταν συνηθισμένη. Στους ειδωλολατρικούς ναούς, όταν θυσιάζονταν τα ζώα στους θεούς, ένα μέρος του ζώου δινόταν στους ιερείς που τελούσαν τη λειτουργία, οι οποίοι πουλούσαν το κρέας. Μέρος αυτού του κρέατος κατέληγε στις δημόσιες αγορές. Επειδή αυτό το κρέας δεν διαχωριζόταν από το άλλο κρέας που προσφερόταν προς πώληση, ένας χριστιανός μπορούσε να αγοράσει εν αγνοία του κρέας που είχε προσφερθεί στα είδωλα. Η συμβουλή του Παύλου είναι ότι τέτοιο κρέας μπορεί να αγοραστεί ελεύθερα από τους χριστιανούς.

Ωστόσο, ενώ το κρέας που είχε προηγουμένως θυσιαστεί στο ναό μπορούσε να καταναλωθεί από τους χριστιανούς (Α' Κορ. 8/1η' 1-13), η είσοδος σε ειδωλολατρικούς ναούς και η συμμετοχή στις γιορτές τους απαγορευόταν ξεκάθαρα στους χριστιανούς. Το κριτήριο είναι σαφές: οι χριστιανοί μπορούν να τρώνε αυτό το κρέας επειδή τα είδωλα δεν είναι τίποτα (Α' Κορ. 8/1η' 4), όμως δεν πρέπει να συμμετέχουν σε ειδωλολατρικές τελετές, γιατί αυτό ισοδυναμεί με λατρεία δαιμονίων (Α' Κορ. 10/1' 20, 21). Η συμμετοχή σε τέτοιες τελετές σημαίνει κοινωνία με δαιμόνια, όπως η συμμετοχή στο Δείπνο

του Κυρίου σημαίνει κοινωνία με τον Χριστό (Α' Κορ. 10/ι' 16). Γι' αυτό ο Παύλος λέει: «Δεν μπορείτε να πίνετε το ποτήρι του Κυρίου και το ποτήρι των δαιμονίων· δεν μπορείτε να είστε μέτοχοι στο τραπέζι του Κυρίου και στο τραπέζι των δαιμονίων» (Α' Κορ. 10/ι' 21). Όπως είπε και ο Ιησούς: «Κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί δύο κυρίους» (Ματθ. 6/ς' 24).

Ο Παύλος διδάσκει ότι ο Θεός απαιτεί απόλυτη αφοσίωση. Υπονοεί ότι η ειδωλολατρία προκαλεί «ζηλοτυπία» στον Κύριο (Α' Κορ. 10/ι' 22). Για να αποφευχθεί αυτό, στο Α' Κορ. 8/η' 4-6 δίνει έναν αλάνθαστο κανόνα κατά της ειδωλολατρίας, παραπέμποντας στο Δευτ. 6/ς' 4, 5: «Άκου, Ισραήλ· ο Κύριος ο Θεός μας είναι Ένας Κύριος. Και θα αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου με ολόκληρη την καρδιά σου, και με ολόκληρη την ψυχή σου, και με ολόκληρη τη δύναμή σου». Σε αυτή την εντολή, ο Ιησούς πρόσθεσε: «Θα αγαπάς τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου» (Μάρ. 12/ιβ' 31, Λευ. 19/ιθ' 18).

ΣΚΕΨΗ: Ένα είδωλο δεν χρειάζεται να είναι ένα πέτρινο άγαλμα. Μπορούμε να κάνουμε είδωλο το σιδηίοτε. Από ποια “είδωλα”, αν υπάρχουν στη ζωή σας, χρειάζεται να απομακρυνθείτε;

Πέμπτη 30 Ιουλίου

ΝΙΚΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΑ

Στην Α' Κορ. 8/η' 1-3, ο Παύλος υποστηρίζει ότι η αγάπη προς τον Θεό προστατεύει τον άνθρωπο από την ειδωλολατρία. Αυτή η ιδέα επανέρχεται και αναπτύσσεται περαιτέρω στην Α' Κορ. 10/ι' 23-11/ια' 1. Στην Α' Κορ. 8/η' 3 μιλά για την αγάπη μας προς τον Θεό, ενώ στην Α' Κορ. 10/ι' 24 λέει: «Κανένας ας μη ζητάει το δικό του συμφέρον· αλλά κάθε ένας αυτά που συμφέρουν τον άλλον», εκφράζοντας την αγάπη προς τον πλησίον.

Διαβάστε Μάρ. 10/ι' 17-22 και 12/ιβ' 28-31. Τι κοινό έχουν αυτές οι δύο περικοπές και πώς εφαρμόζονται με το Α' Κορ. 10/ι';

.....
.....

Ο Παύλος, στο κεφ. 10/ι' κάνει ακριβώς αυτό που έκανε ο Ιησούς στο Μάρ. 12/ιβ' 28-31: συνδέει τις δύο μεγάλες εντολές του νόμου – την αγάπη προς τον Θεό πάνω από όλα και την αγάπη προς τον πλησίον. Στην ιστορία του πλούσιου νεαρού άρχοντα (Μάρ. 10/ι' 17-22), ο Ιησούς ενώνει αυτές τις δύο μορφές αγάπης, αναφερόμενος στο Δευτ. 6/ς' 4 και στις τελευταίες έξι εντολές του Δεκαλόγου. Το πρόβλημα αυτού του νέου ήταν ότι αγαπούσε τα υπάρχοντά του περισσότερο από τον Θεό και τους ανθρώπους. Εκτιμούσε τον θησαυρό του στη γη περισσότερο από τους θησαυρούς στον ουρανό. Εκτιμούσε τα χρήματά του περισσότερο από τους φτωχούς. Ήταν

ειδωλολάτρης.

Ακολουθώντας τις διδασκαλίες του Ιησού, ο Παύλος δείχνει ότι η αρχή του να αγαπάς τον Θεό πάνω από όλα και τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου πρέπει να εφαρμόζεται στις υποθετικές καταστάσεις που αναφέρει στην Α' Κορ. 10/ι' 27-28. Αυτό σημαίνει ότι ακόμη και πράγματα που είναι επιτρεπτά μπορεί να μην είναι ωφέλιμα ή εποικοδομητικά, αν σκανδαλίζουν τη συνείδηση κάποιου άλλου (εδ. 23). Η αρχή αυτή συνοψίζεται στα λόγια: «τα πάντα να τα κάνετε προς δόξαν του Θεού» (εδ. 31). Λέγοντας ότι όλα πρέπει να γίνονται για τη δόξα του Θεού, ο Παύλος υποδηλώνει ότι η ειδωλολατρία μπορεί να εκδηλωθεί με τις πιο ποικίλες μορφές, γιατί σιδηποτε παίρνει τη δόξα που ανήκει μόνο στον Θεό είναι μια μορφή ειδωλολατρίας (Ησ. 42/μβ' 8).

Τα λόγια του Παύλου στην Α' Κορ. 10/ι' 31-11/ια' 1 αποτελούν το συμπέρασμα των κεφαλαίων 8/η'-10/ι'. Διευκρινίζει ότι δεν επιδίωκε το δικό του συμφέρον, «αλλά εκείνο των πολλών, για να σωθούν» (εδ. 33), μιμούμενος έτσι τον Χριστό (Α' Κορ. 11/ια' 1).

ΣΚΕΨΗ: Πώς θα μπορούίτε να αγαπάτε τον πλησίον σας όπως τον εαυτό σας;

Παρασκευή 31 Ιουλίου

Δύση Ηλίου: 20:35'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Π. σελ. 293-308.

«Πόσο καλό θα μπορούσε να γίνει, αν χρησιμοποιούσαμε σωστά τις σχέσεις μας με τους άλλους! Καθένας που έχει λάβει από τις ουράνιες ευλογίες, έχει την υποχρέωση να ρίχνει λίγο φως στο μονοπάτι των άλλων... Τότε όλοι όσοι αγαπούν πραγματικά τον Θεό θα σταματήσουν την ειδωλολατρία του εαυτού τους.» Ε. Χουάιτ, in *The Advent Review and Sabbath Herald*, November 18, 1884, p. 730.

«Ο απόστολος παρότρυνε τους αδελφούς του να διερωτώνται τι είδους επιρροή ασκούσαν με τα λόγια και τα έργα τους επάνω στους άλλους, και να μη κάνουν τίποτε όσο αθώο και αν τους φαινόταν, που να δίνει την εντύπωση ότι συμφωνούν με την ειδωλολατρία ή να διεγείρει τους ενδοιασμούς εκείνων που ήσαν αδύνατοι στην πίστη. "Είτε λοιπόν τρώγετε, είτε πίνετε, είτε πράττετέ τι, πάντα πράττετε εις δόξαν Θεού"... Τα προειδοποιητικά λόγια του αποστόλου προς την εκκλησία της Κορίνθου ισχύουν για κάθε εποχή και εφαρμόζονται ιδιαίτερα στις ημέρες μας. Αναφερόμενος στην ειδωλολατρία, δεν εννοούσε μόνο τη λατρεία των ειδώλων, αλλά τη φιλαυτία, την καλοπέραση, την ικανοποίηση των ορέξεων και των παθών.» Π.Α. σελ. 278.

«Αν διαπιστώσετε ότι κάνοντας ορισμένα πράγματα, τα οποία έχετε κάθε δικαίωμα να κάνετε, εμποδίζετε την πρόοδο του έργου του

Θεού, αποφύγετε να τα κάνετε. Μην κάνετε τίποτα που θα κλείσει το μυαλό των άλλων απέναντι στην αλήθεια... Μπορεί όλα τα πράγματα να είναι επιτρεπτά, αλλά δεν είναι όλα ωφέλιμα.» Ε. Χουάιτ, Τ.Σ., vol. 9, p. 215.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σύμφωνα με τον Παύλο, η συμπεριφορά ενός ώριμου χριστιανού μπορεί μερικές φορές να εμποδίσει την ανάπτυξη ενός ανώριμου χριστιανού. Σκεφτείτε καταστάσεις στις οποίες αυτό μπορεί να συμβεί. Γιατί η αρχή του να αγαπάμε τον Θεό πάνω από όλα και τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας είναι ο μόνος τρόπος να αντιμετωπιστεί αυτή η πρόκληση;
2. Ποια είναι μερικά “είδωλα” που ακόμη και οι χριστιανοί μπορεί να καταλήξουν να λατρεύουν, αν δεν προσέξουν; Ποια καλά πράγματα μπορεί να μετατρέψουμε σε είδωλα; Επίσης, πώς μπορούμε να ξέρουμε αν κάτι που μας ενδιαφέρει πολύ μας έχει γίνει είδωλο;
3. Ο Παύλος λέει: «δαμάζω το σώμα μου και το δουλαγωγώ, μήπως, ενώ κήρυξα σε άλλους, εγώ γίνω αδόκιμος» (Α' Κορ. 9/θ' 27). Με βάση τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, τι μπορεί να καταστήσει κάποιον ως ανάξιο κήρυκα του ευαγγελίου;
4. Στην Α' Κορ. 10/ι', ο Παύλος αναφέρεται στους κινδύνους της ειδωλολατρίας και λέει: «Να φεύγετε από την ειδωλολατρεία» (εδ. 14). Γιατί η ειδωλολατρεία είναι τόσο κακή;

6. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Να ακολουθείτε την αγάπη· και να ζητάτε με ζήλο τα πνευματικά χαρίσματα, περισσότερο όμως το να προφητεύετε» Α' Κορινθίους 14/ιδ' 1.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 12/ιβ', Εφεσ. 4/δ' 11-13, Α' Κορ. 13/ιγ', Α' Πέτρ. 4/δ' 8-11, Α' Κορ. 14/ιδ' 27, Αμώς 3/γ' 7.

Όπως το ανθρώπινο σώμα, έτσι και η εκκλησία είναι μία αλλά έχει πολλά μέλη, το καθένα με διαφορετικούς ρόλους, λειτουργίες και χαρίσματα. Όταν αυτά τα πνευματικά χαρίσματα ασκούνται με αγάπη, προάγουν μια ενότητα που αντανακλά τον χαρακτήρα του Τριαδικού Θεού.

Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε την Α' Κορ. 12/ιβ'-14/ιδ' και τη διδασκαλία της σχετικά με τα πνευματικά χαρίσματα. Αυτή η ενότητα αποτελεί μέρος μιας ευρύτερης ενότητας, όπου ο Παύλος ασχολείται με τη συμπεριφορά που αναμένεται να υπάρχει από τους χριστιανούς στις λατρευτικές τους συνάξεις (Α' Κορ. 11/ια'-14/ιδ'). Η βασική του ανησυχία αφορά το πρόβλημα της αταξίας στις συναθροίσεις. Η απάντησή του σε αυτό το πρόβλημα είναι ότι η εκκλησία είναι ένα σώμα, του οποίου τα μέλη έχουν διαφορετικές λειτουργίες που συμβάλλουν στην «οικοδομή του σώματος του Χριστού» (Εφεσ. 4/δ' 12). Εν ολίγοις, ο Θεός έδωσε στην εκκλησία πνευματικά χαρίσματα για να προάγει την ενότητα μέσα από την ποικιλομορφία.

Ο Παύλος εξακολουθεί να έχει κατά νου το πρόβλημα των διαιρέσεων που αναφέρθηκε στα πρώτα τέσσερα κεφάλαια της Α' Κορινθίους, όπου η λύση για την έλλειψη συμφωνίας μεταξύ των μελών της εκκλησίας είναι η ενότητα εν Χριστώ. Τώρα αναπτύσσει αυτή την ιδέα παρουσιάζοντας την κατανόησή του για τον ρόλο των πνευματικών χαρισμάτων. Σύμφωνα με τον Παύλο, η ενότητα εν Χριστώ και εν Πνεύματι είναι το μόνο μέσο για την αποφυγή σχισμάτων.

Κυριακή 2 Αυγούστου

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ

Στην Α' Κορ. 12/ιβ' 1, με τη φράση «Σε σχέση δε με τα πνευματικά», ο Παύλος εισάγει ένα νέο θέμα όπου, σύμφωνα και με το εδ. 4, μιλά ξεκάθαρα για τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. Στην Α' Κορ. 12/ιβ' 2-3, τονίζει ότι το πρώτο δώρο του Αγίου Πνεύματος είναι η θαρραλέα ομολογία ότι ο Ιησούς είναι Κύριος. Την εποχή της Καινής Διαθήκης, το να ειπωθεί ότι ο Ιησούς είναι Κύριος σήμαινε ότι ο Καίσαρας δεν είναι (Πράξ. 17/ιζ' 7, Ιωάν. 19/ιθ' 12, 15). Αυτό θεωρούνταν ανταρσία απέναντι στην αυτοκρατορική εξουσία και τιμωρούνταν με θάνατο.

Ο Ιησούς και ο Παύλος τόνισαν ότι η πίστη στον Θεό – ακόμη και μπροστά σε διωγμό και απειλή θανάτου – είναι δώρο του Αγίου Πνεύματος. Στην πραγματικότητα, η πίστη είναι το πιο βασικό χάρισμα και είναι η πρώτη που αναφέρεται στο Α' Κορ. 13/ιγ' 13. Το ότι η πίστη είναι πνευματικό χάρισμα φαίνεται και στο Α' Κορ. 12/ιβ' 9. Ωστόσο, υπάρχουν και πολλά άλλα χαρίσματα. Το γεγονός ότι το Άγιο Πνεύμα διανέμει τα διάφορα είδη χαρισμάτων «ξεχωριστά σε κάθε έναν, όπως Αυτό θέλει» (Α' Κορ. 12/ιβ' 11), δείχνει ότι όλα είναι απαραίτητα.

Διαβάστε Α' Κορ. 12/ιβ' 1-6. Ποια είναι η έμφαση αυτής της περικοπής;

.....
.....
.....

Η επανάληψη της λέξης «διαιρέσεις» τονίζει την πολλαπλότητα των χαρισμάτων. Τα πνευματικά χαρίσματα στα οποία ο Παύλος αναφέρεται στο εδ. 1 τα αναπτύσσει στα εδάφια 4-6 μέσα από τρεις οπτικές γωνίες: χαρίσματα, διακονίες και ενέργειες. Αν και οι όροι αυτοί έχουν διαφορετική σημασία, είναι σημαντικό να μη διαχωριστούν μεταξύ τους, λόγω του ότι το κείμενο τις χρησιμοποιεί παράλληλα. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι τα πνευματικά χαρίσματα προορίζονται να προάγουν την ενότητα με βάση τον χαρακτήρα του Τριαδικού Θεού (Εφεσ. 4/δ' 8-11). Ενώ το Άγιο Πνεύμα δίνει τα χαρίσματα στους πιστούς, ο Θεός είναι που τους ενδυναμώνει να υπηρετούν τον Χριστό μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα (Α' Κορ. 12/ιβ' 5-6). Κάθε πιστός λαμβάνει χαρίσματα προσωπικά (εδ. 11), αλλά όλα προορίζονται για το καλό της εκκλησίας στο σύνολό της.

ΣΚΕΨΗ: Προσέξτε και πάλι την έμφαση του Παύλου στην ενότητα. Γιατί είναι τόσο σημαντική για την εκκλησία;

Δευτέρα 3 Αυγούστου

ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΙΚΙΛΟΜΟΡΦΙΑ

Η γλώσσα της ενότητας που εισάγεται στην Α' Κορ. 12/ιβ' 4-6 («το Πνεύμα όμως είναι το ίδιο», «ο Κύριος όμως είναι ο ίδιος» και «ο Θεός όμως είναι ο ίδιος») αναπτύσσεται στο υπόλοιπο της Α' Κορ. 12/ιβ'. Αυτό φαίνεται από τη χρήση εκφράσεων όπως «το ένα και το ίδιο Πνεύμα» (εδ. 11), «το σώμα είναι ένα» (εδ. 12), «ένα σώμα» (εδ. 12, 13, 20), «ένα Πνεύμα» (εδ. 13, δύο φορές) και «τα μέλη να φροντίζουν εξίσου, το ένα για το άλλο» (εδ. 25). Παράλληλα με την έννοια της ενότητας, ο Παύλος τονίζει και τη διαφορετικότητα των μελών του σώματος του Χριστού μέσα από εκφράσεις όπως «πολλά μέλη» (Α' Κορ. 12/ιβ' 12, 20), «όλοι εμείς βαπτισθήκαμε» (εδ. 13), «δεν είναι ένα μέλος, αλλά πολλά» (εδ. 14), «ολόκληρο το σώμα» (εδ. 17), «το κάθε ένα απ' αυτά» (εδ. 18), «τα μέλη του σώματος» (εδ. 22) και «όλα τα μέλη» (εδ. 26). Αυτή η έμφαση δείχνει ότι τα πνευματικά χαρίσματα αποσκοπούν στο να προάγουν την ενότητα μέσα από την ποικιλομορφία. Αυτή η ενότητα μέσα στη διαφορετικότητα πρέπει να αντανakλά τον χαρακτήρα του Θεού. Ο Πατέρας είναι ένα πρόσωπο, ο Υιός άλλο πρόσωπο και το Άγιο Πνεύμα άλλο. Και οι τρεις διατηρούν τη δική τους ιδιαίτερη υπόσταση, ενώ συνεργάζονται για την οικοδομή της εκκλησίας και την ενδυνάμωσή της για την αποστολή της (Α' Κορ. 12/ιβ' 4-6, Εφεσ. 4/δ' 11-13). Διαβάστε Α' Κορ. 12/ιβ' 12-31. Γιατί η αναλογία του σώματος με τα πολλά μέλη είναι κατάλληλη για να περιγράψει την εκκλησία και τα μέλη της;

.....

Κεντρική ιδέα στην Α' Κορ. 12/ιβ' είναι ότι, αν και τα μέλη του σώματος είναι τόσο διαφορετικά μεταξύ τους (εδ. 15-20), εξαρτώνται πλήρως το ένα από το άλλο (εδ. 21-26). Τα πόδια χρειάζονται τα μάτια να βλέπουν πού να περπατήσουν, ενώ τα μάτια δεν μπορούν να αγγίξουν τίποτα – αυτό το κάνουν τα χέρια. Επίσης, η ιδέα ότι κάποια μέλη είναι «ασθενέστερα» ή «με λιγότερη τιμή» είναι απλώς φαινομενική, γιατί όλα είναι απαραίτητα (εδ. 22-23). Δυστυχώς, οι Κορίνθιοι είχαν την τάση να υπερεκτιμούν κάποια χαρίσματα και να παραμελούν άλλα. Για να διορθώσει αυτό το λάθος, ο Παύλος στρέφει την προσοχή τους στην αγάπη – σε «έναν δρόμο που σε υπερβολικό βαθμό υπερέχει» (εδ. 31). Με άλλα λόγια, όποιο κι αν είναι το χάρισμα, αν ασκείται με σοφία και αγάπη, είναι ευάρεστο στον Θεό.

ΣΚΕΨΗ: Δείτε τις λίστες των χαρισμάτων στην Α' Κορ. 12/ιβ' 8-10, 28, Ρωμ. 12/ιβ' 6-8 και Εφεσ. 4/δ' 11. Ποιο είναι το δικό σας χάρισμα; Πώς μπορείτε να το χρησιμοποιήσετε για την οικοδομή του σώματος του Χριστού;

Τρίτη 4 Αυγούστου

«ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΑΠΗ»

«Η αγάπη δεν είναι ένα χάρισμα μεταξύ πολλών. Είναι το μέσο μέσω του οποίου όλα τα χαρίσματα επιτυγχάνουν τον τελικό τους σκοπό.»

Carl P. Cosaert, "1 Corinthians", Andrews Bible Commentary: New Testament (2022), σ. 1643.

Διαβάστε Α' Κορ. 13/ιγ' 1-7 και Α' Πέτ. 4/δ' 8-11. Ποιος είναι ο ρόλος της αγάπης όσον αφορά τα πνευματικά χαρίσματα;

.....

.....

Το κεφ. 13/ιγ' διδάσκει ότι μόνο μέσω της αγάπης μπορούν τα πνευματικά χαρίσματα να χρησιμοποιηθούν σωστά. Ο Παύλος ξεκινά το κεφάλαιο αναφερόμενος στα χαρίσματα του κεφ. 12/ιβ', για να τονίσει ότι δεν έχουν καμία αξία αν δεν παρακινούνται από αγάπη. Έτσι, η γνώση (Α' Κορ. 12/ιβ' 8) και η πίστη (Α' Κορ. 12/ιβ' 9), ακόμη και η πίστη που μετατοπίζει βουνά (Α' Κορ. 13/ιγ' 2), δεν έχουν αξία χωρίς αγάπη. Χωρίς αγάπη, το χάρισμα των γλωσσών (Α' Κορ. 12/ιβ' 10, 28, 30) γίνεται απλώς «ένα κομμάτι μπρούντζος που βγάζει ήχους ή ένα κύμβαλο που ξεκουφαίνει» (Α' Κορ. 13/ιγ' 1). Ομοίως, ακόμη και το σημαντικό χάρισμα της προφητείας δεν έχει καμία αξία χωρίς αγάπη (Α' Κορ. 13/ιγ' 2). Στην Α' Κορ. 13/ιγ' 4-7, ο Παύλος εστιάζει στο τι είναι και τι δεν είναι αγάπη. Και πιο συγκεκριμένα, στο τι κάνει και τι δεν κάνει η αγάπη. Τα ρήματα που επέλεξε για να χαρακτηρίσει την αγάπη υποδηλώνουν ότι η αγάπη δεν είναι τόσο κάτι που νιώθουμε, όσο κάτι που πράττουμε. Έτσι, η αγάπη: *1* δείχνει επιείκεια και ανοχή, *2* πράττει το καλό, *3* χαιρείται με την αλήθεια, *4* πάντα ανέχεται, *5* πάντα πιστεύει, *6* πάντα ελπίζει, *7* πάντα υπομένει. Αντιθέτως, η αγάπη: *1* δεν φθονεί, *2* δεν αυθαδιάζει, *3* δεν υπερηφανεύεται, *4* δεν συμπεριφέρεται άσχημα, *5* δεν ζητά το δικό της συμφέρον, *6* δεν εξάπτεται, *7* δεν σκέφτεται το κακό, *8* δεν χαιρείται με την αδικία.

Η περιγραφή του Παύλου για την αγάπη, μας προσφέρει ουσιαστική καθοδήγηση για τη σωστή χρήση των χαρισμάτων. Αξίζει να σημειωθεί ότι αυτή η περιγραφή της αληθινής φύσης της αγάπης, βρίσκεται ακριβώς μεταξύ των κεφαλαίων 12/ιβ' και 14/ιδ', όπου ο Παύλος ασχολείται με τη διαμάχη σχετικά με τα πνευματικά χαρίσματα. Πράγματι, η αγάπη είναι το κλειδί για τη σοφή χρήση των πνευματικών χαρισμάτων. Η αγάπη τοποθετείται δίπλα στην πίστη και την ελπίδα, όμως «μεγαλύτερη είναι η αγάπη» (Α' Κορ. 13/ιγ' 13).

ΣΚΕΨΗ: Γιατί η αγάπη είναι τόσο κεντρική στην πίστη μας; Ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να βιώσουμε την πραγματικότητα της αγάπης του Θεού παρά προσπαθώντας με προσευχή να την αντανάκλούμε στους άλλους;

Τετάρτη 5 Αυγούστου

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ

Σύμφωνα με τις άλλες Βιβλικές εμφανίσεις του (Μάρκ. 16/ις' 17, Πράξ. 2/β' 1-13, 10/ι' 44-48, 19/ιθ' 6), το χάρισμα των γλωσσών στην Α' Κορινθίους πιθανότατα αναφέρεται στην ικανότητα που δίνει το Άγιο Πνεύμα να μιλά κανείς σε ξένες γλώσσες. Ο Παύλος αναφέρει το χάρισμα των γλωσσών στη λίστα των χαρισμάτων στην Α' Κορ. 12/ιβ' 8-10 (και εδ. 28, 30, 13/ιγ' 1, 8). Ωστόσο, το αναφέρει πολύ συχνά και στο κεφ. 14/ιδ'. Η λέξη γλώσσα εμφανίζεται πάνω από 20 φορές στα κεφ. 12/ιβ'-14/ιδ', με 15 φορές μόνο στο κεφ. 14/ιδ'. Επιπλέον, στο εδ. 14/ιδ' 21 συναντάμε και τη λέξη ετερόγλωσσος. Αυτή η συχνή αναφορά δείχνει ότι το θέμα ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για τον Παύλο. Η κακή χρήση του χαρίσματος στην εκκλησία της Κορίνθου προκαλούσε αταξία και σύγχυση στις συναθροίσεις λατρείας (Α' Κορ. 14/ιδ' 23, 27, 33, 40).

Διαβάστε Α' Κορ. 14/ιδ' 5, 13, 26, 27 και Α' Κορ. 12/ιβ' 10, 30. Ποια συγκεκριμένη οδηγία δίνει ο Παύλος για το χάρισμα των γλωσσών;

.....
.....

Ο Παύλος τονίζει ότι το χάρισμα των γλωσσών πρέπει να συνοδεύεται από ερμηνεία, ώστε να είναι κατανοητό. Διαφορετικά, δεν υπάρχει κανένα όφελος από τη χρήση του χαρίσματος (εδ. 14/ιδ' 6, 9). Για αυτό δίνει τόσο μεγάλη έμφαση στην ερμηνεία και την κατανόηση. Δεν επικρίνει το χάρισμα, αλλά το ότι οι Κορίνθιοι του έδιναν υπερβολική σημασία, παραμελώντας άλλα χαρίσματα όπως την προφητεία. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι, αν και ο Παύλος θα ήθελε όλοι να μιλούν ξένες γλώσσες (εδ. 14/ιδ' 5), δεν θεωρεί ότι αυτό θα συμβεί (εδ. 12/ιβ' 10). Επομένως, η σκέψη ότι «όλοι πρέπει να μιλούν γλώσσες για να ισχυριστούν ότι έχουν το Άγιο Πνεύμα αποτελεί διαστρέβλωση της διδασκαλίας του Παύλου στην Α' Κορ. 12/ιβ' και 14/ιδ'.» Raoul Dederen, Handbook of Seventh-day Adventist Theology, Commentary Reference Series, vol. 12, p. 620.

ΣΚΕΨΗ: Υπάρχουν άτομα στην εκκλησία σας που μιλούν άλλες γλώσσες; Πώς μπορούν να χρησιμοποιήσουν αυτήν την ικανότητα για να προσεγγίσουν ανθρώπους στον Χριστό; Πώς μας βοηθά αυτό να κατανοήσουμε την αληθινή φύση του χαρίσματος των γλωσσών που περιγράφει ο Παύλος;

Πέμπτη 6 Αυγούστου

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Το χάρισμα της προφητείας κατέχει εξέχουσα θέση στην αναφορά του Παύλου στα πνευματικά χαρίσματα. Είναι αξιοσημείωτο ότι

συνήθως αναφέρεται πριν από το χάρισμα των γλωσσών (Α' Κορ. 12/ιβ' 10, 28, 13/ιγ' 8). Όταν το χάρισμα των γλωσσών αναφέρεται πρώτο, γίνεται για να τονιστεί η συγκριτικά μικρότερη σημασία του σε σύγκριση με της προφητείας (Α' Κορ. 14/ιδ' 4, 5, 6, 22). Διαβάστε Εφεσ. 4/δ' 11-13 και Α' Κορ. 14/ιδ' 3, 4. Τι λένε αυτά τα εδάφια για τον σκοπό των πνευματικών χαρισμάτων γενικά και του χαρίσματος της προφητείας ειδικότερα;

.....

.....

Το χάρισμα της προφητείας αποσκοπεί στην οικοδομή, την προτροπή και την παρηγοριά (Α' Κορ. 14/ιδ' 3, Πράξ. 15/ιε' 32). Αυτό δείχνει ότι η προφητεία δεν αφορά τόσο την πρόβλεψη του μέλλοντος, όσο τον τρόπο ζωής στο παρόν. Προφητεύω σημαίνει είτε ότι λέω κάτι εκ των προτέρων είτε ότι μιλώ εκ μέρους κάποιου άλλου. Για παράδειγμα, στις Πράξ. 2/β' 29-31 (και Αμώς 3/γ' 7) ο Δαβίδ παρουσιάζεται ως προφήτης «προβλέποντας» τα γεγονότα. Ενώ, στις Πράξ. 15/ιε' 32, ο Ιούδας και ο Σίλας χαρακτηρίζονται προφήτες που παρηγόρησαν και στήριξαν τους αδελφούς.

Στην Εφεσ. 4/δ' 11-13 βλέπουμε ότι τα πνευματικά χαρίσματα δεν σταμάτησαν στην αποστολική εποχή, αλλά πρέπει να παραμείνουν έως το τέλος (Πράξ. 2/β' 39). Ωστόσο, αν κάποιος ισχυρίζεται ότι είναι προφήτης, πρέπει να αξιολογηθεί με βάση τις Γραφές. Υπάρχουν τέσσερα βασικά κριτήρια: ♦Οι προφητείες που δεν είναι υπό όρους πάντοτε πραγματοποιούνται (Δευτ. 18/ιη' 22, Ιερ. 28/κη' 8, 9). ♦Το μήνυμα συμφωνεί με των προηγούμενων προφητών (Δευτ. 13/ιγ' 1-3, Ησ. 8/η' 20). ♦Η ζωή του δείχνει την αφοσίωσή του στον Χριστό (Α' Ιωάν. 4/δ' 1-3). ♦Ο Ιησούς είπε ότι οι ψευδοπροφήτες θα αναγνωρίζονται από τους καρπούς τους (Ματθ. 7/ζ' 15-20). Το ίδιο ισχύει και για τους αληθινούς προφήτες.

Το βιβλίο της Αποκάλυψης δείχνει ότι το χάρισμα της προφητείας είναι ένα χαρακτηριστικό της εκκλησίας του πιστού υπολοίπου (Αποκ. 12/ιβ' 17, 19/ιθ' 10). Ως Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, πιστεύουμε ότι το χάρισμα αυτό δόθηκε στην Ε. Χουάιτ και εκφράζεται στα γραπτά της.

ΣΚΕΨΗ: Ποιοι είναι οι λόγοι που πιστεύουμε στο προφητικό χάρισμα της Ε. Χουάιτ;

Παρασκευή 7 Αυγούστου

Δύση Ηλίου: 20:28'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Ας βγουν οι άνθρωποι να εργαστούν, εμπιστευόμενοι τον Κύριο, και Εκείνος θα είναι μαζί τους, ελέγχοντας και μεταστρέφοντας ψυχές. Ένας εργάτης μπορεί να είναι ικανός ομιλητής, άλλος ικανός

συγγραφέας, άλλος να έχει το χάρισμα της ειλικρινούς και ένθερμης προσευχής, άλλος το χάρισμα να ψέλνει. Κάποιος άλλος μπορεί να έχει ιδιαίτερη δύναμη να εξηγεί τον Λόγο του Θεού με σαφήνεια. Και κάθε χάρισμα γίνεται δύναμη για τον Θεό, επειδή Εκείνος συνεργάζεται με τον εργατή. Σε κάποιον δίνει ο Θεός λόγο σοφίας, σε άλλον γνώση, σε άλλον πίστη. Όλοι όμως πρέπει να εργάζονται υπό την ίδια κεφαλή. Η ποικιλία των χαρισμάτων οδηγεί σε ποικιλία δράσεων, “ο Θεός όμως είναι ο Ίδιος, που ενεργεί τα πάντα μέσα σε όλους” (Α΄ Κορ. 12/ιβ΄ 6). Κανείς να μην περιφρονεί τα θεωρούμενα μικρότερα χαρίσματα. Όλοι να εργάζονται. Κανείς να μη σταυρώνει τα χέρια του με απιστία, επειδή νομίζει ότι δεν μπορεί να κάνει μεγάλο έργο. Σταματήστε να κοιτάτε τον εαυτό σας. Στρέψτε το βλέμμα σας στον Αρχηγό σας. Με πραότητα, ειλικρίνεια και αγάπη κάντε ό,τι μπορείτε.» E. Χουάιτ, *The Advent Review and Sabbath Herald*, April 12, 1906

«Όλοι χρειαζόμαστε τη βοήθεια που μπορούμε να λάβουμε από άλλους. Ο Θεός θα εργαστεί και μέσα από άλλες διάνοιες εκτός από τη δική μας. Τα διαφορετικά χαρίσματα που δίνονται στο καθένα από εμάς πρέπει να συνδυάζονται “για την τελειοποίηση των αγίων, για το έργο της διακονίας, για την οικοδομή του σώματος του Χριστού” (Εφεσ. 4/δ΄ 12)... Πάντα θα υπάρχουν εμπόδια μπροστά μας, αλλά πρέπει να ακολουθούμε τον Ηγέτη μας και να αντιμετωπίζουμε τις δυσκολίες μας ενωμένοι, χέρι με χέρι.» E. Χουάιτ, *The Upward Look*, σ. 141.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σκεφτείτε λίγο περισσότερο το χάρισμα της προφητείας. Γιατί η προφητεία είναι πιο σημαντική από τις γλώσσες όταν δεν ερμηνεύονται; Δείτε ξανά τα επιχειρήματα του Παύλου στην Α΄ Κορ. 14/ιδ΄.
2. Στην τάξη, συζητήστε για τη ζωή και τη διακονία της E. Χουάιτ και γιατί, ως εκκλησία, πιστεύουμε ότι πράγματι εκδήλωσε το χάρισμα της προφητείας. Ποιες μεγάλες ευλογίες φέρνει αυτό το χάρισμα στην εκκλησία; Ποιες είναι επίσης οι προκλήσεις στο να γνωρίζουμε πώς να χρησιμοποιούμε καλύτερα αυτό το χάρισμα;
3. Σκεφτείτε κάποια άτομα που σας αγαπούν πραγματικά. Πώς ξέρετε ότι η αγάπη τους για εσάς είναι αληθινή; Τι σας δείχνει αυτό σχετικά με το γιατί ο Παύλος μίλησε τόσο πολύ για την αγάπη στην αναφορά του στα πνευματικά χαρίσματα;
4. Παρότι η αγάπη είναι τόσο σημαντική, γιατί δεν πρέπει να είναι το μόνο κριτήριο για το αν κάποιος λέει την αλήθεια και αξίζει να τον ακούσουμε;

7. ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ὡστε, τώρα, μένει πίστη, ελπίδα, αγάπη, αυτά τα τρία· όμως, απ' αυτά, μεγαλύτερη είναι η αγάπη» Α' Κορινθίους 13/γ' 13.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 13/γ', Ματθ. 24/κδ' 12, Γαλ. 5/ε' 22, 23, Α' Τιμ. 1/α' 14, Α' Ιωάν. 4/δ' 8.

Η αγάπη μπορεί να νικήσει τα πάντα. Για αυτό και ο Παύλος είχε τόσα πολλά να πει για αυτήν. Η λέξη αυτή εμφανίζεται περισσότερες από 135 φορές στις επιστολές του και αντιπροσωπεύει σχεδόν το μισό όλων των εμφανίσεων της λέξης στην Καινή Διαθήκη. Αυτό μας δίνει μια ένδειξη για το κεντρικό θέμα των επιστολών του Παύλου προς την εκκλησία της Κορίνθου.

Υπάρχουν πολλά αξιοσημείωτα χωρία για την αγάπη στην Καινή Διαθήκη – Ρωμ. 8/η' 35-39, Α' Κορ. 2/β' 9, 8/η' 3, Γαλ. 2/β' 20, Κολ. 1/α' 13, Α' Θεσ. 3/γ' 12 κ.α. – αλλά τίποτα δεν συγκρίνεται με την Α' Κορ. 13/γ'.

Την περασμένη εβδομάδα είδαμε ότι χωρίς αγάπη, όλα τα πράγματα, ακόμη και τα πνευματικά χαρίσματα, είναι άχρηστα. Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε πιο βαθιά το κεφ. Α' Κορ. 13/γ' και το υπέροχο πορτρέτο αγάπης που περιέχει.

Όπως θα δούμε, η αγάπη δεν είναι τόσο ένα συναίσθημα όσο μια στάση, μια στάση που πρέπει να εκφράζεται στη ζωή, στα έργα και στα λόγια· διαφορετικά, δεν σημαίνει τίποτα.

Το τι πραγματικά είναι και τι κάνει η αγάπη έχει αποκαλυφθεί πλήρως στη ζωή του Ιησού Χριστού.

Κυριακή 9 Αυγούστου

Η ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Την περασμένη εβδομάδα αναφερθήκαμε στο θέμα της αγάπης όπως παρουσιάζεται στην Α' Κορ. 13/ιγ'. Ας εξερευνήσουμε τα λόγια του Παύλου ακόμη πιο βαθιά. Διαβάστε το κεφ. 13/ιγ' και περιγράψτε συνοπτικά το τι μας λείει για την αγάπη.

.....

.....

.....

Ο Παύλος δεν λείει ότι οι γλώσσες (εδ. 1), η προφητεία, η νόηση, η γνώση, η πίστη (εδ. 2) και η αγαθοεργία (εδ. 3) είναι άχρηστα. Είναι άχρηστα μόνο αν δεν έχουν ως κίνητρο την αγάπη.

Το είδος της αγάπης για το οποίο μιλά ο Παύλος δεν εκφράζεται με φράσεις όπως «αγαπώ τους φίλους μου» ή «αγαπώ τον/τη σύζυγό μου και τα παιδιά μου». Ούτε αναφέρεται στο είδος της αγάπης που βλέπει κανείς στις ταινίες. Και όχι, δεν είναι ερωτική αγάπη, παρότι αυτό το απόσπασμα χρησιμοποιείται συχνά σε γαμήλιες τελετές.

Αυτή η αγάπη δεν μπορεί να περιοριστεί στη στοργή, στη φιλανθρωπία, στην αρετή ή στην καλοσύνη. Ωστόσο, όλα αυτά την εκφράζουν σε κάποιον βαθμό. Η αγάπη αυτή είναι μια ιδιαίτερη χάρη που μας χορηγείται από το Άγιο Πνεύμα. Πράγματι, η αγάπη στην Α' Κορ. 13/ιγ' είναι το κίνητρο που δίνεται από το Άγιο Πνεύμα και μας οδηγεί να ενεργούμε με στοργή, φιλανθρωπία, αρετή και καλοσύνη. Είναι μια ολοκληρωτική δέσμευση των πράξεων, των συναισθημάτων και των σκέψεων μας προς τον Χριστό και προς τον πλησίον μας.

Διαβάστε Ματθ. 24/κδ' 12. Ποια προειδοποίηση μας δίνει ο Ιησούς;

.....

.....

Γι' αυτό η αγάπη είναι τόσο ουσιώδης και αναγκαία. Με τη δύναμη του Χριστού, δεν μπορούμε να αφήσουμε την αγάπη να ψυχρανθεί στα σπίτια μας, στις εκκλησίες μας και στον περίγυρό μας. Έχουμε το παράδειγμα του Χριστού στον σταυρό, που πέθανε για εμάς. Ποια καλύτερη και πιο ισχυρή έκφραση αυτής της αγάπης θα μπορούσε να υπάρχει; Αν και, ασφαλώς, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να εκφράσουμε στον ίδιο βαθμό αυτή την αγάπη, με τη χάρη του Θεού πρέπει να προσπαθούμε να την εκδηλώνουμε στη ζωή μας όσο περισσότερο μπορούμε.

ΣΚΕΨΗ: Ποιες είναι οι φορές που, όντως, η έκφραση μιας τέτοιας αγάπης μπορεί να κάνει μια ιδιαίτερα θετική εντύπωση σε κάποιον που χρειάζεται αυτή την αγάπη περισσότερο από οτιδήποτε άλλο;

Δευτέρα 10 Αυγούστου

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

Η Α' Κορ. 13/ιγ' 4-7 είναι η καρδιά του κεφαλαίου. Ο Παύλος εστιάζει στα χαρακτηριστικά της αγάπης – δείχνοντας τι είναι και τι δεν είναι αγάπη ή τι κάνει και τι δεν κάνει η αγάπη. Προσωποποιεί την αγάπη ώστε να έχουμε την εικόνα του πώς συμπεριφέρεται κάποιος που είναι γεμάτος από αγάπη που καθοδηγείται από το Άγιο Πνεύμα. Ο Παύλος χρησιμοποιεί μια σειρά από ρήματα. Γι' αυτόν, η αγάπη αφορά περισσότερο πράξεις παρά συναισθήματα.

Τι κάνει, λοιπόν, η αγάπη;

1. Μακροθυμεί: Σημαίνει να δείχνουμε υπομονή ακόμη και μέσα σε δύσκολες συνθήκες. Η υπομονή υπογραμμίζει επίσης την ικανότητα να είμαστε ανεκτικοί ο ένας προς τον άλλον (Εφεσ. 4/δ' 2).
2. Αγαθολοιεί: Ο όρος αυτός εμφανίζεται μόνο εδώ στην Καινή Διαθήκη, αλλά λέξεις με την ίδια ρίζα είναι συχνές αλλού. Στη Μετάφραση των Εβδομήκοντα (την ελληνική εκδοχή της Παλαιάς Διαθήκης), λέξεις από την ίδια ρίζα εμφανίζονται συχνά στους Ψαλμούς για να περιγράψουν την καλοσύνη του Θεού που συνδέεται με το έλεός Του (Ψαλ. 145/ρμε' 9). Λέγοντας ότι η αγάπη δείχνει καλοσύνη, ο Παύλος εννοεί ότι η αγάπη μας προς τους άλλους πρέπει να μιμείται τη συμπόνια και το έλεος του Θεού προς εμάς.
3. Συγχαίρει στην αλήθεια: Δηλώνει την ικανότητα να βιώνουμε τη χαρά κάποιου άλλου ανθρώπου (Λουκ. 1/α' 58, 15/ιε' 6, 9, Α' Κορ. 12/ιβ' 26, Φιλip. 2/β' 17-18).
4. Πάντα ανέχεται: Η έννοια της αντοχής εμφανίζεται καθαρά στην Α' Κορ. 9/θ' 12, «υποφέραμε τα πάντα για να μη προξενήσουμε κάποιο εμπόδιο στο ευαγγέλιο του Χριστού».
5. Πάντα πιστεύει: Στο πλαίσιο της Α' Κορ. 13/ιγ', το πάντα πιστεύει σημαίνει να εμπιστευόμαστε τον άλλον και να του δίνουμε το πλεονέκτημα της καλής πρόθεσης.
6. Πάντα ελπίζει: Στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται πάντοτε στην προσδοκία ότι κάτι καλό θα συμβεί.
7. Πάντα υπομένει: Δεν διαφέρει ουσιαστικά από το πάντα ανέχεται, καθώς και τα δύο δηλώνουν αντοχή μέσα στις δυσκολίες. Επαναλαμβάνοντας την ίδια έννοια, ακόμη και με διαφορετική λέξη, επιστρά την προσοχή στην πίστη και την ελπίδα ως το επίκεντρο. Με άλλα λόγια, τονίζει ότι η αγάπη αντέχει μέσω της πίστης και της ελπίδας.

ΣΚΕΨΗ: Συγκρίνετε Α' Κορ. 13/ιγ' 4-7 με Γαλ. 5/ε' 22-23. Ποιες κοινές ιδέες βλέπετε μεταξύ των δύο περικοπών; Πώς μπορούμε να εκδηλώσουμε αυτό το είδος αγάπης στη ζωή μας;

Τρίτη 11 Αυγούστου

ΤΙ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

Διαβάστε ξανά Α' Κορ. 13/γ' 4-7. Γιατί ο Παύλος αναφέρει τι δεν κάνει η αγάπη;

.....

.....

.....

Χθες επικεντρωθήκατε σε επτά πράγματα που κάνει η αγάπη. Σήμερα θα εξετάσετε οκτώ πράγματα που δεν κάνει. Η αγάπη...

1. Δεν φθονεί: Ο ζήλος, το «να ζητάτε δε με ζήλο τα μεγαλύτερα χαρίσματα» (Α' Κορ. 12/β' 31), «να ζητάτε με ζήλο τα πνευματικά χαρίσματα» (Α' Κορ. 14/ιδ' 1) και να «επιθυμείτε να προφητεύετε» (Α' Κορ. 14/ιδ' 39), είναι κάτι θετικό. Ο φθόνος όμως εδώ, όπως και στις Πράξ. 7/ζ' 9, είναι κατακριτέος. Είναι σωστό να επιθυμείτε πνευματικά χαρίσματα, όχι όμως να φθονείτε χαρισματούχους ανθρώπους, γιατί αυτό προκαλεί διχασμό (Α' Κορ. 3/γ' 3).
2. Δεν αυθαδιάζει: Δεν μιλά και δεν φέρεται με αγένεια και ασέβεια στους άλλους.
3. Δεν υπερηφανεύεται: Η έννοια αυτή εμφανίζεται στην Α' Κορ. 8/η' 1: «η γνώση, όμως, φουσκώνει τον άνθρωπο προς υπερηφάνεια, ενώ η αγάπη οικοδομεί». Αναφέρεται σε άνθρωπο γεμάτο έπαρση που υπερεκτιμά τον εαυτό του.
4. Δεν φέρεται με απρέπεια: Έχει ευρύ φάσμα σημασιών, αλλά γενικά σημαίνει συμπεριφορά αντίθετη προς κοινωνικά και ηθικά πρότυπα – ανάρμοστη, αγενής, ατιμωτική ή ντροπιαστική. Πιθανόν ο Παύλος αναφέρεται στην αγνή και αλαζονική στάση των «ισχυρών» μελών της Κορίνθου προς τους «αδύναμους».
5. Δεν ζητάει τα δικά της: Αυτό είναι παρόμοιο με το Α' Κορ. 10/ι' 24: «Κανένας ας μη ζητάει το δικό του συμφέρον· αλλά κάθε ένας αυτά που συμφέρουν τον άλλον». Η αγάπη παραιτείται από τα δικά της δικαιώματα για χάρη των άλλων. Όταν όλοι επιδιώκουν τα δικαιώματα των άλλων, όλοι ωφελούνται.
6. Δεν εξάπτεται: Δηλώνει εσωτερική ένταση που οδηγεί σε εύκολο εκνευρισμό. Η αγάπη δεν είναι ευέξαπτη ούτε ευερέθιστη.
7. Δεν συλλογίζεται το κακό: Δεν καταγράφει τα λάθη των άλλων. Με άλλα λόγια, αγάπη σημαίνει και συγχώρεση.
8. Δεν χαιρείται στην αδικία: Η αγάπη όχι μόνο δεν κρατά λογαριασμό για τα λάθη των άλλων, αλλά και δεν χαιρείται με αυτά. Όταν αγαπάμε πραγματικά τους άλλους, δεν χαιρόμαστε με τα λάθη τους. Αντιθέτως, προσπαθούμε να τους βοηθήσουμε.

Τετάρτη 12 Αυγούστου

ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Καθώς διαβάζουμε την Α' Κορ. 13/γ' 4-7, μπορεί να νιώθουμε απογοήτευση συνειδητοποιώντας ότι δεν καταφέρνουμε να εκδηλώσουμε όλα αυτά τα χαρακτηριστικά της αγάπης. Πιθανότατα, ο Παύλος να είχε κατά νου τον Ιησού Χριστό όταν έγραφε αυτό το κεφάλαιο. Και όντως, μόνο ο Χριστός εκδήλωσε τέλεια όλα αυτά τα χαρακτηριστικά της αγάπης. Επομένως, η περιγραφή της αγάπης από τον Παύλο είναι τελικά ένα πορτρέτο του Ιησού.

Διαβάστε Ιωάν. 13/γ' 1, 34, 15/ε' 9, 12, Α' Τιμ. 1/α' 14, Β' Τιμ. 1/α' 7, 13, Α' Ιωάν. 3/γ' 16, 4/δ' 7-12, 19-21. Τι μπορούμε να μάθουμε για την αγάπη από αυτά τα εδάφια;

.....

.....

Ο Θεός είναι αγάπη (Α' Ιωάν. 4/δ' 8). Μας αγαπά τόσο πολύ ώστε έδωσε τον μονογενή Του Υιό (Ιωάν. 3/γ' 16). Ο Ιησούς είναι η πλήρης έκφραση αυτής της αγάπης (Εβρ. 1/α' 3). Αν θέλουμε να καταλάβουμε πώς εκδηλώνεται η αγάπη, πρέπει να κοιτάξουμε προσεκτικά τον Ιησού. Αν δώσουμε προσοχή στην εικόνα Του στην Καινή Διαθήκη, θα δούμε ότι όλα τα θετικά χαρακτηριστικά της αγάπης στην Α' Κορ. 13/γ' διακρίνονται στον Ιησού Χριστό.

- Ο Ιησούς μακροθυμεί. «Αλλά, γι' αυτό ελεήθηκα, ώστε ο Ιησούς Χριστός να δείξει πρώτα σε μένα την όλη μακροθυμία Του» (Α' Τιμ. 1/α' 16).
- Ο Ιησούς είναι Αγαθός. Η Αγία Γραφή λέει ότι «ο Κύριος είναι Αγαθός» (Α' Πέτρ. 2/β' 3). Η λέξη «Κύριος» εδώ αναφέρεται στον Ιησού και συνδέεται με την ίδια ρίζα της λέξης «αγαθοποιεί» που χρησιμοποιείται στην Α' Κορ. 13/γ' 4.
- Ο Ιησούς χαίρεται στην αλήθεια. Ο Ιησούς βίωσε χαρά καθώς ακολουθούσε το θέλημα του Πατέρα και ένιωθε την αγάπη Του (Ιωάν. 15/ε' 9-11).
- Ο Ιησούς υπομένει τα πάντα. Στην Εβρ. 12/ιβ' 2, 3 διαβάζουμε ότι «υπέφερε σταυρό... υπέμεινε μια τέτοια αντιλογία στον Εαυτό του από τους αμαρτωλούς». Κανείς δεν υπέμεινε όσο Εκείνος (Φιλιπ. 2/β' 8). Το έκανε αυτό λόγω της χαράς που ήταν μπροστά Του!
- Ο Ιησούς πάντα πιστεύει. Όταν ο Ανανίας αμφισβήτησε την ειλικρίνεια της μεταστροφής του Παύλου (Πράξ. 9/θ' 13-14), ο Ιησούς απάντησε: «Αυτός είναι εκλεκτό σκεύος για μένα» (Πράξ. 9/θ' 15). Ο Ιησούς βλέπει τους ανθρώπους όχι μόνο όπως είναι, αλλά και όπως μπορούν να γίνουν μέσω της δύναμής Του.

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους άλλους τρόπους μας δείχνει ο Ιησούς το τι πραγματικά είναι η αληθινή αγάπη;

Πέμπτη 13 Αυγούστου

ΠΙΣΤΗ – ΕΛΠΙΔΑ – ΑΓΑΠΗ

Μέχρι τώρα, έχουμε μάθει ότι η αγάπη μακροθυμεί, πράττει το καλό, συγχαίρει, είναι ανεκτική, πιστεύει, ελπίζει και υπομένει, επειδή ο Ιησούς είναι όλα αυτά τα πράγματα. Μόλις δούμε αυτές τις ιδιότητες στον Ιησού, το επόμενο βήμα είναι να Τον μιμηθούμε. Αυτή ήταν η επιθυμία του Παύλου για τους Κορινθίους. Ωστόσο, «παίρνουμε μια αρκετά καλή περιγραφή της συμπεριφοράς των Κορινθίων μέσα στον εκκλησιαστικό τους κύκλο: ζηλόφθονες, αλαζόνες, υπερόπτες, αγενείς, εγωιστές, ευέξαπτοι και πρόθυμοι να δουν τι κάνουν λάθος οι άλλοι. Ο Παύλος προσαρμόζει τα ρήματα που χρησιμοποιεί εδώ στην κατάσταση των Κορινθίων». Verlyn D. Verbrugge, "1 Corinthians," in *The Expositor's Bible Commentary: Romans–Galatians*, revised edition (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2008), p. 372.

Οι Κορίνθιοι είχαν πολλά να μάθουν. Το ίδιο και εμείς. Αφού περιγράφει τι κάνει και τι δεν κάνει η αγάπη, ο Παύλος ολοκληρώνει το κεφάλαιο αυτό τονίζοντας την αιώνια φύση της αγάπης, ώστε να ενθαρρύνει την πρακτική της γνήσιας αγάπης.

Μια μέρα, οι προφητείες δεν θα είναι πλέον απαραίτητες. Θα μιλάμε μόνο μία γλώσσα και η ατελής ανθρώπινη γνώση θα δώσει τη θέση της σε μια εντελώς νέα γνώση του Θεού (Α' Κορ. 13/ιγ' 12). Τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος θα παύσουν να υπάρχουν μόνο όταν ο σκοπός για τον οποίο υπάρχουν έχει εκπληρωθεί (Α' Κορ. 13/ιγ' 10). Όμως, «η αγάπη δεν καταργείται ποτέ» (Α' Κορ. 13/ιγ' 8).

Ομοίως, όταν ο Χριστός επιστρέψει, η πίστη θα δώσει τη θέση της στα ορατά (Β' Κορ. 5/ε' 7), και αυτό που από καιρό ελπίζαμε θα γίνει πραγματικότητα (Ρωμ. 8/η' 24). Και, πάνω απ' όλα, η αγάπη θα παραμείνει ως έμβλημα του χαρακτήρα του Τριαδικού Θεού μας. Ωστόσο, υπάρχει μια έννοια σύμφωνα με την οποία η πίστη και η ελπίδα θα διαρκέσουν επίσης για πάντα. Η πίστη ως εμπειρία της σωτηρίας (Ρωμ. 4/δ' 3) και η ελπίδα ως επιθυμία και προσδοκία νέων απολαύσεων και γνώσης στη Νέα Γη, θα σηματοδοτήσουν για πάντα την εμπειρία των λυτρωμένων. Ωστόσο, η αγάπη, η αγάπη του Θεού, θα επικρατήσει αιώνια.

Πολύ σύντομα, θα δούμε τον Κύριό μας «πρόσωπο προς πρόσωπο» (Α' Κορ. 13/ιγ' 12). Μέχρι να έρθει εκείνη η μέρα, πρέπει να καθορίζουμε τη ζωή μας με αυτές τις τρεις αρετές: πίστη, ελπίδα και αγάπη. Αυτή η τριάδα αντιπροσωπεύει την πληρότητα της χριστιανικής ζωής μέσω του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό και αναφέρεται συχνά μεταξύ των χριστιανών (Ρωμ. 5/ε' 1-5, Γαλ. 5/ε' 5, 6, Εφεσ. 1/α' 15, 18, 4/δ' 1-5). Η αγάπη, όμως, είναι η μεγαλύτερη, αφού είναι η μόνη αρετή που περιγράφει την ίδια τη φύση του Θεού (Α' Ιωάν. 4/δ' 8).

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε τη φράση «Ο Θεός είναι αγάπη». Πώς πρέπει να κατανοήσουμε τι ακριβώς σημαίνει αυτό; Και παρότι μπορούμε

να κατανοήσουμε την ιδέα μόνο εν μέρει, γιατί αυτή η φράση είναι τόσο καλή είδηση για εμάς;

Παρασκευή 14 Αυγούστου

Δύση Ηλίου: 20:20'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Άσχετα πόσο επιτηδευμένη παρουσιάζεται η θρησκευτική ζωή του, εκείνος του οποίου η καρδιά δε γέμισε με αγάπη για τον Θεό και τους συνανθρώπους του, δεν είναι πραγματικός οπαδός του Χριστού. Και αν μπορεί να έχει μεγάλη πίστη, να έχει ακόμη και τη δυνατότητα να κάνει θαύματα, χωρίς την αγάπη όμως η πίστη του είναι άχρηστη. Μπορεί να παρουσιάζεται εξαιρετικά γενναιόδωρος. Αν όμως διαθέτει τα υπάρχοντά του για να θρέψει τους φτωχούς, έχοντας οποιοδήποτε άλλο κίνητρο, εκτός από την ειλικρινή αγάπη, η πράξη του αυτή δεν μπορεί να τον συστήσει στην εύνοια του Θεού. Μέσα στο ζήλο του μπορεί ακόμη και να υποστεί μαρτυρικό θάνατο. Όταν όμως δεν εμφορείται από αγάπη, θεωρείται από τον Θεό σαν απατημένος ενθουσιαστής ή φιλόδοξος υποκριτής.» Π.Α. σελ. 279.

«Έχουμε αφθονία από κηρύγματα. Αυτό που χρειάζεται περισσότερο... είναι αγάπη για τις ψυχές που χάνονται – εκείνη την αγάπη που ρέει πλούσια από τον θρόνο του Θεού. Ο αληθινός Χριστιανισμός διαχέει την αγάπη σε ολόκληρη την ύπαρξη του ανθρώπου. Αγγίζει κάθε ζωτικό μέρος – τον νου, την καρδιά, τα χέρια που βοηθούν, τα πόδια – δίνοντας στους ανθρώπους τη δύναμη να στέκονται σταθερά εκεί όπου ο Θεός απαιτεί να στέκονται, ώστε να μη βαδίζουν σε στραβούς δρόμους και οι αδύναμοι παρασυρθούν έξω από την οδό. Η φλογερή, ολοκληρωτική αγάπη του Χριστού για τις ψυχές που χάνονται είναι η ίδια η ζωή ολόκληρου του συστήματος του Χριστιανισμού.» Ellen G. White, Lift Him Up, σ. 134.

«Μόνο η αγάπη που απορρέει από την καρδιά του Χριστού μπορεί να θεραπεύσει. Μόνο εκείνος στον οποίον ενοικεί μια τέτοια αγάπη, όπως ο χυμός στο δένδρο ή το αίμα στο σώμα, μπορεί να θεραπεύσει την πληγωμένη ψυχή.» ΕΚ. σελ. 102, 103.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Πιστεύετε ότι ο κατάλογος του Παύλου με τα χαρακτηριστικά της αγάπης είναι δύσκολος; Αν όχι, πιστεύετε ότι χρειάζεται να προστεθούν και άλλα στοιχεία; Τι θα προσθέτατε;
2. Τι νομίζετε ότι εννοούσε ο Παύλος με την εντολή «Επιδιώκετε την αγάπη»; (Α' Κορ. 14/ιδ' 1). Τι σχέση έχει αυτό με όσα λέει στην Α' Κορ. 13/ιγ' 4-7;
3. Ποιο χαρακτηριστικό της αγάπης χρειάζεται να εφαρμόσετε περισσότερο στην καθημερινή σας ζωή; Ποια είναι πιο απαραίτητα

στην τοπική σας εκκλησία; Παρεμπιπτόντως, γιατί ο Παύλος συγκρίνει την αγάπη με χαρίσματα όπως η προφητεία, οι γλώσσες και η γνώση; (Α' Κορ. 13/ιγ' 8).

4. Ο Παύλος υπονοεί ότι η αγάπη είναι η απόλυτη λύση στην έλλειψη ενότητας μεταξύ των μελών της Κορίνθου. Γιατί; Πώς αυτό ισχύει και για τις εκκλησίες μας σήμερα;

8. Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «και αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, τότε είναι μάταιο το κήρυγμά μας, αλλά και η πίστη σας είναι μάταιη... αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, η πίστη σας είναι μάταιη· είστε δε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας» Α' Κορινθίους 15/1ε' 14-17.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Α' Κορ. 15/1ε', Λουκ. 24/κδ' 44-47, Αποκ. 20/κ' 5,6, Κολ. 2/β' 12, Β' Τιμ. Α' 12, Α' Θεσ. 4/δ' 13-17.

Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον ότι ακόμη και στην εποχή του ο Παύλος έπρεπε να αντιμετωπίσει εκείνους που αρνούσαν την ανάσταση των νεκρών. Άλλωστε, οι άνθρωποι εκείνη την εποχή έβλεπαν τι έκανε ο θάνατος στο ανθρώπινο σώμα. Γνώριζαν πως το νεκρό σώμα υγροποιείται, στη συνέχεια αποξηραίνεται και μετά σχεδόν αφανίζεται. Επίσης, γνώριζαν ότι οι άνθρωποι ήταν νεκροί για πολύ καιρό. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν νεκροί για πολύ περισσότερο καιρό από ό,τι ήταν ζωντανοί.

Η ανάσταση των νεκρών δεν φαινόταν πιο πιθανή σε εκείνους τότε από ό,τι σε εμάς σήμερα, τουλάχιστον από ανθρώπινη άποψη. Και αυτό πρέπει να ήταν ένα ζήτημα που ο Παύλος αντιμετώπιζε, το οποίο ήταν κρίσιμο. Αν ο Ιησούς δεν αναστήθηκε, δεν είναι Αυτός που είπε ότι Είναι, ο Σταυρός δεν έχει κανένα αποτέλεσμα και οι αμαρτίες μας δεν έχουν εξαλειφθεί. Τότε είμαστε πραγματικά σε απόγνωση. Αλλά ο Κύριός μας αναστήθηκε, αναλήφθηκε στους Ουρανούς και θα επιστρέψει πάλι για να μας πάρει μαζί Του!

Αυτή την εβδομάδα θα επικεντρωθούμε στο κεφάλαιο Α' Κορινθίους 15/1ε' και στα όσα μας διδάσκει για την ανάσταση του Χριστού. Επηρεασμένοι από την ειδωλολατρική κοσμοθεωρία που επικρατούσε, ορισμένοι στην Κόρινθο έλεγαν ότι δεν υπάρχει ανάσταση. Ως απάντηση, ο Παύλος επιβεβαιώνει την ανάσταση του Χριστού ως τη μόνη ελπίδα σωτηρίας μας.

Κυριακή 16 Αυγούστου

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Παύλος ξεκινά το κεφάλαιο 15/ιε' εστιάζοντας στο ευαγγέλιο. Μιλά για το ευαγγέλιο: ●το οποίο κήρυξε στους Κορίνθιους, ●το οποίο εκείνοι δέχτηκαν, ●στο οποίο στάθηκαν σταθεροί και ●μέσω του οποίου σώθηκαν (εδ. 1, 2). Αυτή η εισαγωγή προετοιμάζει τον αναγνώστη για όσα ακολουθούν στο κεφάλαιο και δείχνει πόσο ουσιαστική είναι η ανάσταση του Χριστού για τη σωτηρία μας (Ρωμ. 10/ι' 9, 10). Η ανάστασή Του είναι τόσο θεμελιώδες κομμάτι του μηνύματος του Ευαγγελίου, που η άρνησή της αντιφάσκει με την πίστη κάποιου στον Χριστό.

Διαβάστε Α' Κορ. 15/ιε' 1-4, Λουκ. 24/κδ' 44-47 και Ρωμ. 1/α' 1-4. Τι κοινό έχουν αυτές οι περικοπές;

.....
.....
.....

Στην Α' Κορ. 15/ιε' 1-4 βρίσκουμε μια σύνοψη του μηνύματος του Παύλου. Το αν η φράση «σύμφωνα με τις Γραφές» αναφέρεται σε συγκεκριμένα χωρία της Παλαιάς Διαθήκης ή στην Παλαιά Διαθήκη ως σύνολο, δεν έχει σημασία. Ο θάνατος και η ανάσταση του Ιησού εκπληρώνουν τις υποσχέσεις του Θεού που βρίσκονται στην Παλαιά Διαθήκη.

Διαβάστε Α' Κορ. 15/ιε' 2, 11. Γιατί αυτά τα εδάφια τοποθετούν μαζί τις έννοιες της πίστης και της διακήρυξης; Ποια είναι η σχέση μεταξύ τους;

.....
.....

Όσοι διακηρύττουν ότι ο Χριστός αναστήθηκε πρέπει πρώτα να πιστεύουν ότι η ανάστασή Του είναι ένα ιστορικό γεγονός. Σε αυτή την περίπτωση, τα εδάφια 5-8 έχουν κρίσιμο ρόλο στην Καινή Διαθήκη. Αυτή η περικοπή αποτελεί ισχυρή Βιβλική μαρτυρία ότι, μετά την ανάστασή Του, ο Χριστός εμφανίστηκε σε πολλούς ανθρώπους, «από τους οποίους οι περισσότεροι» ζούσαν ακόμη όταν ο Παύλος έγραψε την επιστολή (εδ. 6).

Ουσιαστικά, ο Παύλος λέει: *Πηγαίνετε και ρωτήστε τους οι ίδιοι τι είδαν.* Ήταν απόλυτα βέβαιοι για το γεγονός της ανάστασης του Χριστού. Οι άνθρωποι αυτοί ήταν αυτόπτες μάρτυρες. Ήταν αυτό που ο Ιησούς είπε ότι θα είναι: «μάρτυρες γι' αυτά» (Λουκ. 24/κδ' 48).

ΣΚΕΨΗ: Ποιοι λόγοι υπάρχουν για να πιστεύουμε στην ανάσταση του Χριστού; Επίσης, ποια άλλα πράγματα πιστεύουμε – είτε κοσμικά είτε πνευματικά – παρότι δεν τα έχουμε δει οι ίδιοι;

Δευτέρα 17 Αυγούστου

Ο ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ – Η ΜΟΝΗ ΜΑΣ ΕΛΠΙΔΑ!

Στην Α' Κορ. 15/ιε' 9-19, ο Παύλος εξηγεί πόσο σοβαρές και ολέθριες είναι οι συνέπειες της άρνησης της Ανάστασης. Χωρίς την Ανάσταση, οι πιστοί δεν έχουμε καμία ελπίδα στο παρόν, τόσο μάλλον στο μέλλον. Διαβάστε Α' Κορ. 15/ιε' 9-19. Τι χάνουμε αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί;

.....

.....

.....

.....

Σε γενικές γραμμές, οι αρχαίοι ειδωλολάτρες δεν πίστευαν στην ανάσταση, ιδιαίτερα στον ελληνικό κόσμο, όπου επικρατούσε η αντίληψη του δυϊσμού σώματος και ψυχής (σύμφωνα με την οποία, με τον θάνατο, η ψυχή αποχωρίζεται το σώμα και μεταβαίνει στον τόπο όπου θεωρείται ότι πηγαίνουν οι ψυχές των νεκρών). Ο Παύλος ξεκινά στην Α' Κορ. 15/ιε' 12-19 με μια ρητορική ερώτηση που δείχνει τη βαθιά του απορία: «πώς μερικοί ανάμεσά σας λένε, ότι δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών;» (εδ. 12). Για τον Παύλο, η απιστία στην Ανάσταση είναι αδιανόητη, ιδιαίτερα επειδή υπήρχαν τόσο πολλοί αυτόπτες μάρτυρες (εδ. 5-8). Αλλά ακόμη χειρότερα, χωρίς την Ανάσταση, η ελπίδα τους βασίζεται σε ένα ψέμα και παραμένουν στις αμαρτίες τους.

Στην πραγματικότητα λέει ότι, αν δεν υπάρχει ανάσταση νεκρών, τότε: ♦ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί (εδ. 13, 16) ♦το κήρυγμά μας είναι μάταιο (εδ. 14) ♦η πίστη μας είναι επίσης μάταιη (εδ. 14, 17) ♦είμαστε ψευδομάρτυρες (εδ. 15) ♦παραμένουμε στις αμαρτίες μας (εδ. 17)· και, προφανώς, ♦όσοι πέθαναν έχουν χαθεί (εδ. 18).

Δίχως την Ανάσταση, τόσο το κήρυγμα όσο και η πίστη είναι μάταια (εδ. 14). Δηλαδή, είτε δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα ή κάποια επίδραση, είτε δεν έχουν κανέναν σκοπό. Όποια κι αν είναι η ακριβής σημασία, αν δεν υπάρχει ανάσταση, η πίστη παρουσιάζεται ως μάταιη – ανώφελη (εδ. 17). Αν ο Ιησούς δεν είναι ζωντανός, η πίστη είναι άκαρπη, μια αυταπάτη, γιατί οι αμαρτίες μας δεν έχουν συγχωρηθεί (εδ. 17). Θα ήμασταν ψευδομάρτυρες, που εξαπατούμε και εξαπατόμαστε (εδ. 15).

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορεί κανείς να κατανοήσει το κεφάλαιο Α' Κορ. 15/ιε' αν οι νεκροί πηγαίνουν αμέσως στον παράδεισο ή στην κόλαση; Γιατί, επομένως, είναι τόσο σημαντική η διδασκαλία ότι οι νεκροί κοιμούνται;

Τρίτη 18 Αυγούστου

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ – Η ΑΠΑΡΧΗ

Αν ο Ιησούς δεν είναι ζωντανός, κάθε προσδοκία για το μέλλον θα ήταν απλώς μια αυταπάτη (Α' Κορ. 15/ιε' 12-19). «Αλλά, τώρα, ο Χριστός αναστήθηκε από τους νεκρούς» (εδ. 20). Η ανάστασή Του είναι ένα ιστορικό γεγονός. Συνεπώς, μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι όλοι όσοι πέθαναν εν Χριστώ θα αναστηθούν κατά τη Δεύτερη Έλευσή Του (εδ. 20-23). Διαβάστε Α' Κορ. 15/ιε' 20-23. Τι σημαίνει ότι ο Ιησούς «έγινε η απαρχή»;

.....

Το τέλος του αμαρτωλού μας κόσμου θα σηματοδοτηθεί από τη σωματική ανάσταση όσων πέθαναν εν Χριστώ (Α' Κορ. 15/ιε' 22, 23, Αποκ. 20/κ' 5, 6). Ως «ο έσχατος Αδάμ», ο Χριστός θα παραδώσει τη βασιλεία πίσω στον Πατέρα, επαναφέροντας την κυριαρχία αυτού του κόσμου σε Εκείνον (Α' Κορ. 15/ιε' 25-28). Η υποταγή του Χριστού στον Θεό (εδ. 28) πρέπει να κατανοηθεί μέσα από τον τρόπο που παρουσιάζονται ο Αδάμ και ο Χριστός σε σχέση μεταξύ τους. Ως «ο έσχατος Αδάμ» στο σχέδιο της σωτηρίας (εδ. 45), ο Ιησούς υποτάσσεται πλήρως στο θέλημα του Πατέρα – κάτι το οποίο ο πρώτος Αδάμ απέτυχε.

Στην Α' Κορ. 15/ιε' 29-34, ο Παύλος επανέρχεται στη σκέψη για την ανοησία της άρνησης της ανάστασης του Χριστού. Χρησιμοποιεί το παράδειγμα του βαπτίσματος, επειδή αυτό είναι σύμβολο της ένωσης του πιστού με τον Χριστό στον θάνατο και την ανάστασή Του (Ρωμ. 6/ς' 3, 4, Κολ. 2/β' 12). Δεν έχει νόημα να αρνείται κανείς την πραγματικότητα της Ανάστασης. Αυτό που είναι δύσκολο να κατανοήσουμε, ωστόσο, είναι τι εννοούσε ο Παύλος με την έκφραση «βαπτίζονται υπέρ των νεκρών» (εδ. 29). «Έχουν διατυπωθεί διάφορες απόψεις, όμως η καλύτερη ερμηνεία είναι ότι η έκφραση αναφέρεται στην απόφαση κάποιων να βαπτιστούν, με την ελπίδα ότι κατά την ανάσταση θα επανενωθούν με αγαπημένα τους πρόσωπα που είχαν πεθάνει. Είναι επίσης πιθανό η απόφαση να βαπτιστούν να ήταν αποτέλεσμα της υποδειγματικής ζωής όσων είχαν πεθάνει εν Χριστώ. Σε αυτή την περίπτωση, δεν πρόκειται για βάπτισμα αντί των νεκρών, αλλά λόγω των νεκρών.» Carl P. Cosaert, "1 Corinthians," Andrews Bible Commentary: New Testament, p. 1652.

Επίσης, δίχως ανάσταση, το να διακινδυνεύει κανείς τη ζωή του θα ήταν άσκοπο (εδ. 30-32). Σε αυτήν την περίπτωση, θα ήταν προτιμότερο να απολαμβάνει τις χαρές αυτού του κόσμου (εδ. 32).

ΣΚΕΨΗ: Δείτε τα λόγια του Παύλου στη Β' Τιμ. 1/α' 12. Πώς μπορούσε να είναι τόσο βέβαιος για το μέλλον; Πώς μπορούμε κι εμείς να είμαστε;

Τετάρτη 19 Αυγούστου

ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟ ΣΩΜΑ

Στην Α' Κορ. 15/ιε' 35-39, ο Παύλος περνά σε μια σύντομη ανάλυση για το αναστημένο σώμα. Ξεκινά θέτοντας δύο ερωτήματα: «Πώς ανασταίνονται οι νεκροί; Και με ποιο σώμα έρχονται;» (εδ. 35). Αυτά τα ερωτήματα απαντώνται στην Α' Κορινθίους 15/ιε' 36-49.

Διαβάστε Α' Κορ. 15/ιε' 36-41. Πώς απαντά αυτή η περικοπή στα ερωτήματα του εδαφίου 35;

.....

.....

.....

Ο Παύλος χρησιμοποιεί τρεις αναλογίες για να βοηθήσει τους αναγνώστες να κατανοήσουν τι συμβαίνει στην ανάσταση:

► εδ. 36-38: παρομοιάζει το σώμα με έναν σπόρο που πρέπει πρώτα να «πεθάνει» για να μεταμορφωθεί θαυματουργικά σε φυτό. Το μήνυμα είναι σαφές: η ανάσταση είναι ένα θαύμα του Θεού.

► εδ. 39, 40: επισημαίνει ότι σε αυτόν τον κόσμο ο Θεός έχει δώσει διαφορετικά είδη σωμάτων – σε ζώα και ανθρώπους – κατάλληλα για το περιβάλλον τους. Με τον ίδιο τρόπο, τα μελλοντικά μας σώματα θα είναι κατάλληλα για τις νέες συνθήκες του Ουρανού.

► εδ. 40, 41: μιλά για τη δόξα των σωμάτων και τονίζει ότι η δόξα του αναστημένου σώματος υπερβαίνει κατά πολύ τη δόξα του επίγειου, φθαρμένου σώματος.

Αυτή η ιδέα φαίνεται επίσης μέσα από τέσσερις αντιθέσεις μεταξύ του τωρινού μας σώματος και του αναστημένου σώματος: Το παρόν σώμα είναι γήινο, φθαρτό, αδύναμο και φυσικό, ενώ το αναστημένο είναι ουράνιο, άφθαρτο, ισχυρό και πνευματικό (εδ. 40-44). Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει συνέχεια μεταξύ των δύο. Ο Παύλος χρησιμοποιεί τη λέξη σώμα τόσο για το σώμα που θάβεται όσο και για το σώμα που ανασταίνεται, δείχνοντας ότι υπάρχει σύνδεση. Ταυτόχρονα όμως, οι αντιθέσεις δείχνουν και τη διαφορά: το νέο σώμα δεν θα μοιάζει με το φθαρτό που έχουμε τώρα.

Ο όρος «πνευματικό» δεν σημαίνει άυλο. Στη Φιλιπ. 3/γ' 21, ο Παύλος λέει ότι ο Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός «θα μετασχηματίσει το σώμα της ταπείνωσής μας, ώστε να γίνει σύμμορφο με το σώμα της δόξας Του». Θα έχουμε πραγματικά σώματα, αλλά χωρίς φθορά και θάνατο. Επειδή τώρα γνωρίζουμε μόνο φθορά, ασθένεια και θνητότητα, δυσκολευόμαστε να φανταστούμε μια ζωή χωρίς αυτά – όμως αυτό είναι που μας έχει υποσχεθεί ο Σωτήρας μας Χριστός.

ΣΚΕΨΗ: Πώς η βεβαιότητα ότι τα σώματά μας θα μεταμορφωθούν σε τέλεια μάς βοηθά να αντιμετωπίζουμε με αντοχή τους σωματικούς περιορισμούς που βιώνουμε τώρα;

Πέμπτη 20 Αυγούστου

ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Διαβάστε Α' Κορ. 15/ιε' 54-57. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για την τελική μας νίκη επί του θανάτου;

.....

.....

Στο εδ. 50, ο Παύλος κάνει μια ενδιαφέρουσα δήλωση: «σάρκα και αίμα δεν μπορούν να κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού». Πολλοί αναγνώστες της Αγίας Γραφής χρησιμοποιούν αυτή τη φράση υποστηρίζοντας ότι ο Παύλος υπαινίσσεται την άυλη ύπαρξη στον ουρανό. Ωστόσο, τα συμφραζόμενα δείχνουν κάτι διαφορετικό. Ο παραλληλισμός στο εδ. 50 δείχνει ότι η «σάρκα και αίμα» αντιστοιχεί στη «φθορά», όπως η «βασιλεία του Θεού» αντιστοιχεί στην «αφθαρσία». Όπως και στα εδ. 42-49, έτσι και εδώ ο Παύλος αντιπαράθετει το τωρινό σώμα (ή ακόμη και το νεκρό σώμα) με το αναστημένο σώμα. Το σώμα που ενταφιάζεται χαρακτηρίζεται από φθορά και θνητότητα, ενώ το αναστημένο σώμα χαρακτηρίζεται από αφθαρσία και αθανασία (εδ. 50, 53, 54). Με απλά λόγια, ο Παύλος λέει ότι τα σώματά μας πρέπει να υποστούν μια ριζική μεταμόρφωση για να κληρονομήσουν τον ουρανό.

Εν ολίγους, ο Παύλος χρησιμοποιεί τις έννοιες της φθοράς και της θνητότητας για να αναφερθεί στην αμαρτωλή μας φύση. Στα ιουδαϊκά κείμενα, η φράση «σάρκα και αίμα» δηλώνει την έκπτωτη ανθρώπινη κατάσταση. Γι' αυτό τα σώματά μας χρειάζεται να μεταμορφωθούν και να εξαγνιστούν από κάθε ατέλεια κατά την επιστροφή του Χριστού. Μόνο όταν αφαιρεθεί η αμαρτωλή μας φύση (εδ. 54) και περάσουμε από τη δοξασμένη μεταμόρφωση (εδ. 51-53, Α' Θεσ. 4/δ' 13-17), θα εκπληρωθεί η διακήρυξη: «Θα καταπιεί τον θάνατο με νίκη» (Ησ. 25/κε' 8, Α' Κορ. 15/ιε' 54). Τότε θα ακουστεί: «Θάνατε, πού είναι το κεντρί σου; Άδη, πού είναι η νίκη σου;» (εδ. 55). Όλα αυτά θα συμβούν κατά τη Δεύτερη Έλευση του Χριστού (εδ. 51, 52). Σκεφτείτε το εξής: κλείνουμε τα μάτια μας σε θάνατο και το επόμενο πράγμα που βιώνουμε είναι η Δεύτερη Έλευση του Ιησού Χριστού καθώς μας ανασταίνει. Ανεξάρτητα από το πότε πέθανε κάποιος πιστός – ακόμη και πριν από χιλιάδες χρόνια – «σε μία στιγμή, σε χρόνο ενός ανοιγοκλείσιματος του ματιού», θα αναστηθεί «στην έσχατη σάλπιγγα· επειδή, θα σαλπίσει, και οι νεκροί θα αναστηθούν άφθαρτοι, κι εμείς θα μεταμορφωθούμε» (εδ. 52).

ΣΚΕΨΗ: Ποιος δεν έχει αναρωτηθεί το πόσο γρήγορα περνά η ζωή; Το ίδιο γρήγορα θα μας φανεί και η Δεύτερη Έλευση του Ιησού. Ίσως η πρώτη μας σκέψη τότε να είναι: «Κύριε, πράγματι ήρθες σύντομα!» Πώς μας βοηθά αυτή η σκέψη να κατανοήσουμε καλύτερα αυτό που φαίνεται ως καθυστέρηση;

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιπ, Τ.Π.Σ. σελ. 758-778.

«Η Θεότητα του Χριστού αποτελεί την εγγύηση του πιστού για την αιώνια ζωή. Ο Ιησούς είπε: “Ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνη, θέλει ζήσει. Πας όστις ζει και πιστεύει εις εμέ, δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα. Πιστεύεις τούτο;” Ο Χριστός στο σημείο αυτό οραματιζόταν τον καιρό της Δευτέρας Παρουσίας Του. Τότε οι δίκαιοι νεκροί θα αναστηθούν άφθαρτοι, και οι ζώντες δίκαιοι θα αρπαχθούν στον ουρανό χωρίς να γευθούν θάνατο. Το θαύμα που ο Χριστός θα έκανε ανασταίνοντας το Λάζαρο, αντιπροσώπευε την ανάσταση όλων των αποθανόντων δικαίων.» Ζ.Χ. σελ. 500.

«Η γη σείστηκε ορμητικά όταν η φωνή του Υιού του Θεού κάλεσε τους άγιους νεκρούς. Ανταποκρίνονται στην κλήση και εξέρχονται με ένδοξη αθανασία φωνάζοντας: “Νίκη, νίκη, κατά του θανάτου και του τάφου! Πού θάνατε το κέντρο σου; Πού άδη η νίκη σου;” (βλέπε Α' Κορ. 1ε' 55). Οι ζωντανοί δίκαιοι μαζί με τους αναστημένους αγίους ενώνουν τις φωνές τους σε μία παρατεταμένη νικηφόρα κραυγή. Τα σώματα εκείνα που είχαν κατεβεί στον τάφο έχοντας τα σημάδια της αρρώστιας και του θανάτου, παρουσιάζονται με την υγεία και το σφρίγος της αιώνιας νιότης. Οι ζωντανοί άγιοι μεταμορφώνονται στη στιγμή - σε όσο χρόνο διαρκεί ένα ανοιγοκλείσιμο των ματιών - ανταμώνουν με τους αναστημένους αγίους και όλοι μαζί συναντούν τον Κύριο στον αέρα. Ω, τι θαυμάσια συνάντηση είναι αυτή! Φίλοι, χωρισμένοι για πολύ καιρό από το θάνατο, ξανασιμίζουν για να μην απομακρυνθούν ποτέ πια.» 1.Α. σελ. 326.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σκεφτείτε εκείνους που ήταν αυτόπτες μάρτυρες της ανάστασης του Χριστού (Πράξ. 1/α' 22, 2/β' 32, 3/γ' 15, 4/δ' 33, 5/ε' 30-32). Πώς μπορούμε εμείς, περίπου δύο χιλιάδες χρόνια μετά, να είμαστε μάρτυρες της ανάστασής Του;
2. Η ανάσταση του Χριστού είναι αναπόσπαστο μέρος του μηνύματος του ευαγγελίου (Α' Κορ. 15/ιε' 14). Χωρίς την Ανάσταση, η διακήρυξη του θανάτου του Χριστού δεν θα είχε νόημα (Α' Κορ. 15/ιε' 14), καθώς ο θάνατός Του θα ήταν άνευ σημασίας. Γιατί; Τι δείχνει η απάντησή σας για τη δύναμη της ανάστασης του Χριστού;
3. Σκεφτείτε τη φράση του Παύλου: «Αν οι νεκροί δεν ανασταίνονται, “Ας φάμε και ας πιούμε, επειδή αύριο πεθαίνουμε!”» (Α' Κορ. 15/ιε' 32). Ποιο είναι το νόημα αυτής της δήλωσης;
4. Συζητήστε για την κατάσταση των νεκρών. Γιατί το κεφ. Α' Κορ. 15/ιε' δεν έχει νόημα αν, κατά τον θάνατο, οι σωσμένοι πηγαίνουν αμέσως στον ουρανό;

9. ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Για τον λόγο ότι, μέσα από πολλή θλίψη και στενοχώρια καρδιάς σάς έγραψα με πολλά δάκρυα, όχι για να λυπηθείτε, αλλά για να γνωρίσετε την αγάπη που έχω, περισσότερο σε σας» Β' Κορινθίου 2/β' 4.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Β' Κορ. 1/α' 3-14, 2/β' 17, 4/δ' 2, Α' Κορ. 16/ις' 5-7, Β' Κορ. 7/ζ' 5-13, Β' Κορ. 2/β' 5-17.

Η ζωή του απ. Παύλου δεν ήταν εύκολη. Εκτός από τη φυλακή και τις απειλητικές για τη ζωή του καταστάσεις, έγραψε επίσης ότι αντιμετώπισε: «Από τους Ιουδαίους πέντε φορές πήρα 40 παρά μία μαστιγώσεις· τρεις φορές ραβδίστηκα, μία φορά λιθοβολήθηκα, τρεις φορές ναυάγησα, ένα μερόνυχτο έκανα στον βυθό· σε οδοιπορίες πολλές φορές, σε κινδύνους ποταμών, σε κινδύνους ληστών, σε κινδύνους από το γένος, σε κινδύνους από τα έθνη, σε κινδύνους στην πόλη, σε κινδύνους στην ερημιά, σε κινδύνους στη θάλασσα, σε κινδύνους από ψευδάδελφους· σε κόπο και μόχθο, σε αγρυπνίες πολλές φορές, σε πείνα και δίψα, σε νηστείες πολλές φορές, σε ψύχος και γυμνότητα· εκτός από τα εξωτερικά, ο επικείμενος αγώνας καθημερινά, η μέριμνα όλων των εκκλησιών» (Β' Κορ. 11/ια' 24-28). Αυτό που βλέπουμε στις επιστολές του προς τους Κορίνθιους είναι μέρος από τη «μέριμνα» που είχε ο Παύλος για την εκκλησία αυτή. Κι όμως, μέσα σε όλα αυτά, η αγάπη του για αυτούς δεν έπαψε ποτέ, όπως ακριβώς και η αγάπη του Χριστού για εμάς δεν παύει ποτέ. Στην πραγματικότητα, από τον Ιησού έμαθε ο Παύλος να αγαπά τις εκκλησίες με τρόπο που αντανακλά την αγάπη που έχει Εκείνος για εμάς (Β' Κορ. 5/ε' 14, Α' Κορ. 11/ια' 1).

Κυριακή 23 Αυγούστου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Διαβάστε Β' Κορ. 1/α' 3-7. Ποιος είναι ο λόγος της ευγνωμοσύνης του Παύλου εδώ;

.....

.....

Η ευγνωμοσύνη του Παύλου επικεντρώνεται στην παρηγοριά που παρέχει ο Θεός σε όσους υποφέρουν. Σε αυτήν την περικοπή η έννοια της παρηγοριάς εμφανίζεται έντεκα φορές και αντιστοιχεί στο ένα τρίτο όλων των εμφανίσεών της στη Β' Κορινθίους. Ο Θεός παρουσιάζεται ως «ο Πατέρας των οικτιρμών και Θεός κάθε παρηγορίας, Αυτός που μας παρηγορεί σε κάθε μας θλίψη» (εδ. 3, 4).

Η παρηγοριά που λαμβάνει κανείς από τον Θεό δεν προορίζεται να μείνει μόνο για τον ίδιο (εδ. 4, 5). Μόνο η θλιμμένη καρδιά που έγινε αποδέκτης της παρηγοριάς του Θεού είναι σε θέση να μεταδώσει αποτελεσματικά παρηγοριά σε όσους βρίσκονται επίσης σε θλίψη. Ο Παύλος μπορούσε να παρηγορεί τους άλλους επειδή και ο ίδιος, μέσα στα παθήματά του, έλαβε παρηγοριά από τον Θεό. «Και είτε θλιβόμαστε, θλιβόμαστε χάρη της παρηγορίας σας και σωτηρίας... είτε παρηγορούμαστε, παρηγορούμαστε χάρη της παρηγορίας σας και σωτηρίας» (εδ. 6). Αυτό είναι αγάπη!

Για ποιο πράγμα εκφράζει ευχαριστία ο Παύλος στη Β' Κορ. 1/α' 8-11;

.....

.....

Ο Παύλος μιλά για μια θλίψη «σε υπερβολικό βαθμό, περισσότερο από τη δύναμή μας», που έκανε τον ίδιο και τους συνεργάτες του να φοβηθούν ότι είχε έρθει το τέλος τους (εδ. 8). Για μια στιγμή, πίστεψαν ότι η ανάσταση ήταν η μόνη τους ελπίδα. Ωστόσο, ο Θεός τούς διέσωσε και η κατάσταση άλλαξε (εδ. 10). Από τον φόβο του θανάτου (εδ. 8) ανυψώνονται σε μια έμμεση ελπίδα ότι ο Θεός θα τους σώσει ξανά (εδ. 10).

Οι νίκες του Θεού στο παρελθόν μάς δίνουν βεβαιότητα ότι θα ενεργήσει με τον ίδιο τρόπο και στο μέλλον. Ο Θεός χρησιμοποιεί τις θλίψεις για να μας διδάξει να Τον εμπιστευόμαστε. Οι δυσκολίες μπορούν να μας οδηγήσουν σε πνευματική ωριμότητα, τουλάχιστον στον βαθμό που τους επιτρέπουμε να μας φέρουν πιο κοντά στον Θεό. Η ευχαριστία του Παύλου δείχνει επίσης τη δύναμη της διαμεσολαβητικής προσευχής και την ευγνωμοσύνη που νιώθουμε για τη Θεϊκή σωτηρία (εδ. 11).

ΣΚΕΨΗ: Τι σας έχει βοηθήσει στην αντιμετώπιση δοκιμασιών και θλίψεων που, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, όλοι περνάμε;

Δευτέρα 24 Αυγούστου

«ΜΕ ΑΠΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΘΕΟΥ»

Είδαμε ότι η αγάπη του Παύλου για τους Κορίνθιους φάνηκε στο ότι τους παρηγορούσε μέσα στις θλίψεις τους, όπως και ο ίδιος είχε λάβει παρηγοριά από τον Θεό μέσα στις δικές του δοκιμασίες (Β' Κορ. 1/α' 1-11). Σήμερα θα δούμε ότι η αγάπη του για αυτούς εκδηλώθηκε επίσης μέσα από την ακεραιότητα που επέδειξε ο ίδιος και οι συνεργάτες του προς τα μέλη της εκκλησίας της Κορίνθου.

Διαβάστε Β' Κορ. 1/α' 12-14 υπό το φως των εδαφίων Β' Κορ. 2/β' 17 και 4/δ' 2. Πώς η ειλικρίνεια του Παύλου αποκαλύπτει την αγάπη του για τους Κορίνθιους;

.....
.....

Η Β' Κορ. 1/α' 12-14 εισάγει τη θέση που ο Παύλος θα αναπτύξει στο υπόλοιπο της επιστολής. Η ακεραιότητα και η αποστολική του ιδιότητα είχαν αμφισβητηθεί από κάποιους στην Κόρινθο. Θεωρούσαν ότι ο Παύλος είχε έναν ασταθή και αναποφάσιστο χαρακτήρα, κάτι που δεν ταιριάζει με το αποστολικό έργο. Σε απάντηση, ο Παύλος τονίζει ότι ο ίδιος και οι συνεργάτες του συμπεριφέρθηκαν με απόλυτη ακεραιότητα προς αυτούς.

Δύο λέξεις περιγράφουν τη συμπεριφορά του Παύλου και των συνεργατών του: απλότητα και ειλικρίνεια (Β' Κορ. 1/α' 12). Ο όρος «απλότητα» χρησιμοποιείται για να εκφράσει την προσωπική ακεραιότητα στον λόγο και στη συμπεριφορά. Με άλλα λόγια, αποκαλύπτει την αγνότητα των κινήτρων (Εφεσ. 6/ζ' 5, Κολ. 3/γ' 22). Αντίστοιχα, ο όρος «ειλικρίνεια» επίσης υποδηλώνει την ακεραιότητα και την καθαρότητα των κινήτρων.

Οι Κορίνθιοι δεν θα έπρεπε να αμφισβητούν την καθαρότητα των προθέσεων του Παύλου. Ο ίδιος ξεκαθαρίζει ότι η απλότητα και η ειλικρίνειά του προέρχονται από τον Θεό. Επίσης, στο ίδιο εδάφιο, ο Παύλος προσθέτει ότι «όχι με σαρκική σοφία, αλλά με χάρη Θεού» δίνονται αυτά τα χαρακτηριστικά διακονίας.

Φαίνεται ότι οι αντίπαλοι του Παύλου παρερμήνευσαν τα λόγια του σε προηγούμενες επιστολές (Β' Κορ. 1/α' 13-14). Ο Παύλος όμως διαβεβαιώνει ότι οι προθέσεις του ήταν ξεκάθαρες και κατανοητές. Ήταν σίγουρος ότι η ακεραιότητα των λόγων, των προθέσεων και των πράξεων του θα αποκαλυφθεί «κατά την ημέρα του Κυρίου Ιησού» (εδ. 14).

ΣΚΕΨΗ: Ποια είναι η δική σας εμπειρία όταν οι προθέσεις ή τα κίνητρά σας, όσο καλοπροαίρετα και ειλικρινή κι αν ήταν, αμφισβητήθηκαν ή παρερμηνεύτηκαν; Τι δείχνει αυτό για το πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε όταν κρίνουμε τα κίνητρα των άλλων;

Τρίτη 25 Αυγούστου

ΑΛΛΑΓΗ ΣΧΕΔΙΩΝ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

Είδαμε ότι κάποιοι στην Κόρινθο αμφισβητούσαν τις προθέσεις και την αγάπη του Παύλου. Σήμερα θα εξετάσουμε έναν συγκεκριμένο λόγο: τις αλλαγές στα ταξιδιωτικά του σχέδια (Β' Κορ. 1/α' 15-2/β' 4). Διαβάστε Α' Κορ. 16/ις' 5-7. Ποιο ήταν το αρχικό ταξιδιωτικό σχέδιο του Παύλου;

.....

.....

Ο Παύλος είχε επισκεφθεί την Κόρινθο στο παρελθόν. Σύμφωνα με την Α' Κορ. 16/ις' 5-6, σχεδίαζε να περάσει από τη Μακεδονία καθ' οδόν προς την Κόρινθο και, πιθανόν, να μείνει εκεί τον χειμώνα. Από την Κόρινθο θα πήγαινε στην Ιουδαία με τις προσφορές που είχαν συγκεντρωθεί για τους φτωχούς της Ιερουσαλήμ, όχι μόνο από τη Μακεδονία αλλά και από την Αχαΐα, τη Γαλατία και την Ασία. Ωστόσο, άλλαξε τα σχέδιά του εξαιτίας μιας κακής αναφοράς που έφερε ο Τιμόθεος από την Κόρινθο (Α' Κορ. 4/δ' 17, 16/ις' 10, Β' Κορ. 1/α' 1). Ο Παύλος σκόπευε να πάει κατευθείαν από την Έφεσο στην Κόρινθο και εκεί να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που του είχαν αναφερθεί από τον Τιμόθεο. Το νέο του ταξιδιωτικό πλάνο ήταν: Έφεσος, Κόρινθος, Μακεδονία, Κόρινθος, Ιουδαία (Β' Κορ. 1/α' 15, 16). Πήγε από την Έφεσο στην Κόρινθο, αλλά μετά επέστρεψε στην Έφεσο. Τα σχέδιά του άλλαξαν. Δεν επέστρεψε στην Κόρινθο όπως είχε προγραμματίσει, τουλάχιστον όχι αμέσως, επειδή η τελευταία του επίσκεψη δεν πήγε καλά. Έτσι επέστρεψε στην Έφεσο και τους έγραψε μια επιστολή. Προτίμησε να στείλει επιστολή παρά να ρισκάρει να επιδεινώσει την κατάσταση με μια νέα επίσκεψη (Β' Κορ. 2/β' 1, 3).

Οι προθέσεις του Παύλου κατά την τελευταία του επίσκεψη παρερμηνεύτηκαν. Κάποιοι στην Κόρινθο είπαν ότι ήταν αναξιόπιστος και ότι δεν τους αγαπούσε αρκετά (Β' Κορ. 1/α' 17). Στην απάντησή του, ο Παύλος στρέφει το βλέμμα τους στο ευαγγέλιο του Χριστού. Ήταν πιστός στις προθέσεις του να επισκεφθεί τους Κορίνθιους στην καλύτερη ευκαιρία, όπως ακριβώς και ο Θεός είναι πιστός στην εκπλήρωση των υποσχέσεών Του προς αυτούς μέσω του Χριστού (Β' Κορ. 1/α' 18-22). «Επειδή, όλες οι υποσχέσεις του Θεού είναι σ' Αυτόν το Ναι, και σ' Αυτόν το Αμήν, προς δόξαν του Θεού μέσα από μας» (Β' Κορ. 1/α' 20). Έτσι, η απάντησή του δεν ήταν ένα συγκεκριμένο «ναι» και «όχι» ανάλογα με τις περιστάσεις, όπως τον κατηγορούσαν, αλλά ήταν πάντα «σ' Αυτόν το Ναι», όπως και το έργο του Θεού εν Χριστώ είναι πάντα «σ' Αυτόν Ναι» (Β' Κορ. 1/α' 19). Επομένως, ο λόγος που ο Παύλος έγραψε επιστολή στους

Κορίνθιους αντί να τους επισκεφθεί ήταν η ειλικρινής αγάπη του για αυτούς, και όχι το αντίθετο (Β' Κορ. 2/β' 4). Μια νέα επίσκεψη αμέσως μετά την οδυνηρή προηγούμενη θα προκαλούσε περισσότερη λύπη, όχι τη χαρά που ήθελε να τους δώσει με την παρουσία του (Β' Κορ. 1/α' 24, 2/β' 3). Πόσο εύκολα παρερμηνεύτηκαν οι καλές του προθέσεις.

Τετάρτη 26 Αυγούστου

ΣΥΓΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Παύλος, αντί να επισκεφθεί τους Κορίνθιους για δεύτερη φορά, επέστρεψε στην Έφεσο και τους έστειλε μια επιστολή η οποία λύπησε τους Κορίνθιους (Β' Κορ. 2/β' 3, 4, 7/ζ' 8,12).

Διαβάστε Β' Κορ. 7/ζ' 5-13. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα όσων τους έγραψε και ποια ήταν η αντίδραση του Παύλου σε αυτό το αποτέλεσμα;

.....
.....

Ο Παύλος και ο Τίτος συναντήθηκαν αργότερα στη Μακεδονία, όπου ο Παύλος έμαθε από τον Τίτο τα εξαιρετικά νέα ότι τα αυστηρά του λόγια είχαν φέρει θετικά αποτελέσματα, κάτι που γέμισε χαρά την καρδιά του. Αν και παλαιότερα κάποιιοι στην Κόρινθο είχαν στραφεί εναντίον του Παύλου, τώρα η εκκλησία στάθηκε στο πλευρό του. Πόσο σημαντικό είναι να στηρίζουμε τους υπευθύνους των εκκλησιών μας. Ως μέλη της εκκλησίας, μπορούμε να κάνουμε το έργο τους πολύ πιο εύκολο.

Διαβάστε Β' Κορ. 2/β' 5-11. Ποια είναι η κεντρική ιδέα εδώ;

.....
.....

Η περικοπή αυτή αναφέρεται σε μια περίπτωση εκκλησιαστικής πειθαρχίας. Οι μελετητές διαφωνούν αν ο υπαίτιος είναι ο άνθρωπος της αιμομιξίας της Α' Κορ. 5/ε' 1-5 ή κάποιος άλλος, ένα άτομο που επηρέασε άλλους στην εκκλησία να κατηγορήσουν τον Παύλο ότι ήταν ασυνεπής στις ταξιδιωτικές του αποφάσεις και αδιάφορος. Το πλαίσιο φαίνεται να ευνοεί τη δεύτερη εκδοχή. Σε κάθε περίπτωση, το σημαντικότερο μήνυμα είναι ο τρόπος με τον οποίο η εκκλησία πρέπει να αντιμετωπίζει κάποιον που βρίσκεται σε αμαρτία.

Η περικοπή διδάσκει ότι ο σκοπός της εκκλησιαστικής πειθαρχίας είναι η αποκατάσταση μέσω της συγχώρησης και της επαναβεβαίωσης της αγάπης προς τον αμαρτωλό (Β' Κορ. 2/β' 6-8,10). Δείχνει επίσης ότι η εκκλησιαστική πειθαρχία μπορεί να είναι επώδυνη, αλλά είναι απαραίτητη. Όσο καλοπροαίρετες κι αν είναι οι προθέσεις τους και όσο κι αν θέλουν να δίνουν έμφαση στη χάρη, κάποιες

εκκλησίες μπορεί να αποφεύγουν κάθε αντιμετώπιση ακόμη και φανεράς αμαρτίας. Από την άλλη πλευρά, άλλες μπορεί να γίνονται υπερβολικά αυστηρές, χωρίς συγχώρηση και σκληρές. Η αμαρτία πρέπει να αντιμετωπίζεται, αλλά με αγάπη. Έτσι, ο Παύλος μπορούσε να προτρέψει την εκκλησία να επαναβεβαιώσει την αγάπη της προς τον παραβάτη (Β' Κορ. 2/β' 8), επειδή και ο ίδιος αγαπούσε την εκκλησία! (Β' Κορ. 2/β' 4)

ΣΚΕΨΗ: Η εκκλησία στην Κόρινθο μπορούσε να αγαπήσει τον παραβάτη (Β' Κορ. 2/β' 8), επειδή η ίδια ήταν αποδέκτης της αγάπης του Θεού μέσω της αγάπης του Παύλου. Τι μας διδάσκει αυτό για την αγάπη;

Πέμπτη 27 Αυγούστου

«ΝΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΜΕ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»

Διαβάστε Β' Κορ. 2/β' 12,13. Πού πήγε ο Παύλος αφού έγραψε την επιστολή που λύπησε τους Κορίνθιους; Τι έκανε εκεί;

.....
.....

Η καρδιά του Παύλου ήταν ανήσυχη ενώ περίμενε τον Τίτο (Β' Κορ. 7/ζ' 5, 6). Παρόλη την ανησυχία του, δεν μπορούσε να σταματήσει να μιλά για τον Ιησού (Β' Κορ. 2/β' 12). Αγαπούσε τον Ιησού πάρα πολύ. Εκείνη τη στιγμή δεν γνώριζε ακόμη τα αποτελέσματα της επιστολής του. Ήταν ανυπόμονος να συναντήσει τον Τίτο και να μάθει την αντίδραση των Κορινθίων.

Το έργο του Παύλου στην Τρωάδα ήταν επιτυχημένο, αλλά «δεν μπορούσε να παραμείνει εκεί περισσότερο. Η φροντίδα όλων των εκκλησιών, και ιδιαίτερα η φροντίδα της εκκλησίας της Κόρινθου πίεζε βαριά την ψυχή του. Έλπιζε να συναντήσει τον Τίτο στην Τροία και να μάθει από αυτόν πώς είχαν δεχθεί οι Κορίνθιοι αδελφοί τις συμβουλές και τις επιπλήξεις που τους είχε απευθύνει. Αλλά σε αυτό απογοητεύθηκε. Αναφερόμενος στην περίπτωση αυτή, έγραφε: “Δεν έλαβον άνεσιν εις το πνεύμα μου, διότι δεν εύρον Τίτον τον αδελφόν μου.” Έτσι, έφυγε από την Τροία και έφθασε στη Μακεδονία, όπου στους Φιλίππους συνάντησε τον Τιμόθεο.» Π.Α. σ. 283.

Διαβάστε Β' Κορ. 2/β' 14-17. Ποια ήταν η αντίδραση του Παύλου όταν συνάντησε τον Τίτο στη Μακεδονία και έμαθε για τη θετική ανταπόκριση των Κορινθίων;

.....
.....

Σε μια έκρηξη χαράς, ο Παύλος επιβεβαιώνει ότι ο Θεός «μας κάνει πάντοτε να θριαμβεύουμε διαμέσου του Χριστού» (εδ. 14). Τι θαυμάσια δήλωση! Μια καρδιά γεμάτη από την παρουσία του Χριστού

διαχέει «σε κάθε τόπο... την οσμή της γνώσης Του» (εδ. 14). Ο Παύλος χαίρεται εν Χριστώ, γιατί η οδυνηρή επιστολή έφερε τον καρπό που επιθυμούσε (Β' Κορ. 7/Ζ' 5-9). Αυτή είναι μια μεγάλη νίκη. Παράλληλα, στη Β' Κορ. 2/β' 17, ο Παύλος επαναβεβαιώνει την ειλικρίνειά του ως απόστολος του Χριστού (Β' Κορ. 2/β' 17, 1/α' 12). Σύμφωνα με αυτό το εδάφιο, εκείνο που ξεχωρίζει έναν πιστό υπηρέτη του Χριστού από έναν ψευδοδιδάσκαλο είναι ότι ο δεύτερος διαστρεβλώνει και εκμεταλλεύεται το ευαγγέλιο προς δικό του όφελος, ενώ ο πρώτος κηρύττει τον Λόγο του Θεού με ολόψυχη αγάπη προς τον Χριστό.

ΣΚΕΨΗ: Ποιο είναι το κίνητρό σας σε ό,τι κάνετε, ειδικά όταν το κάνατε στο όνομα του Ιησού;

Παρασκευή 28 Αυγούστου

Δύση Ηλίου: 20:01'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Α. σελ. 283-293.

«Εκείνοι που έχουν περάσει τις μεγαλύτερες θλίψεις είναι συχνά εκείνοι που προσφέρουν τη μεγαλύτερη παρηγοριά στους άλλους, φέρνοντας ηλιοφάνεια όπου κι αν βρίσκονται. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν παιδαγωγηθεί και εξευγενισθεί μέσα από τις δοκιμασίες τους· δεν έχασαν την εμπιστοσύνη τους στον Θεό όταν τους χτύπησαν οι δυσκολίες, αλλά προσκολλήθηκαν ακόμη περισσότερο στην προστατευτική Του αγάπη. Αυτοί οι άνθρωποι αποτελούν ζωντανή απόδειξη της τρυφερής φροντίδας του Θεού.» Ellen G. White, *God's Amazing Grace*, p. 122.

«Μια αφιερωμένη χριστιανική ζωή διαχέει πάντοτε φως, παρηγοριά και ειρήνη. Χαρακτηρίζεται από αγνότητα, διακριτικότητα, απλότητα και χρησιμότητα. Καθοδηγείται από εκείνη την ανιδιοτελή αγάπη που αγιάζει την επιρροή της. Είναι γεμάτη από τον Χριστό και αφήνει ένα ίχνος φωτός όπου κι αν πηγαίνει εκείνος που το κατέχει.» Ellen G. White, *God's Amazing Grace*, p. 122.

«Ο απ. Παύλος θεώρησε αναγκαίο να επιπλήξει το κακό μέσα στην εκκλησία, αλλά δεν έχασε την αυτοκυριαρχία του καθώς επέπληττε το σφάλμα. Εξηγεί με αγωνία τον λόγο της ενέργειάς του. Πόσο προσεκτικά εργαζόταν ώστε να γίνει κατανοητό ότι ήταν φίλος εκείνων που έσφαλλαν! Τους έκανε να καταλάβουν ότι το να τους προξενεί πόνο, προκαλούσε πόνο στον ίδιο. Άφησε εντυπωμένο στη σκέψη τους ότι το ενδιαφέρον του ταυτιζόταν με το δικό τους.» Ellen G. White, *SDA Bible Commentary*, vol. 6, p. 1094.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Στη Β' Κορ. 2/β' 1-14, ο Παύλος επιβεβαιώνει την ακεραιότητά του στη διακονία. Γιατί αυτή η ιδιότητα είναι τόσο σημαντική για

- τη διακονία;
2. Το ότι ο Παύλος άλλαξε τα ταξιδιωτικά του σχέδια, τι μας διδάσκει για την ανάγκη ευελιξίας στη χριστιανική διακονία; Γιατί είναι σημαντικό να είμαστε ανοιχτοί σε αλλαγές όταν αυτό είναι απαραίτητο;
  3. Ο Παύλος αντιμετώπισε αγωνία και άγχος στη διακονία του. Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι οι υπεύθυνοι της εκκλησίας είναι άνθρωποι εκτεθειμένοι σε αγωνίες όπως όλοι μας. Τι μπορούμε να κάνουμε ως μέλη της εκκλησίας ώστε να ελαφρύνουμε το έργο τους;
  4. Ο Παύλος αναφέρεται στην ανησυχία του (Β' Κορ. 2/β' 13) ακριβώς πριν αναφέρει τον θρίαμβό του εν Χριστώ (Β' Κορ. 2/β' 14). Πώς μπορούσε να μιλά για την αδυναμία και τη δύναμή του ταυτόχρονα; Πώς μπορούμε κι εμείς να κάνουμε το ίδιο;

10. ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Αν και σε όλα θλιβόμαστε, όμως δεν στενοχωρούμαστε· αν και βρισκόμαστε σε απορία, όμως δεν απελπιζόμαστε· αν και διωκόμαστε, όμως δεν είμαστε εγκαταλειμμένοι· αν και καταβαλλόμαστε, όμως δεν χανόμαστε· περιφέροντας πάντοτε στο σώμα τη νέκρωση του Κυρίου Ιησού, για να φανερωθεί στο σώμα μας και η ζωή του Ιησού» Β' Κορινθίους 4/δ' 8-10.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Β' Κορ. 3/γ' 1-9, 4/δ' 7-18, 5/ε' 11-15, Κολ. 1/α' 19-23, Εφες. 2/β' 13-16, Β' Κορ. 6/ς 11 - 7/ζ' 1, Β' Κορ. 7/ζ'.

Την περασμένη εβδομάδα είδαμε ότι ο Παύλος, τονίζοντας την απλότητα και την ειλικρίνειά του, υπερασπίστηκε τον εαυτό του απέναντι στις κατηγορίες ότι ήταν ασυνεπής και ότι δεν αγαπούσε τους Κορινθίους. Πάντα εργαζόταν για το καλό των πνευματικών του παιδιών. Στη Β' Κορ. 2/β' 12-17, ξεκίνησε μια σκέψη η οποία συνεχίζεται μέχρι τη Β' Κορ. 7/ζ'. Μέσα από αυτήν, αναλογίζεται πώς είναι μια αυθεντική διακονία για τον Χριστό. Από τις σκέψεις του Παύλου μπορούμε να αντλήσουμε πολλά διδάγματα πάνω σε αυτό το θέμα. Αυτή την εβδομάδα θα εξετάσουμε τα κεφάλαια 3/γ'- 7/ζ' της Β' Κορινθίους, όπου ο Παύλος μιλά για τη διακονία του να κερδίζει ψυχές για τον Χριστό. Η Ε. Χουάιτ λέει: «Η μεταστροφή των αμαρτωλών και ο αγιασμός τους διαμέσου της αλήθειας αποτελούν τη μεγαλύτερη απόδειξη για τον λειτουργό του ευαγγελίου ότι ο Θεός τον κάλεσε στην υπηρεσία Του. Η απόδειξη της αποστολικής του κλίσης γράφεται επάνω στις καρδιές των μετανοούντων και εκδηλώνεται με την αναγεννημένη ζωή τους. Μέσα τους σχηματίζεται ο Χριστός, η ελπίδα της δόξας. Ο ιεροκήρυκας ενισχύεται με τις ζωντανές αυτές σφραγίδες της διακονίας του.» Π.Α. σελ. 287.

Κυριακή 30 Αυγούστου

ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΜΙΑΣ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Διαβάστε Β' Κορ. 3/γ' 1-9. Με ποια έννοια μπορούμε να είμαστε «επιστολή του Χριστού»;

.....
.....

Οι συστατικές επιστολές ήταν συνηθισμένες στον ελληνορωμαϊκό κόσμο. Ωστόσο, ο Παύλος δεν είχε τέτοιες επιστολές. Η μεταμορφωτική δύναμη του Αγίου Πνεύματος στη ζωή των Κορινθίων αποτέλούσε απόδειξη της αυθεντικότητας της διακονίας του. Παρόλα αυτά, ο Παύλος ήταν βέβαιος ότι δεν ήταν χάρη στη δική του ευφυΐα ή στις προσωπικές του προσπάθειες που δημιουργήθηκε η εκκλησία στην Κόρινθο (Β' Κορ. 3/γ' 4-6). Δεν επιδίωκε να προβάλλει τον εαυτό του (Β' Κορ. 3/γ' 5, Α' Κορ. 2/β' 2).

Ο Παύλος μιλάει για τη διακονία του κάνοντας μια σύντομη αναφορά στις δύο διαθήκες: την παλαιά, που εκπροσωπείται από τον Μωυσή, και τη νέα, που εκπροσωπείται από τον ίδιο και τους συνεργάτες του. Ένας βιαστικός αναγνώστης ίσως νομίσει ότι η παλαιά διαθήκη δεν έδινε καμία ελπίδα σωτηρίας, αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια. Η σωτηρία ήταν διαθέσιμη τόσο στην παλαιά όσο και στη νέα διαθήκη. Η παλαιά διαθήκη ήταν το ευαγγέλιο δοσμένο εκ των προτέρων. «Προβλέποντας, μάλιστα, η Γραφή ότι ο Θεός ανακηρύσσει δίκαιους τους ανθρώπους από τα έθνη με την πίστη, προανήγγειλε στον Αβραάμ, ότι: "Σε σένα θα ευλογηθούν όλα τα έθνη"» (Γαλ. 3/γ' 8). Στη Β' Κορ. 3/γ' 1 - 4/δ' 6 βλέπουμε ότι η παλαιά διαθήκη χρησιμοποιείται για να συμβολίσει τη νομικιστική εμπειρία εκείνων που βασίζονταν στα δικά τους έργα υπακοής ως μέσο για να ευαρεστήσουν τον Θεό. Η νέα διαθήκη, ωστόσο, αντιπροσωπεύει την εμπειρία εκείνων που βασίζονται ολοκληρωτικά στη χάρη του Θεού, για να κάνουν όλα όσα Εκείνος έχει υποσχεθεί να πραγματοποιήσει για αυτούς και μέσα τους.

Ο Παύλος αναφέρεται στις δύο διαφορετικές αντιδράσεις στο ευαγγέλιο, των πιστών και των απίστων. Δεν αναφέρεται σε δύο διαφορετικά ευαγγέλια, ένα στην Παλαιά Διαθήκη και ένα στην Καινή, γιατί υπάρχει μόνο ένα ευαγγέλιο, που προσφέρεται από τον Θεό, «ο Οποίος μας έσωσε, και μας κάλεσε με άγια κλήση, όχι σύμφωνα με τα έργα μας, αλλά σύμφωνα με τη δική Του πρόθεση και χάρη, που δόθηκε σε μας εν Χριστώ Ιησού προαιώνια» (Β' Τιμ. 1/α' 9).

«Αυτό δεν σημαίνει ότι η Β' Κορινθίους 2/β' 14 - 4/δ' 6 δεν περιέχει κάποια ιστορικά στοιχεία». Skip MacCarty, In Granite or Ingrained?: What the Old and New Covenants Reveal about the Gospel, the Law, and the Sabbath, σ. 120. Όμως ο Παύλος χρησιμοποιεί αυτή την ιστορία για να τονίσει ότι κάποιος

«σώζονται» ενώ άλλοι «χάνονται» (Β' Κορ. 2/β' 15). Εξαιτίας της αντιδρασης απέναντι στη διακονία του Μωυσή – δηλαδή της απιστίας και της έλλειψης πίστης – η διακονία του μπορεί να θεωρηθεί διακονία καταδίκης και θανάτου. Επειδή όμως η εκκλησία της Κορίνθου πίστεψε, η διακονία του Παύλου ανάμεσά τους αποδείχθηκε διακονία δικαιοσύνης, διακονία του Αγίου Πνεύματος που δίνει ζωή. Αυτή η εμπειρία σωτηρίας της εκκλησίας στην Κόρινθο αποτελεί απόδειξη της αυθεντικής διακονίας του Παύλου.

Δευτέρα 31 Αυγούστου

ΠΟΝΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ

Διαβάστε Β' Κορ. 4/δ' 7-18. Κάντε μια λίστα με τα παθήματα του Παύλου. Πώς υπέμενε τα παθήματά του;

.....
.....

Ο Ιωάννης Χους, ο μεγάλος μεταρρυθμιστής της παλαιάς Βοημίας, είπε κάποτε για τον Ιησού: «Αυτός είναι Κυρίαρχος του κόσμου, ενώ εμείς είμαστε ευτελείς αμαρτωλοί. Και όμως, Αυτός υπέφερε. Γιατί λοιπόν να μην υποφέρουμε και εμείς, αφού τα παθήματα σκοπό έχουν την κάθαρσή μας;» Τ.Π.Σ. σελ. 119.

Αιώνες νωρίτερα, ο απ. Παύλος έδειξε την ίδια προθυμία να υποφέρει για τον Χριστό. Γνώριζε ότι δεν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα εύθραυστο πήλινο σκεύος (εδ. 7). Ένωθε συνεχώς πιεσμένος από παντού, απορημένος, διωκόμενος και καταβαλλόμενος· κι όμως δεν συντριβόταν, δεν απελπιζόταν, δεν εγκαταλειπόταν ούτε καταστρεφόταν (εδ. 8-9). Ήταν πρόθυμος να φέρει «πάντοτε στο σώμα τη νέκρωση του Κυρίου Ιησού, για να φανερωθεί... η ζωή του Ιησού» μέσα του (εδ. 10-11).

Με τη φράση «νέκρωση του Κυρίου Ιησού», ο Παύλος πιθανότατα εννοούσε τα παθήματα που ανέφερε στα προηγούμενα εδάφια. Αντίστοιχα, η φράση «η ζωή του Ιησού» πιθανόν αναφέρεται στις απελευθερώσεις από τον θάνατο ή στην πνευματική δύναμη για την παρούσα ζωή. Εντέλει όμως, είναι μια αναφορά στην ανάσταση (εδ. 12).

Είναι ενδιαφέρον ότι οι έννοιες θάνατος και ζωή εμφανίζονται μαζί και στα τρία εδάφια στη Β' Κορ. 4/δ' 10-12. Αυτό είναι μια υπενθύμιση ότι η τωρινή ζωή είναι συνυφασμένη με τον θάνατο. Ωστόσο, στη μελλοντική δόξα, θα ζούμε χωρίς την παρουσία του θανάτου (Αποκ. 20/κ' 14, 21/κα' 4).

Το πιο σημαντικό είναι ότι η Β' Κορ. 4/δ' 7-18 δείχνει πως το ευαγγέλιο κηρύττεται μέσω ευάλωτων ανθρώπων, ώστε όλη η δόξα να ανήκει μόνο στον Θεό (εδ. 15). Συχνά οι ιεραπόστολοι υποφέρουν

κατά τη διάρκεια του έργου τους. Ωστόσο, η θλίψη μας εδώ είναι ελαφριά και προσωρινή σε σύγκριση με το αιώνιο βάρος δόξας που μας περιμένει (εδ. 17). Ο πιστός ζει με πίστη, όχι βασιζόμενος «σ' αυτά που βλέπονται» (Β' Κορ. 4/δ' 18, 5/ε' 7).

Αυτή η ελπίδα της μελλοντικής ζωής είχε κατακτήσει τόσο πολύ τον νου του Παύλου, ώστε εξακολουθεί να μιλά γι' αυτήν και στη συνέχεια (Β' Κορ. 5/ε' 1-10). Αναφέρεται στο θνητό μας σώμα ως «επίγεια οικία». Αντιθέτως, η «από τον Θεό οικοδομή» είναι μια μεταφορά για το αναστημένο, αιώνιο σώμα (Β' Κορ. 5/ε' 1), την μεγάλη ελπίδα των πιστών όλων των εποχών.

ΣΚΕΨΗ: Γιατί είναι τόσο σημαντικό, ό,τι κι αν περνάμε τώρα, να κρατάμε πάντοτε μπροστά μας την ελπίδα της ανάστασης – της δικής μας ανάστασης; (Α' Κορ. 15/ε' 52)

Τρίτη 1 Σεπτεμβρίου

ΧΡΙΣΤΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗΣ

Διαβάστε Β' Κορ. 5/ε' 11-15. Πώς δείχνει αυτή η περικοπή ότι η διακονία του Παύλου είναι επικεντρωμένη στον Χριστό;

.....
.....

Ο Παύλος γνώριζε ότι έπρεπε να δώσει λόγο για τη διακονία του στον Χριστό (Β' Κορ. 5/ε' 10). Γνώριζε «τον φόβο του Κυρίου» και επιδίωκε να πείσει τους ανθρώπους σχετικά με το ευαγγέλιο του Χριστού (εδ. 11). Αυτός ο φόβος είναι σεβασμός και δέος προς τον Χριστό και, ως εκ τούτου, συνδυάζεται με την αγάπη του Παύλου για τον Χριστό και την εμπιστοσύνη του στην αγάπη του Χριστού προς αυτόν. Κατά την Παλαιά Διαθήκη, το να φοβάται κανείς τον Κύριο σημαίνει να περπατά στους δρόμους Του, να Τον αγαπά και να Τον υπηρετεί με όλη την καρδιά και την ψυχή του (Δευτ. 10/ι' 12).

Η διακονία του Παύλου δεν ήταν επικεντρωμένη στον εαυτό του, αλλά στον Χριστό. Δεν επαινούσε τον εαυτό του. Ο λόγος για τον οποίο καυχόταν ήταν ο Χριστός (Β' Κορ. 12/ιβ' 9). Είπε: «Σε μένα, όμως, μη γένοιτο να καυχήμαι, παρά μονάχα στον σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού» (Γαλ. 6/ς' 14). Έτσι, η ευκαιρία των Κορινθίων να καυχούνται για τον Παύλο (Β' Κορ. 5/ε' 12) σήμαινε ότι μπορούσαν να είναι περήφανοι για τη χριστοκεντρική διακονία του, σε αντίθεση με την εγωκεντρική διακονία των αντιπάλων του.

Διαβάστε Β' Κορ. 5/ε' 16-21, Κολ. 1/α' 19-23 και Εφεσ. 2/β' 13-16. Τι εννοούσε ο Παύλος με τη φράση «διακονία της συμφιλίωσης»;

.....
.....

Ο Χριστός είναι ο κατεξοχήν λειτουργός της συμφιλίωσης. Γι' αυτό «έδωσε σε μας τη διακονία της συμφιλίωσης» (Β' Κορ. 5/ε' 18). Η ιδέα της συμφιλίωσης επαναλαμβάνεται συνεχώς στη Β' Κορ. 5/ε' 16-21. Είναι μια βασική έννοια για τον Παύλο και πρέπει να είναι και για εμάς.

Ο Θεός συμφιλίωσε την ανθρωπότητα με τον εαυτό Του μέσω του εξιλαστήριου θανάτου του Υιού Του. Εκείνοι που συμφιλιώθηκαν με τον Θεό, τώρα «είναι ένα καινούργιο κτίσμα» (εδ. 17). Τώρα, καλούνται να μεταδώσουν αυτό το μήνυμα της συμφιλίωσης, διακηρύττοντας το ευαγγέλιο του Χριστού (εδ. 19). Με αυτή την έννοια, «είμαστε, λοιπόν, πρεσβευτές υπέρ του Χριστού, ωσάν ο Θεός να σας παρακαλούσε μεταχειριζόμενος εμάς» (εδ. 20).

ΣΚΕΨΗ: Σκεφτείτε τι έχει κάνει ο Χριστός για εμάς. Σκεφτείτε την ενοχή, την αμαρτία και την καταδίκη που θα ήταν δικές μας αν δεν είχε κάνει τη συμφιλίωση επάνω στον σταυρό. Πώς αυτό θα πρέπει να επηρεάζει τον τρόπο με τον οποίο σχετιζόμαστε με τους άλλους, ιδιαίτερα με εκείνους που δεν γνωρίζουν τον Κύριο;

Τετάρτη 2 Σεπτεμβρίου

ΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΓΙΟΣΥΝΗ

Στη Β' Κορ. 6/ς' 3-10, ο Παύλος συνεχίζει να ενθαρρύνει τους Κορίνθιους να συμφιλιωθούν με τον Θεό. Παρουσιάζει έναν μακρύ κατάλογο δυσκολιών και θριάμβων για να δείξει τι σημαίνει να είναι κανείς ακόλουθος του Χριστού και υπηρέτης του Θεού. Εν ολίγοις, αναφέρει δύσκολες καταστάσεις (εδ. 4, 5), αρετές χαρακτήρα (εδ. 6), εφόδια για τη διακονία (εδ. 7) και εναλλαγές της διακονίας (εδ. 8-10). Αφού προτρέπει τα μέλη της εκκλησίας στην Κόρινθο να συμφιλιωθούν με τον Θεό, ο Παύλος τους καλεί να ζήσουν μια άγια ζωή, απομακρυνόμενοι από την επιβλαβή επιρροή των απίστων και από καθετί ακάθαρτο (εδ. 14-17).

Διαβάστε Β' Κορ. 6/ς' 11 - 7/ζ' 1. Πώς μοιάζει μια άγια ζωή;

.....
.....

Σε αυτήν την περικοπή, ο Παύλος τονίζει τη σημασία της στοργής και της αγάπης μέσα στην εκκλησία (Β' Κορ. 6/ς' 11-13). Η απόδειξη ότι οι άνθρωποι έχουν συμφιλιωθεί με τον Θεό είναι ότι επιδιώκουν συμφιλίωση και μεταξύ τους.

Στη συνέχεια, η κλήση προς αγιосύνη δίνεται μέσα από έξι προτροπές: ●«Μη ομοζυγείτε με τους απίστους» (Β' Κορ. 6/ς' 14) ●«Βγείτε έξω από ανάμεσά τους» (εδ. 17) ●«και αποχωριστείτε» (εδ. 17) ●«και μη αγγίξετε τίποτε ακάθαρτο» (εδ. 17) ●«Ας καθαρίσουμε τον εαυτό μας από κάθε μολυσμό σάρκας και πνεύματος» (Β' Κορ. 7/ζ'

1) •«εκπληρώνοντας αγιοσύνη με φόβο Θεού» (εδ. 1).

Αυτές οι προτροπές δείχνουν ότι ο Άγιος Θεός απαιτεί μια άγια ζωή και απομάκρυνση από την ειδωλολατρία.

Από την άλλη πλευρά, το απόσπασμα περιέχει επίσης επτά υποσχέσεις που αναδεικνύουν τον ρόλο της χριστιανικής εκκλησίας ως άγιου ναού: ♦«Θα κατοικώ μέσα σ' αυτούς» ♦«και θα περπατάω» ♦«και θα είμαι ο Θεός τους» ♦«και αυτοί θα είναι λαός Μου» ♦«Εγώ θα σας δεχθώ» ♦«και θα είμαι Πατέρας σας» ♦«και εσείς θα είστε γιοι Μου και θυγατέρες» (Β' Κορ. 6/ς' 16-18).

Παρατηρήστε ότι οι τέσσερις υποσχέσεις στη Β' Κορ. 6/ς' 16 αποτελούν τη βάση για τις τρεις προσταγές στο εδ. 17 (δείτε τη λέξη «Γι' αυτό» στην αρχή του εδαφίου 17). Αυτό δείχνει ότι η αγιοσύνη δεν είναι αποτέλεσμα ανθρώπινης προσπάθειας, αλλά το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα στην καρδιά. Παρόλα αυτά, οι πιστοί πρέπει να κάνουν το δικό τους μέρος, απορρίπτοντας την ειδωλολατρία και κάθε ακάθαρτη πράξη.

ΣΚΕΨΗ: Τι μας λένε οι υποσχέσεις του Θεού στη Β' Κορ. 6/ς' 16-18 σχετικά με το τι είναι η αγιοσύνη;

Πέμπτη 3 Σεπτεμβρίου

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Διαβάστε Β' Κορ. 7/ζ'. Ποια είναι τα συναισθήματα του Παύλου όταν μαθαίνει ότι οι Κορίνθιοι έχουν μετανοήσει;

.....
.....

Πόση αγάπη ρέει από τα λόγια «είστε μέσα στις καρδιές μας» (Β' Κορ. 7/ζ' 3, δείτε και Β' Κορ. 6/ς' 11). Από τη βαθιά επιθυμία του να ανταποκριθούν στην αγάπη του, ο Παύλος λέει επίσης: «Δεχθείτε μας μέσα (στις καρδιές) σας» (Β' Κορ. 7/ζ' 2). Αν και η φράση «στις καρδιές» δεν υπάρχει στο εδάφιο, είναι προφανής από τα συμφραζόμενα.

Πράγματι, οι Κορίνθιοι άνοιξαν τις καρδιές τους προς τον Παύλο και τους συνεργάτες του. Γι' αυτό το εδάφιο 4 είναι μια έκρηξη χαράς. Τα λόγια του Παύλου εκφράζουν πόσο θετικά είναι τα συναισθήματά του εκείνη τη στιγμή: «Πολλήν παρηγοσία έχω σε σας, πολλή καύχηση έχω για σας· είμαι γεμάτος από παρηγορία, έχω τη χαρά που, σε όλη τη θλίψη μας, υπερπερισσεύει» (Β' Κορ. 7/ζ' 4). Ο Παύλος είναι γεμάτος παρηγορία και χαρά. Πόση παρηγορία και χαρά μπορούν να φέρουν οι εκκλησίες μας στις καρδιές των διακόνων τους, αφοσιώνοντας πιστά τον εαυτό τους στον Χριστό.

Στη Β' Κορ. 7/ζ' 5-16, ο Παύλος εξηγεί περαιτέρω τον λόγο της παρηγορίας και της χαράς του. Αυτές οι δύο έννοιες κυριαρχούν στο

απόσπασμα. Αυτή η ενότητα της επιστολής τελειώνει με τον ίδιο τρόπο που άρχισε, δηλαδή με μεγάλη παρηγοριά από τον Θεό (Β' Κορ. 1/α' 3-7). Η παρηγοριά του Παύλου στη Β' Κορ. 7/ζ' προέρχεται από την ανακούφιση που ένιωσε, επειδή η αυστηρή του επιστολή έφερε το αποτέλεσμα που ήθελε.

Αν και αυτή η ανακούφιση είναι αποτέλεσμα της θετικής αναφοράς του Τίτου, τελικά, ο Θεός είναι η πηγή της παρηγοριάς που έλαβε ο Παύλος (Β' Κορ. 7/ζ' 6). Ο Θεός είναι πράγματι «Θεός κάθε παρηγορίας, Αυτός που μας παρηγορεί σε κάθε μας θλίψη» (Β' Κορ. 1/α' 3, 4).

Είναι ενδιαφέρον ότι ενώ ο Παύλος είναι «γεμάτος από παρηγορία», είναι και υπερβολικά χαρούμενος (Β' Κορ. 7/ζ' 4, 7, 13). Αν και η επιστολή του προκάλεσε μεγάλη θλίψη, αυτή η θλίψη ήταν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και είχε ως σκοπό τη μετάνοια (Β' Κορ. 7/ζ' 9-11): «Λυπηθήκατε κατά Θεόν» (εδ. 11), «Δεδομένου ότι, η λύπη κατά Θεόν γεννάει μετάνοια» (εδ. 10). Τι άλλο θα μπορούσε να φέρει μεγαλύτερη χαρά στην καρδιά ενός γνήσιου εργάτη του Θεού;

ΣΚΕΨΗ: Έχετε βιώσει ποτέ την «κατά Θεόν» λύπη στη ζωή σας; Πώς καταλάβατε ότι ήταν λύπη σύμφωνα με το θέλημα του Θεού για να σας οδηγήσει σε μετάνοια;

Παρασκευή 4 Σεπτεμβρίου

Δύση Ηλίου: 19:50'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Α. σελ. 283-293.

Την περασμένη εβδομάδα διαβάσαμε το παραπάνω απόσπασμα από το βιβλίο «Οι Πράξεις των Αποστόλων». Αξίζει να το ξαναδιαβάσουμε. Αυτή τη φορά, ας σταθούμε λίγο περισσότερο στα σημεία που αναφέρονται στην αυστηρή επιστολή του Παύλου, στα συναισθήματά του όταν την έγραψε και στη χαρά του όταν έλαβε τα καλά νέα για την ειλικρινή μετάνοια των παραληπτών. Στη συνέχεια, ας σκεφτούμε τι μας λείπει αυτό για την αυθεντικότητα της διακονίας του Παύλου και τι διδάγματα μπορούμε να εφαρμόσουμε στο έργο μας για τον Χριστό.

«Πρέπει να φανερώσουμε στο σύμπαν, στον έκπτωτο κόσμο και στους αναμάρτητους κόσμους, ότι υπάρχει συγχώρηση στον Θεό, ότι μέσω της αγάπης του Θεού μπορούμε να συμφιλιωθούμε μαζί Του. Ο άνθρωπος μετανοεί, συντρίβεται στην καρδιά, πιστεύει στον Χριστό ως εξιλαστήρια θυσία του και αντιλαμβάνεται ότι ο Θεός έχει συμφιλιωθεί μαζί του.» Ellen G. White, Special Testimonies On Education, p. 223.

«Ως εκκλησία έχουμε λάβει μεγάλο φως. Αυτό το φως ο Κύριος μάς το εμπιστεύτηκε για το καλό και την ευλογία του κόσμου. Μας έχει δοθεί η διακονία της συμφιλίωσης. Με δύναμη από τον ουρανό

πρέπει να παρακαλούμε τους ανθρώπους να συμφιλιωθούν με τον Θεό.» White, Letter 32, 1903.

Αφού συμφιλιωθούν με τον Θεό, οι άνθρωποι πρέπει να επιδιώκουν την αγιότητα. Σχολιάζοντας τη Β' Κορ. 7/ζ' 1, η Ε. Χουάιτ υπαινίσσεται τι εννοούσε ο Παύλος με την έκφραση «εκπληρώνοντας αγιοσύνη με φόβο Θεού». Λέει ότι ο Παύλος προσπαθούσε να βοηθήσει τους νέους πιστούς «να γίνουν ανεξάρτητοι, ακμάζοντες χριστιανοί, δυνατοί στην πίστη, θερμοί στο ζήλο και ολόψυχα καθιερωμένοι στον Κύριο και στο έργο της επέκτασης της βασιλείας Του.» Π.Α. σελ. 176.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Ο Παύλος αναφέρεται σε εμάς ως «χωμάτινα σκεύη» που περιέχουν τον θσαυρό του ευαγγελίου (Β' Κορ. 4/δ' 7). Πώς μπορεί η αδύναμη, ευπαθής και γεμάτη περιορισμούς ανθρώπινη κατάσταση να ενισχύει, αντί να υπονομεύει, το κήρυγμα του ευαγγελίου;
2. Τι σημαίνει να είναι κάποιος «καινούργιο κτίσμα»; (Β' Κορ. 5/ε' 17). Πώς επηρεάζει αυτό την καθημερινή μας ζωή; Πώς σας έκανε ο Χριστός καινούργιο άνθρωπο;
3. Στη Β' Κορ. 6/ς' 4, 5, ο Παύλος παρουσιάζει έναν μακρύ κατάλογο των δυσκολιών που αντιμετώπισε για χάρη του ευαγγελίου. Πώς αντέδρασε στα παθήματά του; (εδ. 6, 7) Πώς σας βοηθά να ανταποκριθείτε στα δικά σας;
4. Ο Παύλος αντιπαραβάλλει την κατά Θεόν λύπη με την κοσμική λύπη (Β' Κορ. 7/ζ' 10). Με ποιον τρόπο μπορεί η λύπη να σχετίζεται με τη μετάνοια; Πώς θα περιγράφατε την κατά Θεόν λύπη σε αντίθεση με την κοσμική λύπη;

11. ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επειδή, ξέρετε τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ότι, ενώ ήταν πλούσιος, έγινε για σας φτωχός, για να γίνετε εσείς πλούσιοι με τη φτώχεια Εκείνου» Β' Κορινθίους 8/η' 9.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Β' Κορ. 8/η'-9/θ', Ιωάν. 3/γ' 16, 17/ιζ' 5, Λουκ. 9/θ' 58, Αποκ. 13/ιγ' 8, Ρωμ. 12/ιβ' 8, 15/ιε' 26, 27.

Η Β' Κορινθίους 8/η' και 9/θ' δείχνει ότι ο Παύλος έδωσε στους Κορινθίους την ευκαιρία να υπηρετήσουν τους αδελφούς τους στην Ιουδαία. Αυτό το απόσπασμα δείχνει ότι η προσφορά είναι ένα προνόμιο που μας χαρίζει ο Θεός, ώστε να μπορούμε να μιμηθούμε τον αυτοθυσιαστικό χαρακτήρα του Χριστού. Η γλώσσα του ουρανού είναι η γλώσσα της δοτικότητας. Παρατηρήστε τα εντυπωσιακά αυτά λόγια: «Επειδή, με τέτοιον τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό Του τον Μονογενή» (Ιωάν. 3/γ' 16).

Επιπλέον, το Ιωάν. 3/γ' 16 εκφράζει ξεκάθαρα τον σκοπό του Θεού προσφέροντας τον Ιησού, «για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ' Αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή». Η διαχείριση και η αποστολή είναι συνδεδεμένες σε αυτό το απόσπασμα. Είναι αδιαχώριστες όπως οι δύο όψεις ενός νομίσματος. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Παύλος αποκαλεί τον εαυτό του και τους συνεργάτες του «οικονόμους των μυστηρίων του Θεού» (Α' Κορ. 4/δ' 1). Και εμείς επίσης είμαστε οικονόμοι με την ίδια έννοια.

Αυτή την εβδομάδα θα δούμε ότι οι έννοιες της χριστιανικής διαχείρισης και της αποστολής είναι βαθιά ριζωμένες στο παράδειγμα του Ιησού. Η διαχείριση και η αποστολή είναι αδιάσπαστα συνδεδεμένες. Η διακονία της διαχείρισης παρέχει στην εκκλησία οικονομικούς πόρους και ανθρώπινο δυναμικό για την εκπλήρωση της αποστολής του Θεού.

Κυριακή 6 Σεπτεμβρίου

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Το πλαίσιο των κεφ. 8/η' και 9/θ' της Β' Κορινθίους αφορά την ενθάρρυνση του Παύλου προς τα μέλη της Κορίνθου να ολοκληρώσουν έναν έρανο για τις φτωχές εκκλησίες στην Ιουδαία. Προφανώς είχαν ήδη δεσμευτεί να το κάνουν (Β' Κορ. 8/η' 10-11, 9/θ' 5, Α' Κορ. 16/ις' 1-4), αλλά τα προβλήματα στις σχέσεις μεταξύ τους και με τον Παύλο είχαν περιπλέξει τα πράγματα. Αφού αντιμετώπισε αυτά τα ζητήματα (Β' Κορ. 1/α'-7/ζ'), ο Παύλος στρέφεται τώρα στην ολοκλήρωση αυτού του έργου (Β' Κορ. 8/η'-9/θ').

Αρχικά, ο Παύλος αναφέρεται στο παράδειγμα των Μακεδόνων (Β' Κορ. 8/η' 1-7), των οποίων «η βαθιά τους φτώχεια» δεν τους εμπόδιζε να υπερχειλίσουν «σε πλούτο γενναιοδωρίας» (Β' Κορ. 8/η' 2). Όντως, η φτώχεια και η γενναιοδωρία μπορούν να συνυπάρχουν. Ωστόσο, αυτή η αξιοθαύμαστη γενναιοδωρία των Μακεδόνων δεν είναι παρά μια αναπαραγωγή της γενναιοδωρίας του Ιησού, ο οποίος έδωσε τον Εαυτό Του για εμάς (Β' Κορ. 8/η' 8-15).

Διαβάστε Β' Κορ. 8/η' 9. Τι μας λέει αυτό το εδάφιο για το παράδειγμα του Ιησού;

.....
.....

Η δήλωση του Παύλου στη Β' Κορ. 8/η' 9 είναι ένα από τα πιο εκπληκτικά, ισχυρά και βαθυστόχαστα εδάφια σε ολόκληρη την Αγία Γραφή. Ο Παύλος αφηγείται την ιστορία της αποστολής του Ιησού με απίστευτη σύνοψη, ενώ εδώ υπάρχει τόσο πολλή θεολογία. Είναι η ιστορία της απολύτρωσης, αλλά μέσα σε ένα μόνο εδάφιο.

Ακόμη πιο εντυπωσιακό είναι ότι η αφήγηση αυτή διατυπώνεται με οικονομικούς όρους. Ναι, ο Ιησούς ήταν πλούσιος. Ο πλούτος Του αναφέρεται στην προϋπαρξή Του στον ουρανό (Ιωάν. 17/ιζ' 5). Αποφάσισε να γίνει φτωχός, εγκαταλείποντας την ουράνια δόξα Του ερχόμενος σε αυτόν τον κόσμο των θλίψεων. Έγινε κυριολεκτικά φτωχός (Λουκ. 9/θ' 58). Αν και ήταν Ίσος με τον Θεό, «κένωσε τον Εαυτό Του, παίρνοντας δούλου μορφή, καθώς έγινε όμοιος με τους ανθρώπους· και βρέθηκε κατά το σχήμα ως άνθρωπος, ταπεινώσε τον Εαυτό Του, γινόμενος υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού» (Φιλιπ. 2/β' 7, 8).

Ο Ιησούς έδωσε τη ζωή Του για να μπορέσουμε εμείς να ζήσουμε αιώνια μαζί Του. Η προσφορά Του είχε σκοπό τη σωτηρία μας. Η διαχείριση και η αποστολή συμβαδίζουν. Η Β' Κορ. 8/η'-9/θ' αφηγείται μια συγκεκριμένη χρηματική προσφορά η οποία, ωστόσο, βασίζεται στον Ίδιο τον Ιησού. Κατά τη διάρκεια αυτής της εβδομάδας θα δούμε θεολογικές αρχές που σχετίζονται με την προσφορά, οι

οποίες βασίζονται στην αυτοπροσφορά του ίδιου του Χριστού.

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε τη γέννηση, τη ζωή, τον θάνατο και την ανάσταση του Ιησού. Ποια θα πρέπει να είναι η αντίδρασή μας καθώς συνειδητοποιούμε ότι όλα αυτά έγιναν για εμάς, ώστε να έχουμε ελπίδα για κάτι πέρα από αυτή τη μίζερη επίγεια ύπαρξη;

Δευτέρα 7 Σεπτεμβρίου

ΚΙΝΗΤΡΟ

Διαβάστε Β' Κορ. 8/η' 1, 5 και 9/θ' 7, 9, 13, 15. Ποιο είναι το κεντρικό μήνυμα αυτών των εδαφίων;

.....
.....

Η έννοια της προσφοράς διαποτίζει τα κεφ. 8/η' και 9/θ': «τη χάρη του Θεού, που έχει δοθεί» (Β' Κορ. 8/η' 1), «έδωσαν τον εαυτό τους» (εδ. 5), «Κάθε ένας ανάλογα με την προαίρεση της καρδιάς του... επειδή, τον πρόσχαρο δότη αγαπάει ο Θεός» (Β' Κορ. 9/θ' 7), «έδωσε στους πένητες» (εδ. 9), «δοξάζουν τον Θεό για... τη γενναio-δωρία» (εδ. 13), «Ευχαριστία, όμως, ανήκει στον Θεό, για την ανεκδιήγητη δωρεά Του» (εδ. 15). Τα κεφάλαια 8/η' και 9/θ' ξεκινούν και τελειώνουν με αναφορές προσφοράς (Β' Κορ. 8/η' 1 και 9/θ' 15) και θα πρέπει να τα διαβάζουμε έχοντας κατά νου την ιδέα της δοτικότητας. Παρουσιάζουν τουλάχιστον τέσσερις βασικούς λόγους για προσφορά:

Ευγνωμοσύνη για τη χάρη του Θεού (Β' Κορ. 8/η' 1, 9/θ' 14-15). Τα κεφάλαια ξεκινούν με αναφορά «στη χάρη του Θεού» (Β' Κορ. 8/η' 1). Στο εδ. 9, ο Παύλος λέει: «ξέρετε τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού». Η χάρη του Θεού και του Χριστού παρουσιάζεται ως ο βασικός λόγος προσφοράς. Ο Θεός έκανε τόσα πολλά για εμάς προσφέροντάς μας τον Ιησού Χριστό. Όταν προσφέρουμε, αναγνωρίζουμε αυτή τη χάρη στη ζωή μας.

Ο όρος «χάρη» εμφανίζεται επίσης επανειλημμένα στα κεφ. 8/η' και 9/θ', καθώς και στην αρχή και στο τέλος των εδαφίων Β' Κορ. 8/η' 1, 9/θ' 14, 15. Ο Παύλος χρησιμοποιεί τον όρο χάρη με διαφορετικές έννοιες μέσα στην περικοπή, για να τονίσει ότι η χάρη του Χριστού στη ζωή μας έχει ως αποτέλεσμα τη χάρη για τους άλλους και την ευγνωμοσύνη.

Επιθυμία να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Ιησού (Β' Κορ. 8/η' 9). Ο Ιησούς ήταν πλούσιος και έγινε φτωχός (με την έννοια της αιώνιας προϋπαρξής Του και της ενανθρώπισής Του, αντίστοιχα). Αυτό σημαίνει ότι έδωσε τα πάντα. Έτσι κι εμείς, με τη συμμετοχή της προσφοράς μας, συμβάλλουμε ώστε να γνωρίσουν οι άλλοι τον Χριστό.

Επιθυμία να μοιραστούμε τις ευλογίες του Θεού (Β' Κορ. 9/θ' 10, 11). Η προσφορά μας προς τους άλλους πηγάζει από το ότι πρώτα έχουμε λάβει από τον Θεό. Εκείνος μας εμπλουτίζει ώστε να μπορούμε να είμαστε γενναιόδωροι.

Ειλικρινής αγάπη (Β' Κορ. 8/η' 8, 24). Η προσφορά είναι η δοκιμασία της ειλικρινούς και γνήσιας αγάπης. Είναι η πιο ουσιαστική απόδειξη ότι η αγάπη κατοικεί στην καρδιά κάποιου – γιατί η αγάπη δεν μένει στα λόγια αλλά φαίνεται στις πράξεις.

ΣΚΕΨΗ: Πόσο γενναιόδωροι είμαστε; Υπό το φως του Σταυρού, πόσα δίνουμε σε σύγκριση με όσα πραγματικά θα μπορούσαμε να προσφέρουμε;

Τρίτη 8 Σεπτεμβρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Διαβάστε Β' Κορ. 9/θ' 7. Τι διαβάζουμε για την προσφορά;

.....
.....

Η απόφαση του Θεού να σώσει τον κόσμο πάρθηκε πριν ακόμη ο κόσμος πέσει στην αμαρτία. Ο ερχομός του Χριστού για να πεθάνει για εμάς ήταν σχεδιασμένος «από τη δημιουργία του κόσμου» (Αποκ. 13/ιγ' 8). Ο Θεός δεν βρέθηκε προ εκπλήξεως. Είχε ήδη σχεδιάσει να προσφέρει τον Εαυτό Του μέσω του Ιησού. Στη Β' Κορ. 8/η' και 9/θ', ο σχεδιασμός είναι μια βασική θεολογική αρχή που αφορά την πράξη της προσφοράς. Αυτό φαίνεται με δύο τρόπους:

► Ο σχεδιασμός περιλαμβάνει προγενέστερη απόφαση. Ο Παύλος λέει: «Κάθε ένας ανάλογα με την προαίρεση της καρδιάς του» (Β' Κορ. 9/θ' 7). Το πρόθεμα *προ-* σημαίνει *εκ των προτέρων* και το *αίρέω* σημαίνει *αποφασίζω – επιλέγω*. Επομένως, το προαιρούμαι δηλώνει απόφαση που έχει ληφθεί εκ των προτέρων. Επίσης, λέγοντας «Κάθε ένας», ο Παύλος δείχνει ότι το ποσό δεν είναι ίδιο για όλους. Το ζητούμενο είναι απλώς πως, ό,τι κι αν αποφασίσει ο καθένας να προσφέρει, πρέπει να το κάνει με συνειδητή και προσεκτική σκέψη. Πρέπει να δίνει αυτό που θεωρεί σωστό να προσφέρει.

► Ο σχεδιασμός περιλαμβάνει την αρχή της αναλογικότητας. Ο Παύλος αναφέρει ότι οι Μακεδόνες «υπήρξαν αυτοπροαίρετοι, σύμφωνα με τη δύναμή τους» (Β' Κορ. 8/η' 3). Στη συνέχεια εφαρμόζει την ίδια αρχή της αναλογικότητας και στους Κορινθίους, προτρέποντάς τους να ολοκληρώσουν το έργο που είχαν ήδη αναλάβει ανάλογα με τους πόρους που διαθέτουν (εδ. 11). Καταλήγει λέγοντας ότι η προσφορά γίνεται σύμφωνα με όσα έχει κάποιος, όχι με όσα δεν έχει (εδ. 12). Ενώ η Αγία Γραφή καθορίζει συγκεκριμένα την αναλογικότητα του δεκάτου, δηλαδή το 10 τοις εκατό (10%), δεν ισχύει το ίδιο για τις

προσφορές, όπου προσφέρει «κάθε ένας ανάλογα με την προαίρεση της καρδιάς του» (Β' Κορ. 9/θ' 7), εφαρμόζοντας την αρχή της αναλογικότητας. Με άλλα λόγια, ο καθένας αποφασίζει ανάλογα με αυτά που έχει τι ποσοστό των εσόδων του θα δώσει ως προσφορά. Και αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να γίνει χωρίς προγραμματισμό. **ΣΚΕΨΗ:** Πόσο πιστοί είμαστε στα δέκατα και στις προσφορές, ανεξάρτητα από το αν είμαστε πλούσιοι ή φτωχοί; Τι μας κρατά από το να προσφέρουμε, ενώ γνωρίζουμε ότι θα μπορούσαμε να κάνουμε περισσότερα;

Τετάρτη 9 Σεπτεμβρίου

ΔΙΑΘΕΣΗ

Διαβάστε Β' Κορ. 8/η' 1-5. Ποιοι μπορεί να ήταν οι λόγοι της προθυμίας των Μακεδόνων να προσφέρουν με τόση γενναιοδωρία;

.....

.....

Η θετική διάθεση των Μακεδόνων φαίνεται με διάφορους τρόπους:

► Έδωσαν με μεγάλη χαρά (Β' Κορ. 8/η' 2). Ο Παύλος λέει ότι «η περίσσεια της χαράς τους, ενώ δοκίμαζαν μεγάλη θλίψη, και η βαθιά τους φτώχεια ανέδειξε με περίσσεια τον πλούτο της γενναιοδωρίας τους». Αργότερα αναφέρει ότι «τον πρόσχαρο δότη αγαπάει ο Θεός» (Β' Κορ. 9/θ' 7), ενώ στη Ρωμ. 12/ιβ' 8 προτρέπει, «αυτός που ελεεί, ας ελεεί με πρόσχαρη διάθεση». Η λέξη «πρόσχαρο» (ι-λαρόν), δηλώνει το να δίνει κανείς με χαρούμενη διάθεση, χωρίς διαταγμό ή λύπη.

► Έδωσαν με γενναιοδωρία (Β' Κορ. 8/η' 2). Πριν αναφερθεί στη γενναιοδωρία τους, ο Παύλος μιλά για τη «βαθιά τους φτώχεια». Η λέξη γενναιοδωρία εμφανίζεται επίσης δύο φορές στο κεφ. 9/θ' όπου ο Παύλος λέει: «Θα πλουτίζετε κατά πάντα, ώστε να μπορείτε να είστε γενναιοδωροι σε κάθε περίπτωση» (εδ. 11), εννοώντας ότι λαμβάνουμε ώστε να μπορούμε στη συνέχεια να δίνουμε. Ενώ στο εδ. 13 διαβάζουμε για «τη γενναιοδωρία της μετάδοσης σ' αυτούς και σε όλους». Στο εδάφιο αυτό, η γενναιοδωρία στη συνεισφορά αποτελεί έναν τρόπο ομολογίας του ευαγγελίου του Χριστού.

► Έδωσαν με δική τους ελεύθερη θέληση (Β' Κορ. 8/η' 3). Αυτό σημαίνει ότι έδωσαν εθελοντικά. Αυτό γίνεται ακόμη πιο αξιοθαύμαστο, όταν βλέπει κανείς ότι δεν πρόσφεραν από το περισσευμά τους, αφού οι πόροι τους ήταν εξαιρετικά περιορισμένοι. Ο Παύλος χρησιμοποιεί την ίδια ιδέα για να χαρακτηρίσει την προθυμία του Τίτου να επισκεφθεί τους Κορινθίους. Πήγε στην Κόρινθο με δική του θέληση (Β' Κορ. 8/η' 17)

► Έδωσαν θεωρώντας την προσφορά ως προνόμιο (Β' Κορ. 8/η' 4).

Αυτή η διάθεση φαίνεται ξεκάθαρα στην επιθυμία των Μακεδόνων να συμμετάσχουν στη συγκέντρωση των προσφορών: «παρακαλώ-ντας μας, με πολλή παράκληση, να δεχθούμε τη χάρη, και την κοινωνία της διακονίας αυτής στους αγίους».

► Συμμετείχαν ως πράξη πλήρους αφιέρωσης (Β' Κορ. 8/η' 5). «Πρώτα έδωσαν τον εαυτό τους στον Κύριο, έπειτα σε μας, με το θέλημα του Θεού». Η αφιέρωση του εαυτού μας στον Κύριο οδηγεί σε αυτοπροσφορά προς τους άλλους. Οι Μακεδόνες επέκτειναν τη συνεισφορά τους στην αποστολή πέρα από την οικονομική βοήθεια. Αυτό σημαίνει ότι η προσφορά και η γενναιοδωρία δεν περιορίζονται μόνο στα χρήματα.

Πέμπτη 10 Σεπτεμβρίου

ΕΝΟΤΗΤΑ

Έχουμε δει ότι ο Παύλος ενθαρρύνει τα μέλη στην Κόρινθο να συνεισφέρουν σε μια προσφορά για τις φτωχές εκκλησίες της Ιουδαίας. Ένας από τους σκοπούς του είναι να καλλιεργήσει το αίσθημα της ενότητας. Θέλει να συμμετέχουν, να γίνουν μέρος της αποστολής. Θέλει να δείξει ότι οι Εθνικοί χριστιανοί αποτελούν μέρος της ίδιας οικογένειας του Θεού με τους Ιουδαίους πιστούς στην Ιερουσαλήμ. Δηλαδή, οι άνθρωποι αυτοί που κάποτε ήταν αντίπαλοί τους, τώρα είναι συμμετοχοί μαζί τους στον λαό της διαθήκης του Θεού. Ο Παύλος θέλει να δει ολόκληρη τη χριστιανική οικογένεια, Ιουδαίους και Εθνικούς, ενωμένη με έναν ισχυρό τρόπο που θα αποτελέσει μαρτυρία για τις επόμενες γενιές της εκκλησίας.

Ο Τίτος και δύο ακόμη αξιόλογοι αδελφοί είχαν την ευθύνη των χρημάτων. Ο Θεός έβαλε αυτή τη φροντίδα για την εκκλησία στην καρδιά του Τίτου (Β' Κορ. 8/η' 16). Μέσα από τις εκκλησίες, ο Θεός επέλεξε επίσης τους δύο άλλους αδελφούς (Β' Κορ. 8/η' 18-23). Αυτοί αποκαλούνται «απόστολοι των εκκλησιών, δόξα του Χριστού» (εδ. 23). Είτε η φράση «δόξα του Χριστού» αναφέρεται σε αυτούς τους πιστούς είτε στις ίδιες τις εκκλησίες, το νόημα παραμένει: η προσφορά αποτελεί τελικά ένδειξη πίστης στον Χριστό, την Κεφαλή της εκκλησίας (Εφεσ. 4/δ' 15).

Τα κεφάλαια Β' Κορ. 8/η' και 9/θ' υποδεικνύουν ότι οι προσφορές πρέπει να δίνονται σε ανθρώπους που έχουν οριστεί από τον Θεό μέσω της εκκλησίας. Οι φράσεις « όλων των εκκλησιών » (Β' Κορ. 8/η' 18), « υποδείχθηκε από τις εκκλησίες » (εδ. 19) και « απόστολοι των εκκλησιών » (εδ. 23), το επιβεβαιώνουν. Επομένως, δεν αγάπησε... να τη δείξετε σ' αυτούς, και μπροστά στις εκκλησίες » (εδ. 24).

Η προσφορά στην εκκλησία – το θεσπισμένο από τον Θεό όργανο

Του στη γη – προάγει την ενότητα και ταυτόχρονα είναι αποτέλεσμα της ενότητας (Β' Κορ. 8/η' 13, 14). Τα χρήματα μπορεί να γίνουν ισχυρός παράγοντας ενότητας, αλλά όταν η καρδιά δεν είναι αποκλειστικά στραμμένη στη δόξα του Θεού, μπορεί να αποτελέσουν αιτία διχασμού.

Πώς αποκαλύπτει η Ρωμ. 15/ε' 26, 27 την επιθυμία του Παύλου για ενότητα;

.....

.....

Τελικά, ο Παύλος περιγράφει τη συνεισφορά ως υπηρεσία ή διακονία, ως πράξη χάριτος, ως ευλογία, ως πράξη λατρείας, αλλά και ως κοινωνία. Όλα αυτά από μια προσφορά; Σκεφτείτε το.

ΣΚΕΨΗ: Πώς η προσφορά μας προς άλλες εκκλησίες και αποστολές στο εξωτερικό, συχνά σε μακρινά μέρη, συμβάλλει στην ενότητα της παγκόσμιας εκκλησίας μας;

Παρασκευή 11 Σεπτεμβρίου

Δύση Ηλίου: 19:39'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Π.Α. σελ. 294-303.

«Αυτοί, των οποίων οι καρδιές είναι γεμάτες από την αγάπη του Χριστού, θα μιμηθούν το παράδειγμα Εκείνου ο οποίος φτώχεψε για μας, ώστε με τη δική Του φτώχεια να πλουτίσουμε εμείς. Χρήμα, χρόνο, επιρροή – όλα τα δώρα που έλαβαν από το χέρι του Θεού – θα τα θεωρούν μόνο ως μέσον προοριζόμενο για την πρόοδο του ευαγγελίου. Αυτό συνέβαινε στην πρώτη χριστιανική εκκλησία. Και όταν στη σημερινή εκκλησία φανερωθεί ότι με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος τα μέλη αποσύρουν το ενδιαφέρον τους από τα εγκόσμια, και είναι πρόθυμα να υποστούν θυσίες για να μπορέσουν οι συνάνθρωποί τους να ακούσουν το ευαγγέλιο, τότε οι διαδεδομένες αλήθειες θα ασκούν δυναμική επιρροή στη ζωή των ακροατών.» Π.Α. σελ. 57, 58.

«Ο Κύριος δεν έχει ανάγκη από τις προσφορές μας. Δεν μπορούμε να τον πλουτίσουμε με τα δώρα μας. Ο ψαλμωδός λέει: “Τα πάντα έρχονται από Σένα, και από τα δικά Σου δίνουμε σε Σένα”. Ωστόσο, ο Θεός μάς επιτρέπει να δείχνουμε την ευγνωμοσύνη μας για τις ευεργεσίες Του μέσω αυτοθυσιαστικών προσπαθειών να τις επεκτείνουμε και προς τους άλλους. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορούμε να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη και την αγάπη μας προς τον Θεό. Δεν έχει ορίσει κανέναν άλλον.»Ellen G. White, Counsels on Stewardship, pp. 18, 19.

«Πόσο μεγάλο ήταν το δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο και πόσο ταιριαστός με τον Θεό είναι αυτός ο τρόπος! Με μια γενναιοδωρία που δεν μπορεί ποτέ να ξεπεραστεί, πρόσφερε, για να σώσει τους

αποστάτες γιους των ανθρώπων και να τους οδηγήσει να κατανοήσουν τον σκοπό Του και να διακρίνουν την αγάπη Του. Θα δείξετε, με τα δώρα και τις προσφορές σας, ότι δεν θεωρείτε τίποτε πολύ καλό για Εκείνον που “έδωσε τον Υιό Του τον μονογενή, για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ’ Αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή”;> Ellen G. White, in The Advent Review and Sabbath Herald, May 15, 1900.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Σκεφτείτε περισσότερο τη Β' Κορ. 8/η' 9. Γιατί το παράδειγμα του Ιησού είναι τόσο καθοριστικό για τη διαχείριση των αγαθών μας;
2. Το Ιωάν. 3/γ' 16 υποδηλώνει ότι η γλώσσα του ουρανού είναι η γλώσσα της δοτικότητας. Διαβάστε Ιωάν. 15/ε' 13, Εφεσ. 5/ε' 2, 25, Γαλ. 2/β' 19, 20 και Α' Ιωάν. 3/γ' 16. Τι κοινό έχουν αυτά τα εδάφια και ποιο μήνυμα μας δίνουν;
3. Με βάση τη Β' Κορ. 8/η'-9/θ', ποια είναι τα προσωπικά οφέλη της προσφοράς;
4. Εκτός από τις τακτικές προσφορές, τι άλλο μπορείτε να κάνετε για να μιμηθείτε το παράδειγμα της αυτοθυσίας του Ιησού;

12. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΝΤΑΣ ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Επειδή, τα όπλα του πολέμου μας δεν είναι σαρκικά, αλλά δυνατά με τον Θεό για καθαίρεση οχυρωμάτων» Β' Κορινθίους 10/1' 4.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Β' Κορ. 10/1' 1-17, Ιερ. 9/θ' 24, Β' Κορ. 11/ια' 1-15, 22-28, 12/ιβ' 20, 21, 13/ιγ' 5.

Σαν να μην είχε ήδη αρκετά προβλήματα ο Παύλος, προέκυψε ακόμη ένα που έπρεπε να αντιμετωπίσει: ψευδοδιδάσκαλοι μέσα στην εκκλησία. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν αντίθετοι προς αυτόν και προς το έργο και τη διακονία του. Και το χειρότερο; Είχαν παραπλανήσει και μέλη της εκκλησίας της Κορίνθου. Ο Παύλος περιγράφει αυτή τη μάχη ως πνευματικό πόλεμο.

Μήπως υπερβάλει; Καθόλου. Ο Παύλος γνώριζε ότι, τελικά, αυτοί οι άνθρωποι δεν αντιμεμάχονταν εκείνον, αλλά τον ίδιο τον Χριστό. Δεν ήταν ο ναρκισσιστικός τύπος ηγέτη που ενδιαφέρεται να διατηρήσει τη φήμη του ως μέσο επιβεβαίωσης της εξουσίας του πάνω στους άλλους. Ήξερε ότι το μήνυμα που είχε κληθεί να κηρύξει ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου, με αιώνιες συνέπειες. Και ήξερε ότι είχε σταλεί από τον ίδιο τον Θεό: «Ο Παύλος, προσκαλεσμένος απόστολος του Ιησού Χριστού κατά το θέλημα του Θεού» (Α' Κορ. 1/α' 1).

Όταν πρόκειται για ψευδείς διδασκαλίες, η εκκλησία οφείλει να ενεργεί με αγάπη αλλά και σταθερότητα, βασισμένη στην αυθεντία της Αγίας Γραφής. Το μήνυμα του Ευαγγελίου πρέπει να διατηρηθεί καθαρό και αμόλυντο, προκειμένου να δώσει στις ψυχές την ελπίδα της αιωνιότητας.

Κυριακή 13 Σεπτεμβρίου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Διαβάστε Β' Κορ. 10/1' 1-11. Η πραότητα του Παύλου στις σχέσεις του με τους Κορίνθιους μερικές φορές παρεξηγούνταν ως αδυναμία. Ποιες λέξεις ή φράσεις σε αυτήν την περικοπή δείχνουν το θάρρος του Παύλου στην αντιμετώπιση του προβλήματος των ψευδοδιδασκάλων στην Κόρινθο;

.....

.....

Ο Παύλος ξεκινά το κεφ. 10/1' πολύ προσωπικά: «Εγώ ο ίδιος ο Παύλος, μάλιστα, σας παρακαλώ» (εδ. 1). Αυτό δείχνει πόσο τον απασχολούσε η εισχώρηση ψευδών διδασκαλιών στην εκκλησία. Τα λόγια του στο εδ. 1 αναφέρονται ειρωνικά στην κατηγορία των αντιπάλων του ότι ήταν τρομακτικός και αυταρχικός όταν έγραφε επιστολές εξ' αποστάσεως, αλλά δειλός όταν βρισκόταν πρόσωπο με πρόσωπο (Β' Κορ. 10/1' 10, 11). Ο Παύλος απαντά ότι αυτό που φαίνεται ως αδυναμία πρέπει να κατανοηθεί ως ισχυρή πραότητα και χριστιανική ευγένεια.

Οι ψευδοδιδάσκαλοι πρέπει να αντιμετωπίζονται με τόλμη και αυτοπεποίθηση (εδ. 2), αλλά ταυτόχρονα με την πραότητα του Χριστού (εδ. 1). Ο Ιησούς είπε: «Είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά» (Ματθ. 11/ια' 29). Παρόλα αυτά, αντιμετώπισε με θάρρος τους αργυραμοιβούς στον ναό, ανατρέποντας τα τραπέζια τους και αποκαλώντας τους ληστές (Ματθ. 21/κα' 12, 13). Επίσης, αποκάλεσε κατά πρόσωπο τους Φαρισαίους υποκριτές και ασβεστωμένους τάφους (Ματθ. 23/κγ' 23, 27). Όπως ο Ιησούς, έτσι και ο Παύλος γνωρίζει ότι βρισκόμαστε σε έναν πνευματικό πόλεμο, ο οποίος απαιτεί να ενδυθούμε ολόκληρη την πανοπλία του Θεού (Εφεσ. 6/ς' 12-17). Η γλώσσα του Παύλου στο κεφ. 10/1' είναι στρατιωτική, γιατί διακουβεύονται ψυχές (Β' Κορ. 10/1' 3-6). Δεν είναι απλά μια ανθρώπινη σύγκρουση, αλλά μια Θεϊκή μάχη για την προσέλκυση των ανθρώπων στον Χριστό. Στο πλαίσιο αυτό, κάθε ψευδές επιχείρημα και κάθε υπεροπτική αντίληψη πρέπει να αντιμετωπίζονται και να καταρρίπτονται με βάση τον Λόγο του Θεού, ώστε κάθε σκέψη να αιχμαλωτίζεται «στην υπακοή του Χριστού» (Β' Κορ. 10/1' 5).

Σε αυτόν τον πνευματικό πόλεμο, ο Παύλος ενεργεί με την εξουσία του Χριστού. Αυτή η εξουσία, ωστόσο, αποσκοπεί στην οικοδόμηση και όχι στην αποδόμηση (Β' Κορ. 10/1' 8). Είναι εύκολο για τους πνευματικούς ηγέτες να διακηρύττουν ότι ενεργούν με την εξουσία του Θεού. Ωστόσο, οφείλουν να θυμούνται ότι η εξουσία τους είναι δοσμένη από τον Χριστό και ότι, κατά το παράδειγμά Του, πρέπει να διακρίνονται από πραότητα και ταπεινοφροσύνη. Η αναφορά του

Παύλου στην εξουσία που του έχει δοθεί από τον Χριστό οφείλεται στην ανησυχία του ότι οι Κορίνθιοι άκουγαν τους λάθος ανθρώπους, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο την αφοσίωσή τους στον Χριστό.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να είμαστε θαρραλέοι και πρoάοι ταυτόχρονα όταν αντιμετωπίζουμε ψευδοδιδασκάλους; Γιατί είναι απαραίτητο να είμαστε και τα δύο;

Δευτέρα 14 Σεπτεμβρίου

ΚΑΥΧΗΣΗ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Χθες είδαμε ότι ο Παύλος και οι συνεργάτες του ασκούσαν τη διακονία τους ως πνευματικό πόλεμο, χρησιμοποιώντας τα όπλα του Θεού. Σήμερα θα δούμε ότι οι ψευδοδιδάσκαλοι ενεργούν σύμφωνα με ανθρώπινα κριτήρια. Καυχούνται με ακατάλληλο τρόπο. Αντίθετα, ο Παύλος καυχείται μόνο στον Κύριο. Όπως έγραψε: «αλλά, όποιος καυχάται, ας καυχάται στον Κύριο» (Β' Κορ. 10/1' 17). Διαβάστε Β' Κορ. 10/1' 13-17. Πώς μπορεί ένα κλίμα ανταγωνισμού να βλάψει το κήρυγμα του ευαγγελίου;

.....

.....

Η γλώσσα της αυτοκαύχησης του Παύλου έχει απασχολήσει τους σχολιαστές ανά τους αιώνες. Ωστόσο, η αυτοκαύχηση ήταν συνηθισμένη πρακτική στον αρχαίο κόσμο και ρυθμιζόταν από κοινωνικούς κανόνες ώστε να μην προσβάλλεται το ακροατήριο. Ο Παύλος γνώριζε αυτούς τους κανόνες και τους ακολουθούσε. Παράλληλα, ξεκαθαρίζει ότι η δική του καύχηση είναι διαφορετική από των ψευδοδιδασκάλων. Αυτός «καυχάται στον Κύριο» (εδ. 17). Πρόκειται για παράθεση από την Παλαιά Διαθήκη: «Εκείνος που καυχάται, ας καυχάται σε τούτο: Ότι εννοεί και γνωρίζει Εμένα, ότι Εγώ Είμαι ο Κύριος, που κάνω έλεος, κρίση, και δικαιοσύνη επάνω στη γη· επειδή, σ' αυτά ευαρεστούμαι, λέει ο Κύριος» (Ιερ. 9/θ' 24). Αναφέροντας αυτό το εδάφιο, ο Παύλος δείχνει ότι το επίκεντρο είναι ο Χριστός – το έλεος, η κρίση και η δικαιοσύνη Του.

Με άλλα λόγια, η καύχηση του εστιάζει στα έργα του Θεού μέσω του Χριστού. Η καύχηση του είναι Βιβλική και δεν προσβάλλει. Αντίθετα, οι αντίπαλοί του δημιουργούν κλίμα ανταγωνισμού συγκρίνοντας τους εαυτούς τους μεταξύ τους (εδ. 12), κάτι που ο Παύλος χαρακτηρίζει ανοησία.

Στη Β' Κορ. 10/1' 14-16 φαίνεται ότι το κέντρο της διακονίας του Παύλου είναι το κήρυγμα του Ευαγγελίου – τόσο στην Κόρινθο όσο και σε περιοχές πέρα από αυτήν. Η αγάπη του για τον Χριστό τον οδηγεί να μιλά συνεχώς για τη σωτηρία που βρίσκεται στον θάνατο και την ανάσταση του Ιησού. Σε αντίθεση με τους ψευδοδιδασκάλους που

αυτοσυστήνονται, ο Παύλος έχει ήδη συσταθεί από τον Θεό (Β' Κορ. 10/ι' 12, 18). Είναι «προσκαλεσμένος απόστολος του Ιησού Χριστού κατά το θέλημα του Θεού» (Α' Κορ. 1/α' 1) και παραμένει πιστός σε αυτή την κλήση μέχρι τέλους (Β' Τιμ. 4/δ' 7).

ΣΚΕΨΗ: Ξαναδιαβάστε Β' Κορ. 10/ι' 12-18. Πώς μπορούν οι υπεύθυνοι της εκκλησίας, ή ακόμα και τα μέλη, να αποφύγουν το κλίμα ανταγωνισμού; Γιατί μπορούμε εύκολα να παρασυρθούμε σε πράγματα που τελικά δεν έχουν πραγματική σημασία;

Τρίτη 15 Σεπτεμβρίου

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΨΕΥΔΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Η Καινή Διαθήκη περιέχει αρκετές προειδοποιήσεις για ψευδοδιδασκάλους μέσα στις χριστιανικές κοινότητες. Ο Ίδιος ο Ιησούς προειδοποίησε τους μαθητές Του γι' αυτό (Ματθ. 7/ζ' 15-20). Και οι απόστολοι επίσης επισήμαναν το ίδιο πρόβλημα (Γαλ. 1/α' 6-9, Α' Τιμ. 6/ς' 3-5, Β' Πέτρ. 2/β' 1-3).

Διαβάστε Β' Κορ. 11/ια' 1-15. Πώς περιγράφει ο Παύλος τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει με αυτούς τους ψευδοδιδασκάλους;

.....
.....

Ο Παύλος αποκαλύπτει το έργο των ψευδοδιδασκάλων, ενώ ταυτόχρονα υποδεικνύει ότι η δική του διακονία είναι απόλυτα Χριστοκεντρική. Παρομοιάζει την εκκλησία της Κορίνθου με νύφη και τον εαυτό του ως τον πατέρα της που έχει την ευθύνη να την παρουσιάσει αγνή στον Χριστό (Β' Κορ. 11/ια' 2). Το κάνει αυτό επειδή αγαπά την εκκλησία (Β' Κορ. 11/ια' 11). Προθυμοποιήθηκε, μάλιστα, να μην τους επιβαρύνει οικονομικά, παρότι είχε το δικαίωμα οικονομικής υποστήριξης (Β' Κορ. 11/ια' 7-12). Αντίθετα, οι «διάκονοι δικαιοσύνης» (ειρωνική αναφορά, πιθανότατα στους ψευδοδιδασκάλους) παρομοιάζονται με το φίδι που εξαπάτησε την Εύα (Β' Κορ. 11/ια' 3). Όπως ο Σατανάς στον Κήπο της Εδέμ, έτσι και οι ψευδοδιδάσκαλοι χαρακτηρίζονται από δόλο και διαφθορά (Β' Κορ. 11/ια' 3, 4). Η κύρια ανησυχία του Παύλου είναι ότι θα μπορούσαν να απομακρύνουν τους Κορινθίους από την ειλικρινή αφοσίωσή τους στον Χριστό.

Οι εισβολείς κήρυτταν ένα διαφορετικό μήνυμα: έναν «άλλον Ιησού» και ένα «άλλο ευαγγέλιο» (Β' Κορ. 11/ια' 4). Αυτό δείχνει ότι δεν είναι όλοι όσοι κηρύττουν τον Ιησού όργανα που έχουν αποσταλεί από τον Θεό. Ο Ίδιος ο Ιησούς είπε: «Δεν θα μπει μέσα στη βασιλεία των ουρανών καθένας που λεί σε Μένα: Κύριε, Κύριε: αλλά αυτός που πράττει το θέλημα του Πατέρα Μου» (Ματθ. 7/ζ' 21). Στη Γαλ. 1/α' 6-9, ο Παύλος τονίζει ότι όποιος κηρύττει διαφορετικό ευαγγέλιο («ας είναι ανάθεμα») φέρνει κατάρα πάνω του, όμως κάποιοι στην

Κόρινθο ανέχονταν αυτού του είδους την πλάνη.
Ο Παύλος αποκαλύπτει τους ψευδοπροσκόλους λέγοντας ότι είναι «δόλιοι εργάτες, που μετασχηματίζονται σε αποστόλους του Χριστού» (εδ. 13) – όπως «ο Σατανάς μετασχηματίζεται σε άγγελο φωτός», έτσι «και οι διάκονοί του μετασχηματίζονται σε διακόνους της δικαιοσύνης» (εδ. 14, 15). Τι τραγική κατάσταση: άνθρωποι που ομολογούν ότι είναι υπηρέτες του Χριστού να εργάζονται ως όργανα του Σατανά. Ο Παύλος ολοκληρώνει τη σκέψη του λέγοντας ότι «το τέλος τους θα είναι σύμφωνα με τα έργα τους».

ΣΚΕΨΗ: Πόσο έντονα αντιδρά ο Παύλος για την πλάνη μέσα στην εκκλησία! Τι θα πρέπει να μας διδάσκει αυτό;

Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου

ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Αφού αποκάλυψε τους ψευδοδιδασκάλους ως εργάτες του Σατανά (Β' Κορ. 11/α' 1-15), ο Παύλος τώρα "παίζει" το παιχνίδι τους, καυχιέται λίγο σαν ανόητος (Β' Κορ. 11/α' 16-21), ώστε οι Κορίνθιοι να καταλάβουν πόσο ανόητο ήταν να δίνουν προσοχή στα λόγια των ψευδοδιδασκάλων. Αν οι Κορίνθιοι είχαν σε εκτίμηση εκείνους, ο Παύλος άξιζε ακόμη περισσότερο την εκτίμησή τους. Τα παθήματά του για το ευαγγέλιο δείχνουν ότι ήταν πιστός υπηρέτης του Χριστού (Β' Κορ. 11/α' 22-23).

Διαβάστε Β' Κορ. 11/α' 22-28. Ποιο σημείο θέλει να τονίσει ο Παύλος εδώ;

.....
.....

Ενώ τα Ιουδαϊκά του διαπιστευτήρια είναι ίδια με εκείνα των ψευδοδιδασκάλων (εδ. 22), η διακονία του για τον Χριστό υπερβαίνει κατά πολύ τη δική τους (εδ. 23). «Είναι υπηρέτες του Χριστού;» ρωτάει, και απαντά: «περισσότερο εγώ». Οι κόποι του ήταν περισσότεροι, οι φυλακίσεις του συχνότερες και οι μαστιγώσεις του σκληρότερες. Και δεν είναι μόνο αυτά. Ο κατάλογος των παθημάτων του περιλαμβάνει πέντε φορές σαράντα μαστιγώσεις μείον μία (εδ. 24), ραβδισμούς, λιθοβολισμό, ναυάγια, κινδύνους σε θαλάσσια ταξίδια (εδ. 25), κινδύνους από ποτάμια, ληστές, ομοεθνείς, εθνικούς, κινδύνους σε πόλεις, στην έρημο, στη θάλασσα και από ψευδαδέλφους (εδ. 26), καθώς και κοπιαστική εργασία, αγρύπνιες, πείνα, δίψα, έλλειψη τροφής, ψύχος και γυμνότητα (εδ. 27). Και σαν να μην έφταναν αυτά, είχε και την ψυχική αγωνία καθημερινά για όλες τις εκκλησίες (εδ. 28).

Μόνο ένας αληθινός δούλος του Χριστού θα ήταν πρόθυμος να υποφέρει τόσο για το ευαγγέλιο. Αν ο Παύλος ήθελε πραγματικά να

καυχηθεί για τα παθήματά του, είχε πολλά να πει. Ωστόσο, όπως δείχνει το επόμενο μέρος της επιστολής, η καύχησή του δεν βασιζόταν στα όσα είχε κάνει για τον Χριστό, αλλά στα όσα ο Χριστός είχε κάνει για αυτόν. Ο Παύλος γνώριζε ότι η δύναμη του Θεού εκδηλώνεται πιο ορατά μέσα στην ανθρώπινη αδυναμία (Β' Κορ. 12/ιβ' 9, 10). Δίνοντάς του έναν σκόλοπα στη σάρκα (Β' Κορ. 12/ιβ' 7), ο Θεός προστάτευσε τον Παύλο από την υπερηφάνεια για όσα είχε επιτύχει. Αυτό τον κράτησε ταπεινό, συνειδητοποιημένο ως προς την αδυναμία του, εξαρτημένο από τη Θεϊκή δύναμη και σε θέση να λαμβάνει περισσότερο τη χάρη και το έλεος του Θεού.

ΣΚΕΨΗ: Έχετε υποφέρει κι εσείς για χάρη του Ευαγγελίου; Τι έχετε μάθει από αυτή την εμπειρία; Πώς μπορεί ο τρόπος με τον οποίο ο Παύλος αντιμετώπισε τα παθήματά του να σας βοηθήσει να αντιμετωπίσετε τα δικά σας;

Πέμπτη 17 Σεπτεμβρίου

ΕΚΚΛΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΥΣ

Στη Β' Κορ. 12/ιβ' 14-13/ιγ' 10, ο Παύλος ενημερώνει την εκκλησία για την τρίτη του επίσκεψη (Β' Κορ. 12/ιβ' 14, 13/ιγ' 1). Έχει δείξει ότι δεν είναι κατώτερος από τους ψευδαποστόλους και τώρα είναι βέβαιος ότι θα επισκεφθεί και πάλι την Κόρινθο και θα προσπαθήσει να επαναφέρει τα αμετανόητα μέλη. Στην πραγματικότητα, αυτός ήταν ένας από τους βασικούς σκοπούς αυτής της επίσκεψης. Όλα όσα έκανε και είπε ο Παύλος είχαν ως σκοπό την οικοδόμηση της εκκλησίας (Β' Κορ. 12/ιβ' 19).

Διαβάστε Β' Κορ. 12/ιβ' 20-13/ιγ' 10. Ποιες αμαρτίες έθεταν σε κίνδυνο την πνευματική κατάσταση της εκκλησίας της Κορίνθου;

.....
.....

Ο κατάλογος των αμαρτιών στη Β' Κορ. 12/ιβ' 20, 21 είναι παρόμοιος με άλλους καταλόγους στις επιστολές του Παύλου (Ρωμ. 1/α' 29-31, Γαλ. 5/ε' 19, 21). Τα δύο πρώτα στοιχεία εμφανίζονται ήδη στην Α' Κορ. 3/γ' 3, όπου ο Παύλος αναφέρεται στη ζήλια και τη διχόνοια ανάμεσα στα μέλη της εκκλησίας. Φοβάται ότι η κατάσταση δεν έχει βελτιωθεί μέχρι την τρίτη του επίσκεψη. Λέει: «Επειδή, φοβάμαι μήπως, όταν έρθω, δεν σας βρω αυτούς που θέλω», ενώ αντίστροφα «και εγώ βρεθώ σε σας αυτός που δεν θέλετε» (Β' Κορ. 12/ιβ' 20). Αυτό σημαίνει ότι αντί να τους αντιμετωπίσει «με την πραότητα και την επιείκεια του Χριστού» (Β' Κορ. 10/ι' 1), τώρα ίσως χρειαστεί να είναι έτοιμος να τιμωρήσει κάθε παρακοή (Β' Κορ. 10/ι' 6). Η κύρια ανησυχία του είναι ότι κάποιοι που είχαν εμπλακεί σε «ακαθαρσία, πορνεία και ασέλγεια» δεν είχαν μετανοήσει (Β' Κορ.

12/ιβ' 21). Τέτοιες αμαρτίες προκαλούν διαιρέσεις στην εκκλησία. Στη συνέχεια, ο Παύλος τονίζει τον ρόλο της εκκλησιαστικής πειθαρχίας για την αποκατάσταση των αμαρτωλών (Β' Κορ. 13/ιγ' 1-4). Η αδυναμία δεν αποτελεί δικαιολογία για αμαρτωλή ζωή. Η δύναμη του Θεού είναι διαθέσιμη για όσους θέλουν να ζήσουν μια νικηφόρα ζωή (Β' Κορ. 13/ιγ' 4). Το γεγονός ότι ορισμένοι στην Κόρινθο διέπρατταν σεξουαλικές αμαρτίες αποδεικνύει ότι η δύναμη του Θεού δεν ενεργούσε στη ζωή τους. Ο Παύλος ήθελε να μετανοήσουν και να βιώσουν τη δύναμη που οδηγεί στην υπακοή. Η πειθαρχία ήταν το τελευταίο που θα ήθελε να εφαρμόσει. Λέει: «Εύχομαι, μάλιστα, στον Θεό να μη κάνετε τίποτε κακό... αλλά για να κάνετε εσείς το καλό... αυτό και ευχόμαστε, την τελειοποίησή σας» (Β' Κορ. 13/ιγ' 7-9). Τι όμορφη προσευχή! Τους καλεί να εξετάσουν τον εαυτό τους για να δουν αν είναι στην πίστη.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Β' Κορ. 13/ιγ' 5. Τι σημαίνει «αν είστε στην πίστη»; Πώς μπορούμε να γνωρίζουμε ότι είμαστε «στην πίστη»;

Παρασκευή 18 Σεπτεμβρίου

Δύση Ηλίου: 19:28'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

«Ο Κύριος προστατεύει τον λαό Του από την επανάληψη των λαθών και των σφαλμάτων του παρελθόντος. Πάντα υπήρχαν ψευδοδιδασκαλοι που, προωθώντας εσφαλμένες διδασκαλίες και ανόσιες πρακτικές, και ενεργώντας με ψεύτικες αρχές με έναν πολύ ύπουλο, καλυμμένο και παραπλανητικό τρόπο, προσπάθησαν να εξαπατήσουν, αν ήταν δυνατόν, ακόμη και τους εκλεκτούς.» Ellen G. White, in *The Advent Review and Sabbath Herald*, January 7, 1904.

«Ο Κύριος επιθυμεί οι απόψεις μας να δοκιμάζονται, ώστε να δούμε την ανάγκη να εξετάζουμε προσεκτικά τα ζωντανά λόγια του Θεού για να διαπιστώσουμε αν είμαστε ή όχι στην πίστη. Πολλοί που ισχυρίζονται ότι πιστεύουν στην αλήθεια έχουν εφησυχάσει, λέγοντας: "Είμαι πλούσιος, και πλούτησα, και δεν έχω ανάγκη από τίποτε" (Αποκ. 3/γ' 17).» Ellen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, p. 36.

«Οι άνθρωποι διακατέχονται από λάθη, ενώ η αλήθεια είναι ξεκάθαρα διατυπωμένη. Αν όμως έφερναν τις διδασκαλίες τους στον Λόγο του Θεού και δεν διάβαζαν τον Λόγο του Θεού μέσα από το πρίσμα των δικών τους διδασκαλιών για να αποδείξουν ότι οι ιδέες τους είναι σωστές, δεν θα περπατούσαν στο σκοτάδι και στην τύφλωση, ούτε θα έτρεφαν πλάνη. Πολλοί δίνουν στα λόγια της Αγίας Γραφής μια έννοια που ταιριάζει στις δικές τους απόψεις, και έτσι παραπλανώνται οι ίδιοι και εξαπατούν τους άλλους με τις εσφαλμένες ερμηνείες τους στον Λόγο του Θεού. Όταν ξεκινάμε τη μελέτη του Λόγου του Θεού, πρέπει να το κάνουμε με ταπεινή καρδιά. Κάθε

εγωισμός, κάθε αγάπη για πρωτοτυπία πρέπει να απομακρυνθεί. Οι μακροχρόνιες απόψεις δεν πρέπει να θεωρούνται αλάνθαστες.» Eilen G. White, *Counsels to Writers and Editors*, pp. 36, 37.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Διαβάστε ξανά Β' Κορ. 10/ι' 1-6. Ποια είναι η στρατηγική του Παύλου για να αντιμετωπίσει τους πνευματικούς πολέμους για την αλήθεια του Θεού και πώς μπορούμε να την εφαρμόσουμε στις δικές μας πνευματικές μάχες;
2. Η Αγία Γραφή λέει ότι πριν από το τέλος πολλοί ψευδοδιδάσκαλοι θα προσπαθήσουν να παρασύρουν ανθρώπους μακριά από την αλήθεια. Τι μπορεί να κάνει η τοπική σας εκκλησία για να αποτρέψει τα μέλη από το να επηρεαστούν από ψευδοδιδασκάλους που μπορεί να βρίσκονται ακόμη και μέσα στην ίδια την εκκλησία; Γιατί αυτό είναι ιδιαίτερα απαραίτητο για την εκπλήρωση της αποστολής της εκκλησίας;
3. Γιατί ο Παύλος θεώρησε αναγκαίο να καυχηθεί για έναν μακρύ κατάλογο παθημάτων; (Β' Κορ. 11/ια' 16-33) Επίσης, τι σημαίνει το «όποιος καυχάται, ας καυχάται στον Κύριο»; (Β' Κορ. 10/ι' 17).
4. Γιατί είναι σημαντικό τα μέλη της εκκλησίας να εξετάζουν τον εαυτό τους για να δουν αν βρίσκονται στην πίστη; (Β' Κορ. 13/ιγ' 5). Τι διαφορά κάνει αυτό;

13. ΧΑΡΗ – ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Η χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού, και η αγάπη του Θεού, και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος είθε να είναι μαζί με όλους σας. Αμήν.» Β' Κορινθίους 13/ιγ' 13.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Β' Κορ. 8/η' 9, Ρωμ. 16/ις' 20, Α' Ιωάν. 4/δ' 8-11, Β' Κορ. 13/ιγ' 11, Φιλιπ. 2/β' 1, 2, Γαλ. 4/δ' 4-6.

Ο Παύλος κλείνει τη Β' Κορινθίους επιστολή επαναλαμβάνοντας βασικά στοιχεία που έχει ήδη τονίσει στις επιστολές του. Το κάνει αυτό μέσα από πέντε προστακτικές προτροπές (Β' Κορ. 13/ιγ' 11).

Η πρώτη προτροπή, «χαίρεστε», μας θυμίζει προηγούμενα εδάφια της επιστολής.

Η δεύτερη, «καταρτίζεστε», εμφανίζεται εδώ και στην Α' Κορ. 1/α' 10.

Η τρίτη, «ενθαρρύνετε ο ένας τον άλλον», αναφέρεται ξανά στη Β' Κορ. 1/α' 3-7. Ο Παύλος ανοίγει και κλείνει τη δεύτερη επιστολή του με λόγια ενθάρρυνσης. Λαμβάνουμε την ενθάρρυνση του Θεού για να ενθαρρύνουμε και τους άλλους (Β' Κορ. 1/α' 4, 6).

Η τέταρτη και η πέμπτη προτροπή, «φρονείτε το ίδιο, ειρηνεύετε» (Β' Κορ. 13/ιγ' 11), αποτελούν κάλεσμα για ενότητα.

Αυτή η ατμόσφαιρα χαράς, αποκατάστασης, ενθάρρυνσης, ενότητας και ειρήνης είναι η προϋπόθεση για την παρουσία του Θεού – «ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης θα είναι μαζί σας» (Β' Κορ. 13/ιγ' 11).

Η χάρη, η αγάπη και η κοινωνία είναι αποτέλεσμα του έργου του Τριαδικού Θεού μέσα μας. Τα τρία αυτά χριστιανικά στοιχεία δημιουργούν μια ατμόσφαιρα που χαρακτηρίζεται από την παρουσία του Θεού.

Κυριακή 20 Σεπτεμβρίου

Η ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Είναι ενθαρρυντικό ότι στο τέλος της Β' Κορινθίους βλέπουμε μια αναφορά στη χάρη του Ιησού, όπως ακριβώς και στην αρχή (Β' Κορ. 1/α' 2, 13/ιγ' 14). Ο Παύλος ανοίγει και ολοκληρώνει αυτή την επιστολή με αναφορά στη χάρη Του. Όπως είδαμε στην αρχή αυτής της τριμηνίας, δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται και να μιλά για τον Ιησού.

«Επειδή, ξέρετε τη χάρη του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ότι, ενώ ήταν πλούσιος, έγινε για σας φτωχός, για να γίνετε εσείς πλούσιοι με τη φτώχεια Εκείνου» (Β' Κορ. 8/η' 9).

Πόσο αξιοθαύμαστη και ακαταμάχητη είναι η χάρη του Ιησού! Άφησε τον πλούτο της αιώνιας ύπαρξής Του στον ουρανό για να γίνει φτωχός. Περιπάτησε στους σκοτισμένους δρόμους της αρχαίας Γαλιλαίας. «Ταπεινώσε τον εαυτό Του, γινόμενος υπάκουος μέχρι θανάτου, θανάτου μάλιστα σταυρού» (Φιλιπ. 2/β' 8). Το έκανε αυτό για να γίνουμε εμείς «πλούσιοι», δηλαδή να έχουμε την ευκαιρία να είμαστε μαζί Του στον ουρανό. Είναι δύσκολο για εμάς, που έχουμε γνωρίσει μόνο έναν κόσμο αμαρτίας, θανάτου και πόνου, να αρχίσουμε έστω να κατανοούμε τι σήμαινε για τον Ιησού να αφήσει τις αυλές του ουρανού για να έρθει εδώ και να προσφέρει τη ζωή Του για εμάς.

Διαβάστε Ρωμ. 16/ις' 20, Γαλ. 6/ς' 18, Φιλιπ. 4/δ' 23 και Α' Θεσ. 5/ε' 28. Ποια σημαντική διδασκαλία βλέπουμε σε αυτά τα εδάφια;

.....
.....

Ο Παύλος αναφέρεται πολύ συχνά στη χάρη του Ιησού στις επιστολές του. Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι: «Η χάρη του Θεού και η δωρεά... του Ιησού Χριστού, περίσσευσε στους πολλούς» (Ρωμ. 5/ε' 15). Όσοι λαμβάνουν αυτή την αφθονία της χάρις θα «βασιλεύσουν με ζωή διαμέσου του ενός Ιησού Χριστού» (Ρωμ. 5/ε' 17). Όπως και στη Β' Κορινθίους, ο Παύλος ξεκινά και τελειώνει και άλλες επιστολές του αναφέροντας τη χάρη του Ιησού (Ρωμ. 1/α' 7, 16/ις' 20, Α' Κορ. 1/α' 3, 16/ις' 23, Γαλ. 1/α' 3, 6/ς' 18, Φιλιπ. 1/α' 2, 4/δ' 23). Αυτό το θέμα απασχολούσε συνεχώς τις σκέψεις του και ήθελε να κυριαρχήσει και στον νου των Κορινθίων.

Αυτή ήταν η επιθυμία του για όλες τις εκκλησίες. Παρατηρήστε τι λέει στους Εφέσιους: «Η χάρη είτε να είναι μαζί με όλους εκείνους που αγαπούν τον Κύριό μας με καθαρότητα» (Εφεσ. 6/ς' 24). Θα ήθελε άραγε να αγαπούμε τον Ιησού λιγότερο από αυτό; Ασφαλώς όχι. Άλλωστε, η επιθυμία του ήταν η χάρη του Ιησού να φτάσει σε όλο και περισσότερους ανθρώπους (Β' Κορ. 4/δ' 15) και να είναι επαρκής

γι' αυτούς, όπως ήταν και για εκείνον (Β' Κορ. 12/ιβ' 9).

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε τη χάρη του Θεού προς εσάς ως εξής: Τι αξίζετε για τα πράγματα που έχετε πει και κάνει; Κι όμως, τι σας προσφέρει η χάρη του Θεού αντί γι' αυτό;

Δευτέρα 21 Σεπτεμβρίου

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Η χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού, και η αγάπη του Θεού, και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος είτε να είναι μαζί με όλους σας. Αμήν» (Β' Κορ. 13/ιγ' 13). Με αυτό το εδάφιο, ο Παύλος ολοκληρώνει τη δεύτερη επιστολή του. Παρατηρήστε ότι αναφέρει τα τρία Πρόσωπα της Θεότητας με την εξής σειρά – Υιός, Πατέρας και Άγιο Πνεύμα. Μέσα από το έργο και των Τριών μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα ποιος είναι ο Θεός και τι έχει κάνει για εμάς. Διαβάστε Ιωάν. 3/γ' 16, 17, Ρωμ. 8/η' 37-39 και Α' Ιωάν. 4/δ' 8-11. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για την αγάπη του Θεού;

.....
.....

Στην Α' Ιωάν. 4/δ' 8 λέει ότι «ο Θεός είναι αγάπη». Η αγάπη είναι ουσιαστικές χαρακτηριστικό του Θεού. Ο Ιωάννης τονίζει ότι γνωρίζουμε την αγάπη από το γεγονός ότι ο Θεός έδωσε τον μονογενή Του Υιό να πεθάνει για εμάς (Ιωάν. 3/γ' 16). Ο Θεός έστειλε τον Ιησού σε μια αποστολή διάσωσης (Ιωάν. 3/γ' 17), και αυτό ήταν μέρος του σχεδίου της σωτηρίας (Πράξ. 3/γ' 20, 21, Α' Ιωάν. 4/δ' 10, 14). Ο Ιησούς αναφέρεται πολλές φορές στα Ευαγγέλια στον Πατέρα ως Εκείνον που Τον έστειλε (Ματ. 10/ι' 40, Μάρ. 9/θ' 37).

Σε μια εντυπωσιακή δήλωση, ο Παύλος λέει: «Ο Θεός, όμως, δείχνει τη δική Του αγάπη σε μας, επειδή, ενώ εμείς ήμασταν ακόμα αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για χάρη μας» (Ρωμ. 5/ε' 8). Μπορούμε να δούμε μια αντανάκλαση της αγάπης του Θεού στις όμορφες σχέσεις μεταξύ συζύγων, γονέων και παιδιών, σε ειλικρινείς φιλίες κλπ. Μπορούμε επίσης να δούμε την αγάπη του Θεού στη φύση: «“Ο Θεός είναι αγάπη” είναι γραμμένο επάνω σε κάθε μισάνοιχτο μπουμπούκι, επάνω σε κάθε βλαστάρι γρασιδιού. Τα θελκτικά πουλιά που γεμίζουν τον αέρα με τα χαρούμενα τραγούδια τους, τα πολύχρωμα λουλούδια με τους λεπτεπίλεπτους συνδυασμούς που μυρώνουν την ατμόσφαιρα, τα ψηλά δέντρα του δάσους με το πυκνό, καταπράσινο φύλλωμά τους, όλα μαρτυρούν για την τρυφερή, πατρική φροντίδα του Θεού μας και την επιθυμία Του να καταστήσει όλα τα παιδιά Του ευτυχισμένα.» Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σελ. 11.

Ωστόσο, τίποτα δεν είναι πιο πειστικό από το γεγονός ότι ο Θεός έδωσε τον Ιησού ως θυσία για τις αμαρτίες μας. Όταν κατανοούμε

ότι ο Θεός μάς αγάπησε τόσο ώστε έδωσε τον Ιησού να προσφέρει τη ζωή Του για εμάς, η απάντησή μας είναι η προθυμία «να βάζουμε τις ψυχές μας για χάρη των αδελφών» (Α' Ιωάν. 3/γ' 16).

Ο Παύλος ήθελε οι Κορίνθιοι να ζουν σε ενότητα. Όμως χωρίς αγάπη δεν υπάρχει ενότητα. Γι' αυτό τους δίδαξε ότι «η αγάπη οικοδομεί» (Α' Κορ. 8/η' 1) και ότι χωρίς αγάπη όλα είναι άχρηστα και ασήμαντα (Α' Κορ. 13/ιγ' 1-3). Έτσι, ό,τι κάνουμε πρέπει να γίνεται με αγάπη (Α' Κορ. 16/ις' 14), μια αγάπη που είναι προέκταση της αγάπης του Θεού.

ΣΚΕΨΗ: Τι θα χάναμε από το ευαγγέλιο αν ο Ίδιος ο Ιησούς δεν ήταν απολύτως και αιώνια Θεός;

Τρίτη 22 Σεπτεμβρίου

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο, οι άνθρωποι δεν πίστευαν ότι οι θεοί αγαπούσαν τους ανθρώπους. Αντίθετα, οι θεοί θεωρούνταν κακόβουλοι και οργισμένοι και έπρεπε να κατευναστούν. Η ιδέα ενός Θεού αγάπης, όπως τη βλέπουμε στην Αγία Γραφή, ήταν κάτι εντελώς νέο. Όσο εκπληκτική κι αν ήταν αυτή η δήλωση στην εποχή του, ο Παύλος χαρακτηρίζει τον Θεό μας ως «ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης» (Β' Κορ. 13/ιγ' 11).

Διαβάστε Β' Κορ. 13/ιγ' 11. Πώς μπορούμε να αντλήσουμε ελπίδα από αυτό που λέγεται εδώ; Πώς μπορούμε να βιώσουμε καλύτερα όσα διδάσκει αυτό το εδάφιο;

.....

Η φράση «ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης» μπορεί να ερμηνευθεί με δύο τρόπους. Αφενός, ο Θεός είναι η πηγή της αγάπης και της ειρήνης· αφετέρου, είναι ο Θεός που χαρακτηρίζεται από αγάπη και ειρήνη. Ωστόσο, δεν χρειάζεται να διαλέξουμε ανάμεσα στις δύο αυτές έννοιες. Εφόσον η αγάπη και η ειρήνη είναι αναπόσπαστα γνωρίσματα της φύσης Του, ο Θεός είναι Εκείνος που μας προσφέρει αγάπη και ειρήνη.

Αλλού, ο Παύλος αναφέρεται στον Θεό ως «ο Θεός της υπομονής και της παρηγορίας» (Ρωμ. 15/ιε' 5), «ο δε Θεός της ελπίδας» (Ρωμ. 15/ιε' 13), «ο Θεός της ειρήνης» (Ρωμ. 15/ιε' 33, 16/ις' 20, Α' Κορ. 14/ιδ' 33, Φιλιπ. 4/δ' 9, Α' Θεσ. 5/ε' 23), «ο Πατέρας των οικτιρμών» και ο «Θεός πάσης παρηγορίας» (Β' Κορ. 1/α' 3). Ο Θεός είναι η πηγή όλων αυτών των ευλογιών. Μας τις δίνει όλες από την αστείρευτη αγάπη Του.

Επίσης, ενώ η έκφραση «ο Θεός της ειρήνης» είναι αρκετά συνηθισμένη στην Αγία Γραφή, η έκφραση «ο Θεός της αγάπης»

εμφανίζεται μόνο σε αυτό το σημείο (Β' Κορ. 13/ιγ' 11). Γι' αυτό αξίζει να τη συλλογιστούμε με ιδιαίτερη προσοχή και βάθος.

Όπως έχουν επισημάνει πολλοί σχολιαστές, η αναφορά του Παύλου στον Θεό της αγάπης, λίγα εδάφια πριν από τη τριαδική ευλογία στην Β' Κορ. 13/ιγ' 13, υποδηλώνει ότι αντιλαμβάνεται τον Θεό ως τρία Πρόσωπα. «Παρότι χρησιμοποιεί εδώ τη λέξη Θεός για ένα από τα τρία Πρόσωπα, η κατανόησή του για τον Ιησού και το Άγιο Πνεύμα σε άλλα σημεία των επιστολών του... μας υποχρεώνει να δούμε ολόκληρη τη φράση ως περιγραφή του ενός Θεού, τον Οποίο η πρώτη Εκκλησία αναγνώρισε ως υπάρχοντα σε τρία Πρόσωπα. Θα περνούσε πάνω από ένας αιώνας προτού οι θεολόγοι... αρχίσουν να χρησιμοποιούν όρους όπως Τριαδικός/Τρισυπόστατος ως έναν σύντομο τρόπο έκφρασης αυτού που ο Παύλος ήδη διατύπωσε.» Tom Wright, Paul for Everyone: 2 Corinthians, p. 148.

Πιστεύουμε σε έναν Θεό, την ενότητα τριών Προσώπων που υπάρχουν αιώνια σε μια σχέση αγάπης. Αυτός ο Τριαδικός Θεός μάς αγαπά και μας καλεί να αγαπάμε ο ένας τον άλλον με τρόπο που να αντανακλά την αγάπη που υπάρχει μεταξύ των Τριών Προσώπων της Θεότητας.

Τετάρτη 23 Σεπτεμβρίου

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η χάρη του Ιησού όχι μόνο αποκαλύπτει την αγάπη του Θεού για εμάς, αλλά φέρνει και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος ως περαιτέρω αποτέλεσμα αυτής της αγάπης. Ταυτόχρονα, η κοινωνία έχει την πηγή της στην αγάπη του Θεού. Και αυτό συμβαίνει επειδή χωρίς αγάπη δεν υπάρχει κοινωνία. Όπως γράφει ο Παύλος: «Αν, λοιπόν, υπάρχει κάποια παρηγορία εν Χριστώ ή κάποια παραίνεση αγάπης ή κάποια κοινωνία του Πνεύματος ή κάποια σπλάχνα και οικτιρμοί, κάντε πλήρη τη χαρά μου, να φρονείτε το ίδιο, έχοντας την ίδια αγάπη, να είστε ομόψυχοι, και ομόφρονες» (Φιλιπ. 2/β' 1, 2). Μερικοί άνθρωποι λένε ότι το Άγιο Πνεύμα είναι απλώς μια δύναμη ή μια επίδραση, αλλά αυτό δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Άλλωστε, γιατί να αναφέρει ο Παύλος δύο Πρόσωπα – τον Πατέρα και τον Υιό – μαζί με μια απλή δύναμη σε μια τριαδική διατύπωση; Αυτό δεν θα είχε κανένα νόημα. Όπως ο Πατέρας και ο Υιός, ως Πρόσωπα, παρουσιάζονται σε μια προσωπική σχέση (Β' Κορ. 1/α' 3, Β' Κορ. 11/ια' 31), έτσι και η σχέση του Αγίου Πνεύματος μαζί Τους δείχνει ότι και Αυτός είναι Πρόσωπο (Ρωμ. 8/η' 15, 16, δείτε επίσης Ιωάν. 14/ιδ' 16, 17, 26, 15/ιε' 26).

Η φράση «κοινωνία του Πνεύματος» (Φιλιπ. 2/β' 1) μπορεί να κατανοηθεί με δύο τρόπους. Μπορεί να σημαίνει κοινωνία μεταξύ μας

που παρέχεται από το Άγιο Πνεύμα, ή κοινωνία με το Ίδιο το Άγιο Πνεύμα. Πολλοί σχολιαστές της Αγίας Γραφής θεωρούν ότι αυτές οι δύο έννοιες δεν αλληλοαποκλείονται. Άλλωστε, η κοινωνία μεταξύ μας είναι αποτέλεσμα της κοινωνίας με το Άγιο Πνεύμα. Διαβάστε Α' Κορ. 2/β' 10, 11, 3/γ' 16, 12/ιβ' 11 και Β' Κορ. 3/γ' 6, 17. Τι δίδαξε ο Παύλος στους Κορίνθιους σχετικά με το Άγιο Πνεύμα;

.....

.....

Ο Παύλος έχει πολλά να πει για το έργο του Αγίου Πνεύματος. Στην Α' και Β' Κορινθίους υπάρχουν περισσότερες από σαράντα αναφορές στο Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα οικοδομεί την εκκλησία (Α' Κορ. 14/ιδ' 12), δίνει στους ανθρώπους τη δύναμη για την αποστολή (Α' Κορ. 2/β' 4, 5), αποκαλύπτει τα βάθη του Θεού (Α' Κορ. 2/β' 10, 11) και τα διδάσκει σε εμάς (Α' Κορ. 2/β' 13), κατοικεί μέσα μας (Α' Κορ. 3/γ' 16, 6/ς' 19), συνεργάζεται με τον Χριστό για τη δικαίωσή μας (Α' Κορ. 6/ς' 11), χαρίζει πνευματικά χαρίσματα στην εκκλησία (Α' Κορ. 12-14), μας σφραγίζει για τη σωτηρία (Β' Κορ. 1/α' 22), αποτυπώνει τον νόμο στις καρδιές των ανθρώπων (Β' Κορ. 3/γ' 3), δίνει νέα ζωή εν Χριστώ (Β' Κορ. 3/γ' 6) και ελευθερία από την αμαρτία (Β' Κορ. 3/γ' 17). Σίγουρα, δεν μπορούμε να ζήσουμε χωρίς το Άγιο Πνεύμα.

ΣΚΕΨΗ: Γιατί είναι σημαντική η κατανόηση της Θεότητας του Αγίου Πνεύματος για να κατανοήσουμε πλήρως την αγάπη του Θεού για εμάς;

Πέμπτη 24 Σεπτεμβρίου

Ο ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΣ ΘΕΟΣ ΜΑΣ

Διαβάζοντας το Β' Κορ. 13/ιγ' 13, μπορεί κανείς να σκεφτεί ότι ο Χριστός είναι η μόνη πηγή της χάρης, ο Θεός ο Πατέρας η μόνη πηγή της αγάπης και το Άγιο Πνεύμα η μόνη πηγή της κοινωνίας, αλλά αυτό είναι εντελώς λάθος.

Διαβάστε Α' Κορ. 1/α' 3, 4, 9, 10/ι' 16, Β' Κορ. 1/α' 2, 12, Ρωμ. 8/η' 35, 15/ε' 30, Γαλ. 2/β' 20 και Εφεσ. 3/γ' 19. Τι λένε αυτά τα εδάφια για τη χάρη, την αγάπη και την κοινωνία σε σχέση με τα Τρία Πρόσωπα της Θεότητας;

.....

.....

Ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα συνεργάζονται για τη σωτηρία μας. Η χάρη, η αγάπη και η κοινωνία δεν προέρχονται μόνο από ένα Πρόσωπο, αλλά και από τα Τρία Πρόσωπα της Θεότητας. Ωστόσο, το καθένα έχει συγκεκριμένο ρόλο μέσα στην ιστορία της απολύτρωσης. Ο Παύλος το γνωρίζει αυτό και το τονίζει στις επιστολές του.

Για παράδειγμα, το σχέδιο της σωτηρίας παρουσιάζεται με εξαιρετική συντομία στη Γαλ. 4/δ' 4-6, με τη συμμετοχή και των Τριών Προσώπων της Θεότητας. Ο Θεός Πατέρας «εξαπέστειλε τον Υιό Του», γεγονός που δείχνει ότι ο Πατέρας είναι η Πηγή αυτού του σχεδίου (εδ. 4). Ο Υιός «γεννήθηκε από γυναίκα» (εδ. 4), κάτι που αναφέρεται στην Ενσάρκωση και στην εκπλήρωση της πρωταρχικής υπόσχεσης (Γεν. 3/γ' 15). Ο Υιός μας λύτρωσε και μας επανέφερε σε σωστή σχέση με τον Πατέρα, την εικόνα του Οποίου ο Σατανάς είχε διαστρεβλώσει με ψέματα (Γεν. 3/γ' 5). Και το Άγιο Πνεύμα επικυρώνει την ταυτότητά μας ως παιδιά του Θεού (Γαλ. 4/δ' 6).

Υπάρχουν πολλές ακόμη αναφορές στον Τρισυπόστατο Θεό στις επιστολές του Παύλου. Τα Τρία Πρόσωπα ενεργούν από κοινού, ενισχύοντας την εκκλησία για την αποστολή (Α' Κορ. 12/ιβ' 4-6), δίνοντάς μας πνευματική δύναμη (Εφεσ. 3/γ' 14-19) και προάγοντας μια βαθιά ενότητα μεταξύ των μελών της εκκλησίας, η οποία αντανακλά την ενότητα που χαρακτηρίζει τη σχέση των Ίδιων των Προσώπων της Θεότητας (Εφεσ. 4/δ' 4-6). Σύμφωνα με τον Παύλο, όχι μόνο ο Θεός είναι Τρισυπόστατος, αλλά και τα Τρία Πρόσωπα της Θεότητας συνεργάζονται για τη σωτηρία μας (Εφεσ. 1/α' 3, 13, 14). Στην προς Εφεσίους, ο Παύλος επεκτείνεται ακόμη περισσότερο, λέγοντας ότι πρέπει να γεμίσουμε με την πληρότητα του Πατέρα (Εφεσ. 3/γ' 19), του Υιού (Εφεσ. 4/δ' 13) και του Αγίου Πνεύματος (Εφεσ. 5/ε' 18).

Κλείνοντας την επιστολή προς Κορινθίους (Β' Κορ. 13/ιγ' 13), ο Παύλος δεν θα μπορούσε να ολοκληρώσει την επιστολή του με καλύτερο επίλογο – μια υπόσχεση ότι οι Τρεις Υπέρτατες Προσωπικότητες του σύμπαντος θα είναι μαζί μας τώρα και στον μέλλοντα αιώνα.

ΣΚΕΨΗ: Πώς πρέπει η κοινωνία μεταξύ των μελών της εκκλησίας να αντικατοπτρίζει τη θαυμαστή σχέση του Τριαδικού Θεού;

Παρασκευή 25 Σεπτεμβρίου

Δύση Ηλίου: 19:18'

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ: Διαβάστε Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σελ. 637-656.

«Μόνο η χάρη του Ιησού Χριστού μπορεί να μετατρέψει την πέτρινη καρδιά σε σάρκινη και να την κάνει ζωντανή για τον Θεό... Οι άνθρωποι δεν έχουν καμία δύναμη να δικαιώσουν την ψυχή ή να αγιάσουν την καρδιά. Η ηθική ασθένεια δεν μπορεί να θεραπευθεί παρά μόνο μέσω της δύναμης του Μεγάλου Ιατρού. Το ύψιστο δώρο του ουρανού, ο Μονογενής Υιός του Πατέρα, γεμάτος χάρη και αλήθεια, είναι ο Μόνος Άξιος να λυτρώσει το απολωλός.» Ellen G. White, *The Signs of the Times*, May 2, 1892.

«Ο Θεός είναι αγάπη.» Η φύση Του, ο νόμος Του είναι αγάπη. Η αγάπη ήταν πάντοτε και πάντοτε θα είναι. «Ο υπέρτατος, ο κατοικών

την αιωνιότητα”, του οποίου “αι οδοί είναι αιώνιοι” και “εις τον οποίον δεν υπάρχει αλλοίωσις ή σκιά μεταβολής”. (Α’ Ιωάν. 4: 16, Ησ. 57:15, Αββ. 3:6, Ιακ. 1:17). Κάθε εκδήλωση της δημιουργικής δύναμης είναι έκφραση της υπέρτατης αγάπης. Η κυρίαρχη εξουσία του Θεού εξασφαλίζει πλήρη ευλογία προς όλες τις δημιουργημένες υπάρξεις... Η ιστορία της μεγάλης διαμάχης μεταξύ του καλού και του κακού, από την εποχή που η ανταρσία πρωτοεμφανίσθηκε στον ουρανό μέχρι την τελική ανατροπή της, αποτελεί επίσης απόδειξη της αμετάβλητης αγάπης του Θεού.» Π.Π. σελ. 1.

«Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το Άγιο Πνεύμα... είναι εξίσου Πρόσωπο όπως και ο Θεός είναι Πρόσωπο... Το Άγιο Πνεύμα έχει προσωπικότητα· διαφορετικά δεν θα μπορούσε να μαρτυρεί στο πνεύμα μας και μαζί με το πνεύμα μας ότι είμαστε παιδιά του Θεού. Πρέπει επίσης να είναι Θείο Πρόσωπο, αλλιώς δεν θα μπορούσε “να ερευνάει τα πάντα, και τα βάθη του Θεού» (Α’ Κορ. 2/β’ 10).» Ellen G. White, *The Faith I Live By*, p. 52.

«Στο όνομα των Τριών Προσώπων της Θεότητας – του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος – βαπτίζονται όσοι δέχονται τον Χριστό με ζωντανή πίστη, και οι Θείες αυτές δυνάμεις θα συνεργάζονται με τους υπάκουους πολίτες του ουρανού στις προσπάθειές τους να ζήσουν τη νέα ζωή εν Χριστώ.» Ellen G. White, *Evangelism*, p. 615.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

1. Ένας πολύ γνωστός ύμνος έχει τίτλο «Ω θαυμαστή χάρη Θεού». Τι είναι αυτό που κάνει τη χάρη του Ιησού Χριστού θαυμαστή;
2. Μια όμορφη απεικόνιση της αγάπης του Θεού βρίσκεται στην παραβολή του ασώτου υιού. Πώς γνωρίζουμε ότι ο πατέρας σε αυτή την παραβολή είναι ένας στοργικός πατέρας;
3. Πώς μπορεί η τοπική σας εκκλησία να δείξει ότι «η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος... είναι μαζί με όλους σας»;